

Huyền Nhim

Chạy trên yên Chường

Phần 1: Kể đàn bà 26 tuổi

Khăn quàng cổ, ba đôi tất, một cái áo dạ và hai cái áo len, thêm cái túi sưởi... Vậy là đã hòm hòm cho chuyến đi công tác trong 3 ngày.

Mở ngăn tủ lấy thêm lọ Vaseline mua từ năm ngoái phòng cho việc ra ngoài gió nhiều da sẽ khô nẻ, tôi bất chợt thấy một cái thiệp đã ố màu vì bị ẩm. “Em yêu Nhím và chỉ Nhím mà thôi.. ôi ôi ôi”. Cầm cái thiệp trên tay, tôi phì cười. Cái này là của con bé đồng nghiệp ở công ty cũ tặng khi tôi chuyển đi, cũng mấy năm rồi đấy. Thêm một cái khung ảnh màu trắng có chứa những bức hình ngộ nghĩnh của tôi và một cô em đồng nghiệp khác, món quà chia tay khi cô bé ấy quyết định nghỉ làm để đi nước ngoài tu nghiệp. Tôi hay gom lại và cất giữ những kỉ niệm như thế đến khi nào không còn chỗ để đựng tôi mới tiếc nuối bỏ đi. Gạt mấy thử linh kinh son môi và cặp tóc đã lâu không dùng đến, tôi phát hiện thêm một tờ giấy màu xanh lá được cắt hình trái tim có đề dòng chữ: “Con khỉ mốc à! Dại dột lắm. Đừng bao giờ yêu ai đến phát ngất”. À, hình như con bạn tôi viết thế sau khi tặng tôi một con cá sấu bông nhân dịp tôi thất tình...

Tiếng đồng hồ tích tắc. Đêm khuya tĩnh lặng đến mức nghe thấy cả tiếng những chiếc kim đồng hồ chuyển động và tiếng con bạn đang thở phì phò ngủ chết giấc. Kí ức lại ủa về.

Tôi đã từng yêu phát ngất.

Tôi đọc được khái niệm thế này về ngất trong một quyển sách khoa học: “Ngất là tình trạng mất ý thức thoáng qua, cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, mắt tối sầm và sau đó không nhận thức được xung quanh”. Rồi nhận thấy, cái sự ví von của con bạn tôi thật có cơ sở. Bởi khi yêu, tôi hoàn toàn không nhận thức được một cái gì xung quanh ngoại trừ cái kẻ được gọi là người yêu.

Tôi quan niệm: Trong trái tim phụ nữ chỉ có số 0 và số 1. Nếu anh không phải là riêng, là nhất, là tất cả, thì anh sẽ không là gì cả.

Tôi là thế, chưa bao giờ kết thúc cuộc tình trong tâm thế là người chủ động. Những người đàn ông đến rồi đi. Có người nhảy bổ vào cuộc đời tôi rồi lại lặng lẽ rời khỏi, cũng có người âm thầm bước đến rồi ồn ã tháo chạy. Bằng cách này hay cách khác, họ vẫn đến rồi họ vẫn đi. Tôi nghĩ mình cũng có một điều gì đó hấp dẫn để đàn ông chạy đến, nhưng chưa tìm được nguyên nhân họ vội vàng chạy đi. Hình như, tôi chỉ hoàn hảo để làm bạn chứ không

phù hợp để làm người tình.

Tôi 26 tuổi. Mặt không xinh, số đo vòng một và vòng ba không bự nhưng vẫn mong mỗi sẽ tìm được người đàn ông dành cho mình. Tôi không tự cao nhưng hẳn là rất tự kiêu. Tôi đang độc thân, độc thân chứ không ế. Có thể chỉ là đang tự vỗ về tinh thần bằng cái quan niệm khác nhau giữa độc thân và ế. Nhưng với tôi, độc thân nghĩa là tôi đang một mình vì chưa tìm được người phù hợp để gọi là “một nửa”, tuy thế vẫn phải luôn sẵn sàng yêu, sẵn sàng lựa chọn và chủ động đón nhận tình yêu. Còn ế là sự cam chịu, là không có lựa chọn nào khác, là sự chờ đợi và hy vọng một cách thụ động có ai đó nhòm ngó tới mình. Có người 40 tuổi vẫn là độc thân nhưng có người chỉ mới 30 thôi đã là ế. Tôi chưa ở cái ngưỡng tuổi đó, và cũng không xấu tệ đến mức chẳng có ai đoái hoài tới mình, nên dù sao, cứ gọi là tôi độc thân đi để tôi thấy mình có giá.

Còn nhớ, khi tôi 18 tuổi, tôi mơ mộng về một tình yêu chỉ có trong những bộ Phim Hàn. Sẽ có cảnh công nhau trên bãi biển, sẽ có những cái ôm từ phía sau bất thành linh, sẽ có màn xuất hiện trước cửa nhà đầy bất ngờ. Nhưng hẳn nhiên, sẽ không ai bị ung thư cả, các nhân vật chính sẽ không ai phải chết. Vì tôi sợ chết, nhất là cái chết vì ung thư.

20 tuổi, tôi biết yêu. Mỗi tình đầu của tôi không lãng mạn như trong những bài thơ hay những bộ phim Hàn mà tôi xem được. Chỉ là một tình yêu vu vơ với những bông hoa, là gấp sao, gấp hạc tặng nhau đựng trong cái lọ thủy tinh to như bể cá, là ngồi lên con wave đỏ giỏ trắng đúng một thời thượng để mỗi chiều hai đứa lượn quanh bờ hồ. Rồi cũng có thể non hẹn biển, rồi cũng giận dỗi, cũng chia tay. Không nhớ chia tay nhau vì lý do gì, nhưng tôi nhớ là khi chia tay tôi có khóc. Hình như cũng lang thang dưới mưa rồi gào tên nhau thì phải. Không nhớ lắm. Vì những vấp ngã trong các cuộc tình sau đó đủ lớn để tôi chỉ coi những điều ấy là nhỏ nhặt. Sau mỗi tình đầu, tôi có yêu thêm vài lần nữa. Sự thật là tình yêu của tôi chẳng lãng mạn như những mơ mộng thời 18. Nhưng nhắc về mỗi tình đầu, để tôi nhớ rằng trước khi đến với triền miên đau khổ, tôi cũng có những thời khắc được yêu đến đắm lòng...

Đang lan man suy nghĩ thì con bạn tôi tỉnh dậy vì ánh đèn làm nó không ngủ được sâu giấc. Thế là thực tế lại trở về. Căn phòng rộng mười tám mét vuông với đủ thứ quần áo, sách, mỹ phẩm và thú bông. Mùi chua chua phả lên không biết ở đâu quện với mùi nước hoa xịt phòng tạo thành một mùi hương khó tả. Mưa rả rích. Mưa dầm gió bắc của mùa đông kiểu này dễ khiến

con người ta ầm ương lăm. Đồ đạc xếp gọn ghẽ rồi. Đi ngủ. Ngày mai tôi sẽ lên đường...

***

Chiếc xe chở 4 người chúng tôi xuất phát và bon bon chạy, một anh quay phim, hai cô nàng phóng viên và bác tài xế. Hai đồng nghiệp của tôi có lẽ đã xác định chuyến đi này rất xa và vất vả, vì thế vừa mới lên xe họ đã tìm cho mình một tư thế thích hợp cho việc ngủ. Còn tôi, dù khóe mắt có hơi cay cay vì đêm qua ngủ muộn, nhưng trong đầu lại ngổn ngang nhiều suy nghĩ. Mới đầu mùa mà tiết trời đã thật lạnh. Không biết rằng tôi sẽ còn đi qua bao mùa đông như thế này nữa. Lại thêm một mùa lạnh, thêm một mùa gió bắc mưa phùn...

Tôi sợ mùa đông vì cái mùa quái quỷ này khiến da tôi khô nẻ, cái mũi thì đỏ ửng lên vì lạnh, trông chẳng khác gì một quả cà chua bi. Nó cũng khiến cái tinh thần lúc nào cũng thấy bơ vơ của tôi càng thêm lạc lõng. Trà gừng là thức uống thường nhật của tôi, nếu không có tách trà nóng hổi cùng ổ bánh mì kẹp thịt mua vội mỗi sáng thì chắc là tôi đã không thể sống sót qua được cái mùa đông này. Tôi sợ lạnh. Sợ nhất quả đất.

Tôi sống nội tâm. Nhưng gương mặt của tôi hình như không ý thức được việc ấy. Đã nhiều lần tôi trách bố mẹ sao lại sinh mình ra với cái mặt như bị “dị tật”. Tôi bị dị tật về biểu cảm trên gương mặt. Vui hay buồn, đau khổ hay hạnh phúc, cái mặt vốn dĩ đã không mấy xinh xắn lại chẳng bao giờ tỏ rõ một cung bậc cảm xúc nào, vậy nên nhìn tôi rất “ngựa mặt”.

Tôi chơi được với cả con trai lẫn con gái. Cái sự tửng và lạnh của tôi dùng để thân thiết với con trai và cái sự nội tâm dùng để tiếp cận với con gái. Bởi thế, tôi có nhiều bạn. Nếu nói về tình bạn thì tôi có vô vàn thứ để tự hào. Tôi có nhiều người bạn đặc biệt, tốt xấu lẫn lộn, nhưng tất cả đều sống với tôi không tệ. Thế nên, nếu gạt tình yêu sang một bên và loại bỏ nó ra khỏi cuộc sống thì tôi hài lòng với những gì tôi có. Mạnh mẽ nói vậy thôi nhưng tôi vẫn phải sống và vẫn cần yêu.

Nói đến tình yêu, đây là một vấn đề khá đau đầu, bởi tôi luôn thất bại trong việc tìm kiếm cho mình một tình yêu thật sự. Có thể là dễ dàng với nhiều người, nhưng với tôi sao mà khó quá. Không phải vì tiêu chuẩn đặt ra của tôi quá cao, vì tôi ý thức được mình chỉ là một đứa có nhan sắc bình thường và tài năng cũng bình thường. Nói chung, tôi là kẻ bình thường nếu không muốn

nói là tầm thường. Cái không bình thường nhất của tôi là việc tôi đã nhồi nhét quá nhiều thứ, quá nhiều vấn đề và quá nhiều kỉ niệm vào cái đầu của mình. Nếu lôi chúng ra để xếp lại gọn ghẽ theo từng ngăn, để muốn nhớ về cái gì, về ai đó, tôi chỉ việc mở cái ngăn đó ra mà ngắm nghía thì tốt. Tôi không giỏi trong việc sắp xếp và khá cầu thả với mọi thứ, thế nên, tôi cứ nhồi nhét một cách rất lung tung tất cả những gì có thể vào cái đầu của mình. Dần dần đó trở thành một thói quen, không khi nào tôi để cái đầu của mình được nghỉ ngơi, thanh thản. Đến mức khi đi ngủ, tôi luôn dành một khoảng thời gian để suy nghĩ, để hoài niệm điều gì đó, để rồi miên man theo những dòng suy nghĩ ấy mà thiếp đi. Việc để đầu óc của mình đi hoang trong đêm cũng là câu chuyện khá phức tạp, cũng được chọn lọc khá kĩ. Nhớ gì và quên gì? Nhớ ai và quên ai? Tưởng dễ mà không dễ tí nào.

Phần 2: Có một tình bạn còn lãng mạn hơn tình yêu

Khi chia tay mối tình đầu, Chip- thằng bạn thân nhất của tôi gần nửa đêm mò sang nhà để đón tôi đi lang thang vì tôi nghe tôi thút thít “Cần một bờ vai để khóc”. Nó đưa tôi ra sân bay, đứng ngắm những ánh đèn ở đường bay và xem máy bay hạ cánh. Đến nơi, nó bảo “Khóc đi. Chỗ này rất lãng mạn để khóc đấy”. Thế rồi nó để mặc tôi khóc thỏa thích, thậm chí nấc liên hồi. Tôi phải tự lau nước mắt cho mình còn thằng bạn thì mặc kệ tôi với cái mặt lem luốc vì nước mắt. Nửa đêm, tôi với nó vượt cầu Thăng Long quay về Hà Nội thì trời mưa. Mưa to rất mật khiến cả hai ướt như chuột lột. Tôi không sao còn thằng bạn công tử thì bị sốt. Nhân tiện bị sốt, nó còn bị viêm phổi luôn. Thế là nhập viện. Suốt một tuần sau đấy tôi phải chăm sóc và chiều nó như chiều vong. Nó quá đáng đến nỗi gọi tôi là “con sen”. Mang đồ ăn đến cho nhưng hôm ấy nó muốn ăn cá mà tôi mang đến thịt bò thì nó sẽ đổ đi không thương tiếc. Buổi sáng nó kêu muốn uống nước cam, buổi chiều tôi mang cam đến vắt nước thì nó bảo chỉ buổi sáng mới thêm cam, giờ thêm nước dừa. Thế là tôi lại phải lặn lội đi mua cho nó một quả dừa xiêm thật ngọt nước. Những ngày ở viện, nó không nhún nhường tôi cái gì. Có thể những người ốm thường có tâm lý thất thường và hay cáu bẳn, nhưng tôi thì nghĩ nó đang cố tình hành hạ tôi để hả hê cho cái việc nó cất công đi lang thang với tôi trong đêm mưa gió. Những ngày thường, chỉ có nó mới chiều nổi tôi và chỉ có tôi mới chiều nổi cái thói công tử bột của nó.

Một tuần rảnh rỗi trong bệnh viện, để an ủi, Chip viết và hát tặng tôi một bài hát nói về chuyện tôi thất tình. Bài hát có nội dung rất hay, phần nhạc cũng rất hay nhưng giọng hát thì dở ẹc. Dù sao với tôi đó cũng là một món quà mang nhiều ý nghĩa. Những ngày tháng buồn đau vì tình yêu tan vỡ, tôi sống nhờ sự “viện trợ không hoàn lại” về tinh thần từ thằng bạn ấy.

Một buổi tối sau cơn mưa rào, trời mát lịm như kem. Đang nằm nghe nhạc và đọc sách thì Chip gọi điện cho tôi với cái giọng buồn thiu. Thằng bạn thông báo mới chia tay người yêu vì đã say nắng một cô bé học cùng lớp tiếng Đức. Nghe điện thoại xong, tôi mắng nó xa xả và phân tích cho nó đủ lý lẽ với cách nghĩ chung của tất cả thầy đàn bà. Tôi cũng là đàn bà, vậy nên tôi thương cảm cho cô người yêu của nó. Ngay lập tức, Chip phi xe sang nhà tôi với mong muốn sẽ nhận được từ tôi... hai cái tát.

- Em ấy chỉ khóc mà không trách móc một lời nào. Tôi làm như thế liệu có

tàn nhẫn quá không? – Thằng bạn ghen ngào nói.

- Chỉ là say nắng thôi mà cũng vứt bỏ tình yêu mấy năm trời à? Không tiếc à?

- Chỉ tiếc những kỉ niệm bên nhau thôi, vì tình cảm dành cho nhau không còn nữa.

- Không còn tình cảm thế sao giờ mới chia tay?

- Vì tôi thương cô ấy lắm.

- Thế thì đẹp. Tình yêu nhất thiết phải có tình thương nhưng nếu chỉ thương thôi thì không đủ. Hai người kết thúc đi. Dừng dằng mãi cũng chỉ làm khổ nhau thôi.

- Bà tát tôi đi... Tát mạnh vào. Tôi tệ lắm phải không?

- Tôi cho ông nợ. Đến chừng nào em ấy yên ổn sau khi chia tay thì tôi sẽ xóa, nếu em ấy vẫn cứ vật vã vì ông thế này, một nghìn cái tát cho ông cũng không đủ đâu. Đồ tệ bạc.

Tình yêu ấy của đôi trẻ kéo dài hơn hai năm, có những lúc thằng bạn tôi như kẻ điên tình, còn sáng tác tặng bài hát cho nhau rồi mua cả nhẫn đôi kỷ niệm sinh nhật tình yêu tròn hai tuổi. Cuối cùng vẫn chỉ là một cái kết có vẻ không công bằng cho phía bị bỏ rơi. Tôi học không giỏi những môn tự nhiên lắm, càng không giỏi học thuộc các định luật vật lý. Nhưng cuộc sống xung quanh đã đưa ra cho tôi những minh chứng cụ thể nhất để tôi có thể nhớ một hoặc một vài điều tương tự như những định luật. Định luật bảo toàn tình yêu mà bạn bè tôi đưa ra chẳng hạn: “Tình yêu không tự nhiên sinh ra, không tự nhiên mất đi mà chỉ chuyển hóa từ người này sang người khác”.

Vậy đây. Tình yêu là mãi mãi, chỉ có người yêu là thay đổi.

Chia tay tình cũ, tình yêu say nắng của thằng bạn cũng đơm hoa kết trái và cũng ngọt ngào như bao kẻ mới yêu khác. Chỉ có một điều, tôi luôn hoài nghi rằng tình cảm này sẽ sớm kết thúc vì Chip khá thất thường trong tình cảm. Nếu yêu, nó có thể điên rồ lên được, nhưng khi hết yêu thì không ai phủ bằng. Cô người yêu bé nhỏ mà nó từng nói với tôi rằng “thương lắm” cũng đến tìm nó vài ba bận, nghe đâu lần thì nó đang đưa cô người yêu mới đi công viên nước, lần thì bận đi thu âm mấy đĩa nhạc làm quà yêu đương thế nên thằng bạn tôi có nhiều cớ để từ chối không gặp. Chắc hẳn nó cũng đoán trước cuộc gặp ấy sẽ lại chỉ toàn nước mắt và sự đau khổ của đàn bà. Cũng có

thể nó còn bận dành tâm trí cho cuộc tình mới nên quên không nhìn lại những gì mình gây ra ở quá khứ, thậm chí đó là một quá khứ chưa xa. Có nhiều lý do để nó nguy hiểm cho cái sự vô tình ấy, lý do nào cũng chính đáng và có thể mang ra để thỏa hiệp khi tâm trí nó có một chút gọn về sự hối lỗi.

Tôi chỉ là một con bạn thân, bạn thân thì có quyền nói và cãi nhai rất nhiều mà không bị chặn họng nhưng lại không có quyền thay đổi được gì cho cái cuộc sống ấy. Tôi tôn trọng cách sống, cách yêu và kể cả cách phụ tình của Chip. Tôi chỉ quan tâm nó đối xử thế nào với tôi – một con bạn thân chứ không bận tâm đến việc nó sẽ đối xử thế nào với những người đàn bà của nó.

Thế rồi Chip đi du học. Đi Đức.

Ngày tiễn nó ra sân bay tôi khóc nức nở, khóc như thể sẽ mãi mãi mất đi một cái gì quý giá lắm. Thậm chí tôi khóc còn nhiều hơn cả lúc tôi thất tình.

- Để dành nước mắt mà khóc cho những niềm hạnh phúc ấy. Đừng khóc vì mấy chuyện không đâu như thế này – Chip an ủi tôi khi thấy tôi khóc nghẹn.

- Nhưng mà buồn lắm.

- Bà làm như tôi đi chết không bằng. Nín ngay.

Tôi sụt sịt. Nó đi rồi mỗi buổi chiều về ai sẽ đưa tôi đi bơi, khi buồn tôi sẽ bắt ai phải lang thang cùng tôi ngắm phố phường đầy bụi. Có mỗi một thằng bạn đủ hiểu và đủ chiều thì lại đi xa mất. Tôi thấy mình không chỉ mất đi một thằng bạn mà là mất đi quá nhiều thứ...

Người yêu mới của Chip cũng có mặt ở sân bay, con bé dầm dút khóc. Chip ôm cả tôi và cả cô bé vào lòng rồi hứa hẹn sẽ sớm trở về thăm. Những người có mặt ở buổi chia tay hôm ấy đều ngạc nhiên trước hình ảnh một thằng đàn ông ôm trong lòng hai kẻ đàn bà và đều vỗ về xem chừng là yêu thương lắm. Chẳng ai đoán nổi trong hai người ai mới là người yêu của Chip. “Có những tình bạn còn lãng mạn hơn cả tình yêu”. Tình bạn này là một minh chứng cho điều ấy..

Trước khi lên máy bay, Chip vỗ vai và dặn dò tôi như thể lo sợ rằng cuộc sống của tôi khi không có nó sẽ rất bất ổn. “Hãy nhớ, sống bản lĩnh và đừng bao giờ để một người đàn ông xa lạ quyết định số phận của mình”. Tôi đã gạt nước mắt rồi gạt gạt. Thế mà nó đi chưa lâu, tôi quên bồng mất những lời căn dặn ấy.

Phần 3: Cú sốc đầu đời

- Cháu có ngủ không?

Bác tài xế cắt tiếng làm tôi giật mình và cắt ngang dòng suy nghĩ. Đường đi gập ghềnh và còn rất xa nên chắc bác tưởng tôi đang mệt lắm vì cứ liên tục thở dài.

- Không bác ạ. Cháu không muốn ngủ.

- Ủ, lát nữa hãy ngủ nhé. Cung đường này đẹp lắm, thức mà ngắm cảnh cháu ạ.

- Vâng. Cháu từng lên đây một lần rồi.

- Thế hả. Lâu chưa? Đi với ai thế?

- Cháu đi với bạn trai cũ. Cũng gần 2 năm rồi bác ạ. Cảnh nơi đây đẹp quá bác nhỉ.

- Ủ, cuộc sống trên này cũng nhẹ nhàng lắm. Ngày xưa bác cũng từng yêu một cô gái Thái ở trên này đấy.

- Thế sao yêu mà lại không đến được với nhau hả bác?

- Duyên số mà cháu. Nhiều lúc gặp một ai đó, ta cứ tưởng đấy chính là định mệnh của cuộc đời mình. Nghĩ rằng đấy chính là một nửa mình đi tìm, nhưng rồi cuộc sống cứ xoay vần như con tạo. Đến lúc nhìn lại, người ở bên cạnh mình lại không phải là người ấy. Khi đó ta mới thấy những xúc cảm đã có thật là đáng quý cháu ạ.

- Chắc thời trẻ bác cũng yêu nhiều lắm nhỉ. Lái xe mà, đào hoa lắm nhé.

- Ủ, bác cũng có trải qua một vài mối tình. Cháu có thấy không, người ta bảo tình đầu thường khó quên, nhưng có khi lại quên nhanh lắm. Có những mối tình tiếp theo dù không muốn nhớ nhưng ta lại chẳng quên đi bao giờ.

Bác tài xế gần 60 tuổi. Sự trải đời và trải tình của bác khiến tôi giật mình. Hóa ra, không phải riêng tôi mà với rất nhiều người, tình đầu chưa hẳn đã là mối tình đáng nhớ nhất.

Có một mối tình mà đến giờ dù cố gắng nhưng tôi vẫn không xóa được nó ra khỏi suy nghĩ. Bởi đó là mối tình gây cho tôi rất nhiều nỗi đau. Đấy cũng là mối tình mà tôi làm trái lời căn dặn của thằng bạn, lần đầu tiên tôi để một

kẻ đàn ông xa lạ quyết định về cuộc sống của mình.

Thời gian đủ lâu để khi nghĩ đến tôi không còn cảm thấy mình bị đau, mà chỉ cười khẩy với chính bản thân mình của những ngày tháng ấy. Nếu bây giờ tự nhận mình đã là một con cáo, thì khi đó, tôi vẫn còn là một con thỏ mang tâm hồn trong trẻo...

Hồi đại học, tôi không được xếp vào hàng xinh xắn nhưng lại có tài ăn nói nên thường được dẫn chương trình trong những chương trình văn nghệ tạp kỹ của trường. Chàng là bạn thân của một cậu bạn cùng lớp. Một lần, chàng xem tôi dẫn dắt một chương trình talkshow nói về giới trẻ, thế là chàng bị tôi cuốn hút. Chàng xin được số điện thoại của tôi và đôi lần nhắn tin. Vốn dĩ cũng có nhiều cái đuôi theo đuôi, tôi không mấy may để mắt tới chàng vì chàng mờ nhạt quá. Ấn tượng duy nhất của tôi đấy là trên tay trái của chàng có một vết sẹo dài như con rết. Ấn tượng không mấy đẹp.

Sinh nhật đưa bạn được tổ chức ở một quán Karaoke bình dân dành cho sinh viên. Hồi đó chúng tôi mê hát hò lắm, tuổi trẻ mà. Nhưng chỉ vác đàn, vác trái cây ra sân cỏ rồi nghêu ngao đàn hát, việc được đến hẳn một quán karaoke thực sự là một điều xa xỉ. Vậy nên, để “hợp hoàn cảnh”, tôi mặc một cái váy trắng khá xinh. Cái váy này là quà tặng của một con bạn nhân một dịp nào đó mà tôi không nhớ. Nó là cái váy đẹp nhất trong tủ quần áo của tôi mà họa hoằn lắm tôi mới dám mặc. Tôi hay được bạn bè tặng quà theo kiểu “Tặng mày, để hâm nóng lại tình cảm suýt nguội” hoặc “Mối quan hệ của chúng ta dạo này có vẻ rạn nứt, tặng mày cái này để mày phấn khởi mà mua thêm keo hàn gắn cho cái mối quan hệ ấy”...

Buổi sinh nhật ấy có chàng. Ngay từ lúc bước vào ánh mắt của chàng đã nhìn tôi đầy khác lạ. Người ta thường bảo có thể nhận biết dấu hiệu tình cảm thông qua ánh mắt. Tôi không phải là người tinh tế, nhưng cũng không thiếu năng đến mức không nhận thấy đôi mắt ấy cứ dán vào tôi suốt cả buổi. Đôi mắt chàng đầy ma lực, dù đã cố lảng tránh nhưng cuối cùng tôi vẫn bị cuốn vào. Chàng tiến lại ngồi cạnh tôi và trò chuyện, mấy câu chuyện vui vui, ngô nghê và ngờ nghệch khiến cả hai cùng cười vui vẻ. Chàng khen tôi xinh xắn, có giọng nói hay và có cái váy trắng thật xinh. Chuyện, phải mất cả buổi tôi mới chọn được cái váy ưng ý mà lại. Đàn bà ai mà chẳng thích khen. Chỉ cần vài câu khen thôi là khoảng cách đã được thu hẹp, hai bên không còn quá dè chừng nhau. Cảm thấy có thể nói với nhau nhiều điều hơn nữa, chàng kéo tôi ra ngoài.

Chàng hút thuốc. Tôi ghét mùi thuốc lắm. Tỏ ra khá khó chịu với việc này, tôi chực quay vào. Bỗng tôi bị giật mạnh, chàng kéo tay tôi lại, phả một hơi thuốc vào mặt tôi rồi hồi tỉnh bơ.

- Có hồi không?

- Không hồi – Tôi nhăn mặt, định la toáng lên nhưng lại không muốn mình là kẻ thua cuộc. Cậu ta làm cái quái gì thế này?

Gã trai ấy vẫn tiếp tục hút thuốc. Ánh mắt khiêu khích như thể muốn ăn đòn. Thật thô lỗ. Vậy mà mới chỉ ít phút trước thôi chàng đã thể hiện với tôi chàng là kẻ lịch thiệp. Điên rồ thật. Tôi vùng vằng hất tay ra thì chàng lại phả vào mặt tôi thêm một hơi thuốc nồng nặc.

- Có hồi không?

- Không hồi – Tôi gắt gỏng.

Không thể chịu nổi cái thói bất lịch sự này nữa. Thiếu chút nữa là tôi sẽ tặng cho gương mặt ấy một cái tát. Mặc kệ thái độ khó chịu của tôi, chàng lại áp sát vào tôi hơn và vẫn tiếp tục cái trò lố ấy.

- Có hồi không?

Lần thứ ba, môi chàng dính chặt môi tôi và phả toàn bộ khói thuốc vào cổ họng. Choáng váng. Bất ngờ. Gì đây? Chàng đang hôn tôi.

- Hôi – Lần này thì đúng là tôi không thể chịu nổi – Gớm quá.

Đấy. Cách chàng tỏ tình với tôi quái đản thế đấy. Sau nụ hôn bắt đầu đấy, tôi đã bị mê mẩn với cái sự lạnh lùng và đầy kiêu ngạo của chàng. Tôi và chàng yêu nhau. Cách bắt đầu một tình yêu của chúng tôi thật lạ, để rồi cách chúng tôi kết thúc nó cũng không bình thường...

Ngày đó tôi đang chuẩn bị tốt nghiệp đại học, tôi và người yêu đi picnic cùng đám bạn. Cả hai dắt tay nhau đi bộ trên con đường được bao quanh bởi những hàng thông căng đầy nhựa sống. Những bụi hoa xuyên chi và bãi cỏ xanh mướt trở thành màu nền tuyệt đẹp để bức tranh tình yêu giữa chúng tôi được vẽ ra. Dĩ nhiên, chàng là tác giả của bức tranh đầy màu sắc ấy.

- Em đứng yên nhé, nhắm mắt lại và cảm nhận đi.

Chàng khẽ đặt một nụ hôn lên trán tôi, rồi lên mũi, lên môi. Hơi thở của chàng tỏa khắp gương mặt tôi quện với sự ngọt ngào của một tình yêu vừa

mới chớm. Khoảnh khắc ấy thời gian như ngưng đọng, tôi nghe rõ cả tiếng trái tim mình đập loạn nhịp. Đôi bàn tay bé bé, xinh xinh của tôi khẽ chạm vào gương mặt gầy guộc của chàng. Mở mắt, tôi thấy trên gương mặt ấy là những dòng nước mắt.

Bức tranh từ rạng ngời hạnh phúc bỗng chốc trở thành bức tranh mang chủ đề bi tráng. Những dòng nước mắt tuôn ra, trước sự ngỡ ngàng của tôi, chàng kể rằng chàng bị bệnh tim bẩm sinh và không sống được lâu nữa, chàng yêu tôi nhưng sợ rằng sẽ làm tôi đau khổ. “Người chết đi sẽ chẳng còn biết gì nữa, nhưng người ở lại thì còn phải sống trong sự đón đau”.

Tôi vụn vỡ khi nghe được những điều ấy.

Và thế là, trái tim trinh nguyên ấy đã dâng hiến cả tâm thân với suy nghĩ có như vậy mới khẳng định tình yêu và làm sợi dây nối giữ chàng với cuộc sống. Tôi sẽ là động lực sống cho chàng vượt qua những đau đớn của bệnh tật để cố gắng sống hết mình. Tôi lý giải cách sống từng tưng và ngạo nghễ của chàng là vì bất mãn với căn bệnh quái ác. Tâm hồn của tôi - một cô gái 22 chỉ nghĩ được như vậy. Tuổi 22 muôn năm.

Khi đã là của chàng, với cả tình yêu và thân xác, tôi chẳng bao giờ dám để chàng buồn. Chàng hay ghen, vậy nên tôi đã từ bỏ rất nhiều những cuộc vui chơi với bạn bè. Chàng chỉ yên tâm mỗi khi gọi điện và nghe tôi nói em đang ở phòng, em đang đọc sách... Nếu để chàng biết tôi đang ở ngoài đường, dù là đi với ai, làm gì, thì chàng cũng giận dỗi và đòi chia tay. Bởi thế, như một thói quen, bất kể khi nào chàng gọi điện, câu cửa miệng của tôi luôn là “em đang ở phòng”, dù có thể lúc đó tôi đang đi chơi với đám bạn.

Bạn bè tôi bảo thấy khó thở với tình yêu này quá, chúng xui tôi chia tay. Nhưng tôi nghĩ chỉ tôi mới hiểu chàng, chỉ tôi mới yêu chàng, chàng của tôi đáng thương lắm. Đến giờ, tôi mới thấy khi đó mình thật vĩ đại.

Những tưởng cứ như thế thì tình yêu của chúng tôi sẽ không bao giờ nhạt. Vì tôi thấy mình đã sống vì chàng. Thế mà đến một ngày, vở kịch đầy tính nhân văn ấy được hạ màn. Vở diễn tiếp theo là chàng yêu một cô gái xinh hơn tôi và độ chịu chơi thì hơn tôi gấp vạn. Thậm chí, chàng còn kể lể với đám bạn và cười hả hê trước cái lòng tin ngây thơ của tôi. Những tình cảm, sự yêu thương, sự chân thành được đáp trả bằng sự hả hê về một chiến thắng mà chiến lợi phẩm là thân xác.

Tôi vẫn nhớ đó là một buổi chiều mưa. Tôi và một con bạn đi mua quà

tặng cho chàng nhân dịp tôi vừa nhận được học bổng. Chàng luôn bảo tôi rằng ngoài việc giỏi về hoạt động bề nổi, tôi cần tập trung học hành. Vì thế, điều đầu tiên khi cầm được tiền học bổng trong tay, tôi muốn mua tặng chàng một món quà để khoe rằng “Em đã làm tốt”.

Tôi và con bạn đang rảo bước băng qua đường, chàng gọi điện.

- Em đang ở đâu?
- Em đang ở phòng ạ.
- Em có phải người hai mặt không? Đồ nói dối.
- Ồ... Ồ.. em...
- Thôi đi. Anh không thể tin vào em được.

Tôi điên người. Ngơ ngác nhìn xung quanh nhưng không thấy chàng đâu cả. Gọi lại, chàng không nghe máy. Tôi và con bạn cuống quýt dắt tay nhau về.

Cả đêm gọi điện cho chàng nhưng không được, nhắn tin chàng cũng không trả lời. Tôi bắt đầu nhận thấy sự nghiêm trọng của lời nói dối. Tự trách mình đã ngu ngốc để đánh mất lòng tin ở chàng, tôi thương chàng đã vì tôi mà bị tổn thương, chắc hẳn chàng cũng đang buồn lắm. Một ngày liền tôi ngơ ngẩn với suy nghĩ mình sẽ làm gì để cứu vớt được cái tình đang còn ngọt ngào quá đỗi này. Khi đang hoàn toàn bế tắc vì những liên lạc của tôi về phía chàng chỉ nhận lại là sự im lặng thì người bạn chung của tôi và chàng hẹn gặp.

- Cậu tin là nó bị bệnh à? – Câu chuyện được bắt đầu tại một quán kem gần cổng trường, thằng bạn tôi đưa ra cho tôi một câu hỏi khiến tôi rất ngỡ ngàng.

- Ủ, nhưng sao cậu lại biết điều ấy? Anh ấy nói là không một ai biết mà.
- Nó bảo nó sợ mọi người thương hại nó đúng không?
- Ồ.. đúng rồi.

- Nó chẳng bệnh tật quái gì đâu. Vì yêu cậu lâu rồi mà thấy cậu vẫn dè dặt và trong sáng quá, vậy nên nó phải lợi dụng vào cái lòng thương của một con bé chưa bao giờ được trải đời.

- Thế sao anh ấy lại chia tay tớ? Lời nói dối của tớ vô hại mà.
- Là cái có thôi. Nó đang tán tỉnh cô bé bên trường Sư phạm đấy.

Cuộc nói chuyện kéo dài thêm chút nữa, từ sau câu nói ấy tôi cũng không nhớ rõ khi đó chúng tôi đã nói thêm với nhau những gì, chỉ mang máng rằng hình như tôi đã khóc và hình như tôi cũng đã cười, những nụ cười chua chát.

Hóa ra, buổi chiều mưa hôm đó, khi tôi và con bạn đang lang thang để tìm mua tặng chàng một món quà ưng ý, thì trên tầng 2 quán cafe bên đường, chàng đang ngồi cùng một người con gái khác.

Tôi bàng hoàng. Đáng ra, nếu tôi được là đạo diễn, thì ở thước phim ấy, tôi sẽ là nhân vật chính được nổi loạn, được là kẻ xé toạc cái mặt nạ của chàng xuống. Nhưng vì tôi chỉ là diễn viên, tôi không phải là người ở thế chủ động, nên rốt cục, chàng đã thay đổi được số phận của việc kết thúc mối tình. Tôi mới là người có lỗi. Nếu không vì sĩ diện với thằng bạn ngồi trước mặt, chắc tôi đã khuyu xuống. Chàng của tôi và một kịch bản xuất sắc.

Những ngày sau đó, biết rằng không thể gặp mặt, tôi nhắn tin cho chàng tỏ rõ sự hối tiếc khi đã đặt lòng tin vào chàng. Chàng bảo: “Đó là em tự nguyện, anh chưa hề cầu xin hay ép buộc gì ở em”. Chàng của tôi đã biến mất như thế. Không để lại một dấu vết nào, biến mất sạch sẽ. Như thể chàng hóa thân thành không khí và tôi thì đã hít thở hết cái số không khí ấy rồi mà bản thân không hề hay biết.

Vì lòng kiêu hãnh, dù buồn nhưng tôi không còn khóc. Thấy tôi khác lạ, bạn bè hỏi han nhưng tôi né tránh. Giá như lúc ấy mà tôi cho phép mình được khóc chắc hẳn tôi sẽ thấy nhẹ lòng. Câu chuyện giữa tôi và chàng tôi giữ lại chỉ mình tôi biết, vì nếu đám bạn tôi nghe được câu chuyện về chàng sở khanh ấy, có thể lắm, đám bạn ấy sẽ không để yên cho chàng. Mà tôi thì luôn muốn mình đóng vai thiện, tôi không muốn chàng oán tôi. Thế là lại gặm nhấm một mình cái sự tổn thương, tôi vẫn phải hoàn thành vai diễn tôi là một cô gái bản lĩnh và tâm hồn thuần khiết.

Cú sốc lớn trong đời nhưng lại không thể sẻ chia, có thời điểm tôi từng nghĩ đến cái chết. Buồn cười nhỉ. Nhưng thực sự lúc ấy tôi chỉ quanh quẩn một suy nghĩ mình không còn trong trắng, sẽ chẳng ai đón nhận mình và yêu thương mình nữa. Cố gắng để hoàn thành luận văn tốt nghiệp, tôi cũng đã ra trường và rời xa những người bạn thân yêu đại học. Những biến chuyển quá lớn chỉ trong một thời gian ngắn khiến tôi thấy mình không thể đứng vững. Tôi có cảm giác như cả thế giới này quay lưng lại với tôi và chẳng ai cần có tôi bên cạnh. Suốt một năm trời, tôi vật vã với sự căm giận và oán trách chính mình. Tôi gần như tự kỷ, không bạn bè, không thích đi chơi, lười mua sắm.

Chốn yêu thích của tôi là căn phòng trọ với đủ thứ xô chậu và cái đầu đầy những ngồn ngăng kỉ niệm.

Vì tôi vẫn phải ăn cơm, mà cứ nằm dài ở nhà thì tôi không thể có tiền mà mua cơm được. Vì thế, tôi đi làm.

Phần 4: Kịch bản được dùng cho cả hai kẻ đàn bà

Tôi xin được một công việc ở một công ty truyền thông, hàng ngày đến làm cầm cùi nhưng không giao lưu, không hỏi han đồng nghiệp. Cái sự hoạt ngôn và sở trường ăn nói của tôi dường như bay biến đi đâu mất.

- Sao mặt nó lì thế nhỉ? Hình như người nhà của sếp.
- Chắc không phải. Thấy cũng nộp đơn xin việc với phỏng vấn như thường mà.
- Ủ, chắc cũng có tí gì gì với sếp nên mới khệnh thế. Chứ có ai mới đi làm mà như nó bao giờ.

Tôi nghe được không ít những lời như thế. Mọi người rủ nhau đi ăn trưa, tôi ăn cơm mang sẵn từ nhà, mọi người kéo nhau đi cafe giữa giờ, tôi ngồi cắm mặt vào máy tính. Dễ hiểu vì sao tôi bị ghét và bị tẩy chay. Nhưng rõ ràng là cuộc sống mà không bị ai động chạm đến thật sự tuyệt vời hơn tôi nghĩ.

Sếp gọi tôi vào nhắc nhở về thái độ và khuyên tôi nên hòa đồng hơn. Tôi chỉ im lặng. Cũng có lẽ hồi đó tôi dồn mọi tâm huyết của mình để làm việc nên tôi hoàn thành công việc khá tốt, vậy nên tôi không bị sa thải. Dù sao cũng nhờ những người đồng nghiệp đầu tiên đó mà tôi nhận thấy hóa ra tôi cũng không phải là kẻ dễ dàng thay đổi để chiều theo lời thiên hạ. Tôi sống không còn quá lệ thuộc vào miệng đời.

Mẹ tôi dặn, công việc nào cũng tốt, cũng đáng trân trọng, miễn là không trái với lương tâm và pháp luật. Thế nên, dù chỉ là một nhân viên quèn nhưng tôi vẫn luôn hài lòng với những gì mình đang có. Dù sao, tiền lương của tôi cũng đủ để tôi nuôi sống chính mình và nuôi sống thêm một con mèo. Như vậy là đã quá tốt.

Chip từ Đức về thăm nhà. Nhân tiện, nó ghé thăm tôi và mang cho tôi ít socola đắng. Ngày ấy, cái đứa con gái 23 tuổi mới lần đầu được nghe về quan niệm của đàn ông trong công cuộc yêu đương với phụ nữ.

Khi nghe tôi kể về những ngày tháng sống cô quạnh và tự kỷ của mình, thằng bạn chửi mắng tôi té tát và khẳng định với tôi một chân lý: Có hai loại đàn ông cần tránh xa. Một là loại ích kỷ, ngủ với không biết bao nhiêu đàn bà nhưng vẫn muốn vợ của mình còn trinh. Loại thứ hai là loại ấu trĩ, kém hiểu

biết về xã hội và giới trẻ nên mới không chấp nhận vợ mình đã mất trinh. Vậy một loại ích kỷ, một loại ngu si, là đàn bà, tốt nhất hãy tránh xa chứ đừng gửi gắm tình yêu vào đây. Những lời nói của thằng bạn làm tôi thấm thía, cái nỗi đau về sự phản bội của tôi lúc đó đã phần nào nguôi đi. Người ta nói “tha thứ cho một lỗi lầm là tự chữa lành vết thương của lòng mình”. Vậy nên, để cứu vớt cái tinh thần có phần nguy kịch của tôi, tôi tha thứ cho người tình cũ. Đó là một môi tình chỉ toàn màu xám.

***

Khi đã giải thoát được cho chính mình và buông tay khỏi những kỷ niệm, thì ít lâu sau, Ngọc - cô gái từng ngồi trên tầng hai tại quán cafe cùng chàng hôm ấy nhắn tin cho tôi. Thoáng chút bất ngờ vì nghĩ rằng những điều liên quan đến người cũ sẽ không bao giờ còn làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa, nhưng tôi vẫn tò mò muốn biết cô gái ấy sẽ nói những gì. Không hiểu sao Ngọc có số điện thoại của tôi, có thể cô ấy lấy được từ người bạn chung giữa tôi và cái kẻ người yêu mới phụ bạc. Dù sao thì cô ấy đã tìm tới tôi, chắc hẳn có một lý do nào đó.

- Em có thể sẻ chia với chị chứ? – Ngọc có vẻ bẽn lẽn khi nói chuyện với tôi.

- Nếu em không ngại.

- Anh ấy bỏ em rồi. Một thằng sở Khanh chị ạ.

- Sao lại chia tay thế em?

- Có lẽ vì em không yêu chiều anh ấy. Anh ý yêu người khác rồi. Chẳng hiểu sao tính cách anh ấy lại lạ lùng như vậy. Em hận anh ấy lắm, nhưng cũng rất thương.

- Em thương gì ở anh ấy?

- Hồi yêu anh ấy, chị có biết anh ấy bị bệnh tim không?

Lại là kịch bản cũ. Anh chàng này có lẽ không có năng khiếu trong việc sáng tạo ra những thước phim mới mẻ hơn. Tôi cười khẩy và nói rõ cho Ngọc nghe những điều tôi nghe được từ bạn của chàng cùng với cách thức chàng dứt tình với tôi. Những gì xảy đến với tôi y chang những gì Ngọc vừa gặp phải. Nghe tôi nói xong Ngọc sốc lắm. Cảm giác này tôi hiểu được, vì tôi cũng đã từng trải qua những cung bậc cảm xúc ấy.

Chàng là người yêu cũ của tôi, và giờ cũng đã là người- yêu- cũ của Ngọc.

Đám bạn tôi thường “đe dọa” tôi mỗi lần tôi “yêu phát ngất” là việc so sánh tình yêu như đồ vật. Bất kể cái gì dù có xịn đến đâu, đẹp đến đâu thì cũng có hạn sử dụng. Khi hết hạn sử dụng, hiển nhiên người ta cần thay thế nó bằng một cái khác, có thể giống, có thể còn cao cấp hơn. Vậy nên không có gì khó hiểu cho việc một tình yêu đẹp lại kết thúc lãng xẹt. Thậm chí, chúng nó đã từng chát chúa đưa ra một nhận định: “Khi tình yêu hết hạn là lúc cho sự khốn nạn lên ngôi”. Minh chứng rõ nét nhất cho điều ấy là kịch bản yêu đương chàng dùng cả cho tôi và cho Ngọc. Đúng là chẳng có gì là mãi mãi, chẳng có gì được gọi là “bao nhiêu năm vẫn chạy tốt”.

Hai người đàn bà bị lừa gạt tình yêu, từ xa lạ nhưng bỗng nhiên lại trở thành thân thiết. Tôi và Ngọc có gặp nhau, đi xem phim, cafe vài lần, cho đến giờ cả hai vẫn giữ liên lạc. Sau này, Ngọc thường sẻ chia và tâm sự với tôi những điều về cuộc sống. Tôi không giỏi đưa ra những lời khuyên, nhưng có thể tôi là kẻ biết lắng nghe người khác.

Bạn bè tôi bảo những gì diễn ra xung quanh cuộc sống của tôi giống như phim. Việc hai người phụ nữ từng yêu chung một người lại có thể làm bạn cũng chỉ xảy ra trong phim. Ủ! Cũng đúng. Dù sao bộ phim cũng đã khép lại. Tôi vẫn mơ mộng cuộc sống của mình sẽ đẹp như phim mà. Chỉ tiếc là cái kết của nó lại không long lanh như tôi tưởng tượng.

Thời gian sau này, tôi cũng có hẹn hò, có yêu đương, nhưng những tình cảm đó diễn ra nhanh chóng. Vì tôi không dám yêu hết mình, không dám tin vào đàn ông. Tôi luôn sống trong sự nghi ngờ, và mặc nhiên rằng, đàn ông không một ai tốt.

Phần 5: Gã chồng hệt và chiếc váy cưới không bao giờ được mặc

Đặt chân đến Mộc Châu để thực hiện phóng sự cho một số đơn vị làm du lịch, lúc này đã xế chiều, tôi ngơ ngẩn như vừa gặp lại được một điều gì thân quen đã từng đánh mất. Hít hà đầy lòng ngực cái không khí dễ chịu của cao nguyên xanh mướt, đã lâu rồi tôi không cảm nhận được sự thanh thản và bình yên thế này. Quanh sườn non, dưới chân thung lũng nơi đây chỉ toàn hoa và hoa.

Bữa chiều, bụng đói cồn cào nên tôi chén luôn ba bát cơm cùng với thịt lợn mán rang cháy cạnh. Thịt hơi mặn, nhưng bù lại canh rau rừng rất ngon. Ăn uống no nê, trong lúc chờ bác tài và anh quay phim ngồi với nhau nót chén chú chén anh, tôi và cô bé phóng viên tíu tít ra ngoài chụp ảnh. Cảnh sắc nơi đây không có nhiều thay đổi. Trời lạnh thật, cái rét cắt da cắt thịt của gió mùa vùng Tây Bắc.

Những bông hoa dã quỳ khoe sắc vàng ươm trên những cung đường. Giữa cái lạnh buốt khô của núi đồi cao nguyên vẫn có loài hoa của đất trời nở rộ để mùa đông thêm ấm áp. Phía xa xa có một đồng lúa được chất bằng củi khô, chắc mấy người gửi rau và măng lúc sáng ngồi bán ở nơi đây đốt lên để sưởi ấm. Tôi chạy đến và huơ hai tay lạnh cóng của mình trên ngọn lửa. Hơi ấm lan tỏa, cơ thể ấm dần và lòng người cũng ấm. Lửa bập bùng, tôi lặng im nhìn ngọn lửa đang cháy trên đồng củi khô và lớp tro tàn, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là lớp tro ấy bay đi lộ ra lớp than hồng đỏ rực. Nếu biết cách nhìn cuộc sống này theo nhiều góc độ, tất cả đều có những vẻ đẹp riêng, cuộc sống này cũng vậy, đều có những niềm hạnh phúc ẩn trong cả những nỗi đau.

Khung cảnh nơi đây không có nhiều thay đổi, hai năm trước, tại cao nguyên bao la này, cũng với những cảnh sắc này, tôi đã từng yêu và được yêu.

Mối tình đầu thứ tư đưa tôi đi Mộc Châu. Hồi đó chúng tôi đã yêu nhau được hơn một năm. Gọi là tình đầu, vì với tôi, lần yêu nào cũng luôn mới mẻ. Không có mối tình tiếp theo, mà chỉ có mối tình đầu thứ nhất, mối tình đầu thứ hai... mối tình đầu thứ n và n cộng 1. Để nhớ, tôi gọi Kan - người yêu mình là mối tình đầu màu trắng. Bởi giữa bạt ngàn rừng mận nở hoa trắng đẹp mê lòng, giữa cái sắc ban trắng phau, sắc cải trắng ngàn trên cao nguyên tươi đẹp ấy, anh cầu hôn tôi. Vào thời khắc ấy, chúng tôi thề nguyện sống

chết và ước hẹn đám cưới của chúng tôi sẽ chỉ toàn sắc trắng.

Tôi nhận lời cầu hôn của Kan ngay tức khắc. Vì suốt một năm yêu nhau, Kan đã khiến tôi tin tưởng. Hoặc có thể, tôi là kẻ dễ tin người.

Tôi và Kan học cùng khóa, cùng trường cấp 3. Tuy thế, khi còn đi học, tôi và Kan không chơi với nhau. Một chút trí nhớ của tôi về Kan là anh chàng lớp Toán nhưng hát tiếng Anh cực hay, còn Kan nhớ về tôi là một con bé lớp văn, tóc tết đằng sau nhưng chia làm 3 bím như cái đuôi con cá kiếm. Hồi đấy, bọn con trai rất hay chạy sau để giật giật mấy chòm tóc của tôi.

Chỉ đến khi chúng tôi tổ chức lễ kỷ niệm 5 năm ngày ra trường, gặp lại, tôi và Kan mới bị “sét đánh”. Sau 5 năm gặp lại, trải qua những sóng gió ban đầu của cuộc đời, tôi và Kan chính thức yêu nhau.

Tôi yêu Kan lắm, vì tình yêu của chúng tôi có xuất phát điểm là tình bạn. Tình yêu này mang nhiều màu sắc thực tế nhưng cũng không thiếu đi phần lãng mạn. Trong mắt Kan, tôi như một con mèo lười ngoan ngoãn nhưng cũng biết giơ móng vuốt của mình ra mỗi khi cần thiết. Kan bảo thích cái chất từng của tôi và cũng yêu luôn cả cái tâm hồn đàn bà ủy mị của tôi nữa. Thế đấy, vậy thì có gì để mà nghi ngờ một người dành quá nhiều tình yêu cho tôi như vậy.

Sau lần Kan cầu hôn ở Mộc Châu, chúng tôi đưa nhau về nhà ra mắt bố mẹ. Là bạn học cùng cấp ba, gia đình lại có chút quen biết nên chuyện cưới xin của chúng tôi không gặp phải rào cản nào.

Tôi đã cùng mấy con bạn đi chọn váy cưới. Vì muốn có đám cưới đẹp như mơ nên tôi mạnh tay mua hẳn một chiếc váy cưới tuyệt đẹp nhưng giá đắt. Tôi đã dành rất nhiều thời gian nghiên cứu những địa điểm lãng mạn, nên thơ để cái người đàn ông và cái người đàn bà tưởng rằng sẽ ở bên nhau suốt đời suốt kiếp này ghi dấu lại những hình ảnh cho một đám cưới rình rang. Thế nhưng, cái đám cưới màu trắng ấy lại không bao giờ đến...

Linh Phương- cô bạn tôi từng gặp Kan đi ăn trưa với một cô gái khác. Theo lời nó nói thì hai người khá thân mật và khi gặp nó Kan có chút bối rối. Tôi tin tưởng Kan tuyệt đối, vì tôi tin người yêu của tôi không phải kẻ thích phiêu lưu tình cảm, nhất là tôi và Kan còn đang cùng nhau chuẩn bị cho cái đám cưới đã đến gần.

Dù chơi khá thân, nhưng thỉnh thoảng, tôi cũng đặt ra dấu chấm hỏi về lòng tốt của con bạn. Khi tôi yêu Kan, Linh Phương không mấy hài lòng và

luôn mồm tua lại việc thi khảo sát năm lớp 10, Linh Phương không làm được môn toán, xin chép bài Kan nhưng anh chàng nhất quyết không cho. Cô nàng bảo như thế là xấu tính, là không đàn ông. Với tôi, tôi thấy đấy là chuyện rất trẻ con và cũng là chuyện nhỏ nhặt đã qua biết bao năm rồi. Linh Phương cho rằng đấy là một trong những biểu hiện của lòng ích kỷ. Tôi chỉ cười, dù sao thì tôi đang hạnh phúc, còn nó thì cũng có nhiều sóng gió với cái tình yêu mà nó đang muốn tiến tới hôn nhân.

Kan đi công tác hơn một tuần ở Hải Phòng. Trước khi đi, Kan gọi điện hỏi tôi cần mang những quần áo nào vì Kan khá thích và tin tưởng gu ăn mặc của tôi. Tôi dặn dò Kan mang mấy cái áo sơ mi kẻ, ba cái quần âu và hai cái quần đùi để mặc trong phòng. Tôi cũng không quên nhắc nhở anh mang theo vài chiếc bao cao su.

- Em điên à? Sao lại bảo anh thế.

- Em bảo anh mang đi để bảo vệ cho anh và bảo vệ cho cả em nữa.

- Anh đi công tác, công việc bận bịu lu bù mà em còn nghĩ được cả đến điều ấy.

- Anh cứ mang đi. Thừa còn hơn thiếu. Ở biển, đổi gió, chẳng biết đàn ông các anh sẽ làm những gì đâu.

Kan có nghe lời tôi hay không thì tôi không rõ. Chỉ biết là sau đấy, Kan bảo tôi là một dị nhân.

Suốt một tuần nhớ nhung, hờn dỗi. Sinh nhật tôi, đúng theo lịch thì Kan đã phải có mặt ở Hà Nội. Nhưng Kan bảo công việc nầy sinh nhiều vướng mắc nên chuyến đi bị kéo dài thêm vài ngày. Buổi chiều sinh nhật, tôi giận dỗi, khóc lóc. Tôi không muốn bị cô đơn vào cái ngày ý nghĩa này. Thế là Kan phải bắt xe về Hà Nội ngay trong chiều, đúng lúc trời bắt đầu nổi giông. Cả tháng trời nắng nóng oi bức, bỗng đúng sinh nhật tôi lại có cơn giông và mưa to như trút nước. Có vẻ như trận mưa giông rất hợp hoàn cảnh để chúng tôi có những biến cố và chia ly đầy trọn vẹn.

Kan và tôi ngồi cafe trên đường Nguyễn Khang, một quán cafe tĩnh lặng quen thuộc và chứa đựng nhiều kỉ niệm. Có bánh, có nến, có những bông hoa hồng trắng và có cả tiếng nhạc du dương trong một ngày mưa thứ sáu.

Cafe có ghi ta, Kan thích đàn, anh tiến tới cây đàn và dạo thử vài bản nhạc. Hồi học cấp ba, Kan đã từng làm nhiều bạn gái liêu xiêu vì hát tiếng Anh hay

quá đôi. Kan không đẹp trai nếu không muốn nói là ngoại hình dưới mức trung bình, nhưng Kan có duyên. Thêm khoản hát hò khá ổn, chừng đó thôi cũng đủ để cấp chứng chỉ của gái cho chàng rồi.

Ngồi lặng im ngắm nhìn Kan, nghe Kan đàn và hát, tôi thấy tình yêu của mình ngọt ngào quá. Tôi cứ nghĩ rằng đây chính là hạnh phúc mà bấy lâu nay tôi tìm kiếm. Khi con đường đi đến hạnh phúc gặp quá nhiều chông gai và đổ vỡ thì người ta sẽ biết điều chỉnh bản thân và tìm cách đi quãng đường ngắn nhất để đến được với hạnh phúc. Ban đầu, hạnh phúc phải là cái gì đó to thật to hoặc mơ hồ lắm, rồi dần dần, đó chỉ cần là những điều vụn vặt. Những niềm vui đến ngay ở những điều thường nhật. Một chiếc lá vàng rơi xuống chân khi đi bộ dọc những con đường mùa thu cũng làm tôi thích thú, mua được một gói cơm ngon mỗi chiều về cũng khiến tôi hài lòng... Tôi đã nhận ra mình đang được sống trong những tháng ngày hạnh phúc.

Giật mình vì điện thoại Kan sáng đèn nhưng không đổ chuông. Có người gọi đến. Tôi định gọi Kan lại và đưa điện thoại cho anh nhưng một kẻ đàn bà khác ần náu trong tôi giục giã: Lục lọi đi, nhanh lên, biết đâu sẽ phát hiện được điều gì đó. Sau một chút bối rối, tôi bình tĩnh cầm điện thoại trên tay, điện thoại không để pass. Vào phần tin nhắn, có một số điện thoại được lưu là Hà bé con. Mắt tôi tối sầm lại khi đọc được những kí tự trên màn hình, những lời lẽ yêu đương nhớ nhung sắc mùi thể xác. Sự nhạy cảm của đàn bà khiến tôi hiểu ngay rằng: Họ đã từng làm tình.

Chuyển choáng, tôi vùng dậy và chạy khỏi quán. Kan buông buông đàn, dường như hiểu được điều gì đó, anh chạy đuổi theo tôi. Trời vẫn mưa.

Tôi vùng vằng hát tay Kan ra khi anh vừa bắt kịp tôi:

- Anh giải thích đi, Hà bé con là ai?
- Em à, nghe anh giải thích...đó chỉ là một người bạn
- Bạn mà cũng làm tình ư? Bạn nào với anh cũng thể hả. – Tôi gào lên trong điên loạn.
- Em à... Anh... Đó chỉ là... một người đồng nghiệp. Anh...
- Sao anh nói với em là chuyển đi công tác chỉ toàn đàn ông. Giờ lại thêm cô Hà bé con nào nữa.
- Em à, anh không cố tình làm thế. Chỉ là...

- Thôi đi, biến đi. Một tuần qua hai người đã làm những gì? Đồ tồi.

- Hãy tha thứ cho anh. Anh biết anh sai rồi. Chỉ là anh...anh... trong một phút yếu lòng...

Một tuần Kan đi công tác là suốt một tuần tôi bị lừa dối. Làm ơn đi. Đừng ngụy biện cho cái việc buông thả tâm hồn và thể xác bằng những lý do mà loài người này vẫn hay dùng tới: Một phút yếu lòng.

Trời vẫn mưa. Hình như, cứ mưa là lại sẽ có cái gì tan vỡ...

Tôi vẫy chiếc taxi chạy ngang qua và lao ngay lên đó. Tôi không tin rằng mình có đủ bình tĩnh và bản lĩnh đến thế để tự vệ cho cảm xúc của mình. Không một giọt nước mắt. Nỗi đau nhiều hơn những gì nước mắt có thể diễn tả. Chồng sắp cưới của tôi... cuối cùng... cũng chỉ là một thằng hèn không qua được cám dỗ dục vọng.

Kan đứng trước cửa nhà tôi và nhất quyết chờ tôi mở cửa. Tôi nằm lỳ trong nhà, nhìn vào màn hình điện thoại hiện số của Kan và những tiếng chuông liên hồi. Kan nhắn tin: “Mở cửa cho anh. Nếu không anh không về đâu”.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn mưa, để Kan đứng ngoài mưa cả đêm tôi cũng có phần xót. Dù đó là kẻ đã vừa phản bội tôi. Tôi đi ra mở cửa, Kan và chiếc xe đã ướt sũng. Kan khẽ run vì lạnh. Còn gì nữa, mưa cuối hạ đầu thu bao giờ cũng kèm theo cái lạnh. Đáng đời.

Tôi bảo Kan đi tắm rồi thay đồ kéo ôm. Mở tủ lạnh, định tiếp đãi Kan đây chu đáo như một vị khách lạ chứ không phải một người thân quen. Trong tủ chỉ còn vài lon bia tuần trước đám bạn mua đến để nhậu với hàng nường. À, có cả vài chai nước ngọt.

- Nước ngọt hay bia?

- Bia

- Uống bằng cốc hay lon đây?

- Bằng môi em

Một cảm giác lạnh rợn cả sống lưng, anh ôm tôi từ phía sau, hơi thở Kan gấp gáp. Tôi ngoảnh lại, từ lúc nào, môi anh đã giữ trọn môi tôi. Cả hai ngấu nghiến với những cái hôn tưởng như chuyện anh phản bội tôi và cuộc cãi nhau lúc tối không hề tồn tại. Sự nhớ nhung suốt một tuần được thể hiện bằng những cử chỉ vồn vã, cuồng nhiệt.

Mặc kệ đóng quần áo bẩn và tạp chí ngả ngớn trên giường, tôi và anh làm tình.

Vậy là tha thứ.

Người ta thường bảo bí quyết để có một tình yêu và hôn nhân hạnh phúc là “tình cảm có thể lục đục nhưng tình dục phải tuyệt vời”. Tôi và Kan nằm trong số đó.

Thật ra, lý do chính để tôi nguôi ngoai những suy nghĩ khi bị người yêu phản bội, rồi vẫn tha thứ là tôi luôn quan niệm “Không cần mình là duy nhất, chỉ cần mình là số 1”. Người yêu tôi có thể một phút nào đó không kiểm soát được bản thân, nhưng vẫn phải luôn ý thức được rằng tôi là số một. Tôi quan trọng và không ai thay thế được tôi. Nhất định phải là như thế.

Kan bảo Kan yêu tôi nhiều hơn vì cách sống và cách suy nghĩ của tôi thoáng hơn rất nhiều những người phụ nữ khác. Kan từng ví, người đàn ông nào có được tôi như có một báu vật. Vì nếu có một bà vợ như tôi, các ông chồng sẽ dễ thờ biết chừng nào. Kan nói thế, tôi cũng đã từng ảo tưởng vào bản thân và từng tin là như thế.

Sáng, Kan đưa tôi đi làm. Vòng tay ôm cái bụng mỡ vì bia rượu của Kan, tôi không nhéo.

- Này, chó con. Sẽ không có lần thứ hai đâu nhé, em sẽ xé xác anh nếu có lần thứ hai.

- Người yêu anh tuyệt lắm, vĩ đại lắm, anh thề, sẽ không bao giờ khiến em bị tổn thương nữa. Báu vật của đời anh ạ.

Uỳnh... Chiếc xe máy đâm vào thẳng một chiếc ô tô đang đỗ ven đường. Nãy có một cô gái mặc váy ngắn đi qua, gương mặt rất xinh xắn và số đo các vòng cũng trên chuẩn. Dù có tôi ngồi phía sau nhưng Kan vẫn mãi mê ngắm người đẹp. Lại là ngoại tình, dù đó chỉ là ngoại tình ánh mắt.

Thế là lại giận dỗi, lại cãi nhau.

*

Hội bạn tôi là chúa mê hải sản. Chúng nó sẵn sàng chết sớm hơn vài tuổi nếu đổi lại là được cả đời ăn hải sản. Hàu sữa, tu hài, bẹ bẹ... là thứ thuốc độc có thể giết chết những tình bạn ấy. Bởi khi ăn hải sản, việc đâm đá, chèn ép để tranh nhau con to nhất, mập nhất là chuyện thường.

Một con bạn tôi đã có lần trót dại nuốt nguyên ba con hào sống béo nhất ở trên bàn, ngay tắp lự, những đứa khác lao vào bóp cổ và bắt nó nhè ra. Dù không ăn được những con hào đã nát bét vì bị nhai ngấu nghiến ấy, nhưng chúng nó bảo “Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu”. Vậy nên không thể để đứa nào “có phúc” một mình được.

Nhiều lúc tôi đã nghĩ, nếu trên đời này chuyện Tôn Ngộ Không rút từ kẽ đá chui ra là có thật, thì chuyện lũ bạn tôi nhờ “rách giò mà rơi xuống” cũng là điều dễ hiểu. Bởi có những đứa đã là giám đốc, là trưởng phòng hay có cả học vị thạc sĩ đi nữa, thì khi gặp nhau, chúng tôi cũng vẫn chỉ như những đứa trẻ háu ăn và ham chơi.

Tôi có một người bạn hơn mình 20 tuổi. Anh là Tổng giám đốc một công ty kinh doanh về xe hơi. Tôi không nói về tiền của anh, vì chúng tôi chơi với anh chẳng phải vì tiền. Anh chơi với chúng tôi cũng chỉ bởi chúng tôi mang đến cho anh niềm vui, mà ở cương vị ấy, công việc ấy, những sự toan tính khiến anh đánh mất cả nụ cười. Chúng tôi gọi anh là “Anh bạn già”.

Anh bạn già đã từng lập gia đình và có hai cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Anh đang sống một mình với đứa con 10 tuổi. Thịnh thoảng cuối tuần cao hứng, hai bố con lại đón chúng tôi đi những bãi biển gần gần hay picnic ở đâu đó. Có nhiều lời dị nghị về mối quan hệ “gái trẻ - đại gia”, nhưng chơi với nhau suốt 4 năm, chúng tôi – những người trong cuộc hiểu rằng đó là một tình bạn thuần túy.

Thằng bé con trai anh thích mèo, sinh nhật nó, tôi tìm mua bằng được một con mèo trắng làm quà. Nhận được quà của tôi, thằng bé mừng lắm. Tôi còn thấy ánh mắt nó long lanh như chực khóc. Nó bảo:

- Con dám chắc là chồng của cô Nhím sau này sẽ là người hạnh phúc nhất.
- Vì sao con nghĩ thế?
- Vì cô Nhím tình cảm, biết quan tâm tới người khác, cô nấu ăn ngon và nói chuyện cũng rất hay nữa.
- Nhưng cô không xinh...
- Xinh có bào ra được mà ăn đâu. Con thấy cô Nhím xinh mà. Xinh nhất trong mắt con.

Nói xong nó nhảy cà tung, chắc phần khích vì có được con mèo ưng ý. Tôi không xinh, nhưng chắc không đến nỗi xúc phạm nhân quang của người đối

diện. Mặt tôi chưa phải đeo khẩu trang để che bớt đi có nghĩa là tôi vẫn còn ở trạng thái “nhìn được”. Lời của đứa trẻ con nói làm tôi thấy mình vĩ đại quá. Giá mà Kan nghe thấy nhỉ, không biết anh có tự hào về tôi không.

Thèm ăn hải sản, Kan lại bận bịu với công việc và khuyên tôi nên bớt lo lắng cho anh đi để dành nhiều thời gian cho bạn bè hơn. Thế là tôi rủ mấy con bạn thân cùng anh bạn già đi biển. Sang thu rồi, đi biển mùa này thì thích lắm, vì vắng người, thời tiết lại dễ chịu. Tôi thích đi với đám bạn dướn dẹo của tôi, vì chỉ chúng nó mới chiều được tôi trong khoản váy vóc phụ tùng rồi lăn lê chụp ảnh.

Chọn một nơi có bãi biển đẹp và ăn hải sản ngon, chúng tôi đi Cát Bà. Tôi đã đến nơi này bảy lần rồi nhưng luôn vẫn muốn đến thêm lần nữa. Bởi ở nơi đây, tôi có thể đi bộ dọc con đường hoa giấy, đi tàu thủy và mài miết ngắm những núi đá giữa biển mênh mông.

Chúng tôi được những người dân bản địa cho bám gót để đi câu cá Dì. Thấy mọi người tấm tắc khen đó là đặc sản, cả lũ háo hức thuê cần và cũng vác túi lưới đi để đựng chiến lợi phẩm. Khác với những gì tưởng tượng, cứ nghĩ là sẽ được ngồi thuyền lênh đênh câu cá trên biển, chúng tôi được đưa đến mấy nhà bè nuôi cá lồng. Cá Dì là loài cá nhỏ, ăn tạp, chúng thường đến ăn lại thức ăn thừa của những con cá lớn được nuôi trong lồng. Việc của chúng tôi là gắn mỗi câu, thả dây xuống nước, đứng trên những lồng nuôi cá và chờ đợi. Sự kiên nhẫn của tôi có phần bị lung lay khi đến tận trưa mà tôi vẫn chưa câu được con cá Dì nào. May mà danh dự phần nào được cứu vãn khi tôi câu được một con cá bóng biển to bằng ngón tay. Chỉ tiếc là không thể mang cá về vì nó nhỏ tới mức chui qua được lỗ lưới của túi đựng. Thế là đành thả xuống biển. Dù sao thì cũng thành công trong việc câu cá. Xem ra, câu cá khó hơn câu người.

Mùa hè năm ngoái, chỉ có tôi và một đứa bạn gái dắt tay nhau đến nơi này. Đứng trên mũi tàu, con bạn tôi gào lên “Tao yêu Trung nhưng tao sẽ cưới Quân”. Đây, tình yêu đấy và hôn nhân đấy. Yêu một người nhưng lại cưới một người khác. Lý do là gì thì chỉ người trong cuộc mới thấu. Bởi đôi khi chỉ tình yêu thôi là không đủ. Biết bao những con bạn tôi cưới nhau vì tình yêu rồi cũng ra tòa cũng vì tình yêu. Khi kết hôn là quá yêu, khi ly hôn là hết yêu. Có vẻ như, để đảm bảo cho một gia đình, ngoài tình yêu người ta còn cần nhiều điều khác nữa.

Khung cảnh lãng mạn khi đó thật phù hợp để người ta sống thật với lòng

mình. Lựa chọn tình yêu hay những gì khác nữa? Biển mệnh mông lằm, biển ồn ào nhưng cũng chẳng bao giờ đưa ra lời phán xét. Khi đó, người yêu nó là Trung. Năm nay, chồng nó tên là Quân.

Anh bạn già hỏi han tôi về đám cưới. Tôi có kể cho anh về chuyện Kan ngoại tình. Anh thở dài và bảo “Em nên xem lại mối quan hệ này”. Kinh nghiệm của hai cuộc hôn nhân đổ vỡ khiến anh đúc kết ra một điều gì đó cho đám cưới của tôi, nhưng khi ấy, có lẽ do mãi mê ảnh ót với hội bạn hay đang lo giữ cho mình những con hầu béo nhất, tôi chưa kịp hiểu ra rốt cục anh muốn nói điều gì.

Người ta thường bảo, những người phụ nữ hạnh phúc nhất không phải là những người phụ nữ có chồng chung thủy, mà là có chồng ngoại tình. Nhưng đó chỉ là yếu tố cần, yếu tố đủ là việc tuyệt đối bản thân người phụ nữ không hề biết điều đó. Điều này được lý giải bởi việc người chồng ngoại tình luôn cảm thấy có lỗi với vợ, hẳn nhiên, người chồng sẽ chăm lo cho vợ nhiều hơn, tỏ ra yêu vợ nhiều hơn. Có người phụ nữ nào lại từ chối hạnh phúc, dù đó chỉ là thứ hạnh phúc giả dối. Hạnh phúc ấy chỉ là tấm áo che đậy sự phản bội của các đức ông chồng.

Đáng ra, tôi cũng sẽ là một người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Trở về từ Cát Bà sớm hơn dự tính hai ngày vì bà giúp việc gọi điện bảo con mèo của cậu nhóc con anh bạn già bị ốm. Thế là thằng bé nhất quyết bắt chúng tôi về để đưa con mèo đi bác sĩ. Dù vẫn tiếc rẻ chuyến đi vì chẳng mấy khi xin được sếp cho nghỉ phép, nhưng chúng tôi đành chiều theo ý thằng nhóc.

Định tạo bất ngờ nên tôi mua một ít sò huyết và mực một nắng đến nhà Kan luôn. Đường đến nhà Kan hôm nay khác lạ quá. Máy hàng trục đào ven đường Láng đã bị người ta chặt bỏ, mấy tấm biển quảng cáo cũng được gỡ ra. Có cái gì đó trống trải và không đông đúc như mọi ngày. Khung cảnh ấy khiến lòng dạ tôi bất an. Chỉ mong xe chạy thật nhanh để tôi đến được nhà Kan nhanh chóng.

- Em gọi điện chưa? Liệu cậu ấy có nhà không? – Anh bạn tôi hỏi.

- Không cần anh ạ. Kan có nhà đấy. Em cũng muốn gây bất ngờ cho Kan. Hôm qua nhắn tin bảo bị sốt làm em thấy thương quá. Chẳng biết ở nhà một mình mấy hôm rồi ăn uống thế nào.

- Cậu chàng vẫn hàng ngày đến nhà em ăn cơm à?

- Vâng. Kan kén ăn lắm, chỉ ăn được đồ em nấu thôi.

Tôi trả lời anh bạn như một phản xạ. Bởi tâm trí tôi hình như đang phiêu bạt ở nơi nào. Hôm đó là ngày nghỉ, Kan từng bảo mỗi cuối tuần sẽ đi tập gym và bơi để cơ thể săn chắc. Nhưng tôi cũng là kẻ quái đản, tôi chỉ thích người yêu mình bụng béo. Tôi bảo “Em thích anh có đáng quan tâm”. Vì thế, tôi chỉ ủng hộ Kan đi chạy thể dục mỗi buổi chiều và về nhà phải ăn thật khỏe chứ tuyệt đối không được giảm cân. Hôm qua Kan nhắn tin bảo phải hoàn thành xong hồ sơ đầu thầu trong mấy ngày cuối tuần. Chính vì thế, tôi tự tin hôm nay Kan sẽ ở nhà.

Có chìa khóa phòng Kan, tôi tự nhiên mở khóa vào phòng. Trong phòng, có một cô gái đang nấu nướng mà nhìn qua tôi đã biết cô ấy đang làm nem – món ăn mà Kan thích nhất. Cách sử dụng đồ đạc của cô ấy xem chừng là thân thuộc với nơi này lắm.

- Em là ai nhỉ? – Tôi lấy hết sức bình tĩnh để cất lời trước.

- Ồ..ơ... em là bạn anh Kan. Chị là...

- Chị là vợ sắp cưới của anh ấy.

Mặt cô gái kia tái mét. Hình như cô ta cũng bất ngờ không kém tôi. Cả hai đứng nhìn nhau như những vật thể lạ chưa bao giờ được thấy. Tôi nhìn quanh phòng, đồ đạc đã bị xáo trộn đôi chút. Trên bàn có cả một lọ thủy tinh cắm đầy hoa hồng trắng. Dưa chuột bao tử, rau sống, nước chấm, bún, dưa vàng... đã được bày biện sẵn. Có hai cái bát và hai đôi đũa, chắc hẳn đây là bữa tiệc chỉ có hai người. Đưa mắt xuống giường, tôi thấy một bộ đồ ngủ phụ nữ được gấp gọn gàng.

- Cái này của em à? – Tôi chỉ vào đồng quần áo.

- Ồ... dạ... vâng.

- Em ở đây mấy hôm rồi?

- Ồ...

- Chị hỏi mấy hôm – Giọng của tôi đã không còn bình tĩnh như trước.

- Từ hôm thứ 5 ạ.

Từ thứ 5. Vậy nghĩa là cô gái này đã xuất hiện ở đây 4 ngày. Vừa trùng khớp với 4 ngày tôi đi biển.

- Em tên gì?

- Hà ạ.

Tôi chết lặng. Hà... Hà Bé con... đồng nghiệp... Cố gắng giữ bình tĩnh, tôi mở cửa ra về. Không phải là tôi tỉnh táo để không gào thét hay làm ầm ĩ chuyện này lên. Mà bởi lúc đó tôi quá đau, thậm chí không biết mình đang ở đâu, cảm giác thế nào. Như người vô hồn, tôi lao ra khỏi nhà Kan và vẫy taxi đi lang thang.

- Em đi đâu? –Anh tài xế taxi tò mò khi thấy tôi ngồi trên xe một lúc lâu mà không nói một lời.

- Đâu cũng được.

- Cũng phải có một địa điểm chứ.

- Địa ngục, tầng thứ 19.

Anh tài xế lao xe đi trong tâm thái ngơ ngác, định thần một lúc tôi mới nói được địa chỉ về nhà. Tôi không tin tôi đang còn sống trên cõi đời này. Chắc hẳn đây phải là địa ngục. Tôi chưa chết, nên không biết sau khi chết rồi tôi sẽ được lên thiên đường hay địa ngục. Cũng không cần lắm, vì tôi dám chắc đây chính là tầng thứ 19 của địa ngục được dành cho mình. Giá mà chiếc taxi có thể đưa tôi đến một nơi rất khác, một nơi mà tôi có thể thoát khỏi những gì đang diễn ra. Chỉ có thế, tôi mới kiểm chứng xem rốt cục mình đang mơ hay tất cả đều là sự thực. Con ác mộng này có lẽ quá lớn, lớn đến mức nó đè bẹp cả giấc mơ còn con trong tôi. Giấc mơ ấy mang tên Hạnh phúc.

Tôi có thể tha thứ nhiều chuyện. Đã hơn một lần tôi tha thứ cho những kẻ người yêu của mình vì thói trăng hoa. Vì chính bản thân tôi hiểu rằng, tôi cần tình yêu chứ không đơn giản chỉ là một người đàn ông bên cạnh.

Nhưng lần này, Kan phản bội tôi ngay cả khi đám cưới của chúng tôi được ấn định sau đó một vài tuần. Điều đó, như một gáo nước lạnh dội lên những giấc mơ về một mái ấm. Tôi từng mạnh mẽ tuyên bố, tôi chấp nhận cho chồng mình “ăn chả” và “bóc bánh trả tiền” nhưng không chấp nhận ngoại tình. Tôi không cho phép có bất kì người đàn bà nào được tồn tại song song với tôi trong trái tim người đàn ông của tôi cả. Chồng của tôi, không thể nào và không bao giờ được phép là thằng tôi đóng vai người tử tế.

- Hết rồi mẹ nhé. Đám cưới dừng lại thôi.

- Sao thế con, có chuyện gì kể mẹ nghe?

- Bọn đàn ông đều là một lũ tồi. Đám cưới này hủy thôi mẹ ạ.

Đó là cuộc nói chuyện duy nhất giữa tôi với mẹ về đám cưới. Mẹ có gọi lại vài lần, nhưng tôi không nghe máy. Vì tôi không muốn mẹ nghe thấy tiếng cô con gái của mẹ khóc. Và mẹ biết, quyết định của tôi không phải là chuyện đùa.

Khi biết tôi và Kan chia tay, Linh Phương tặng tôi một cuốn sách. Nội dung cuốn sách nói về tình yêu. Nó cũng không quên nhắc nhở tôi rằng, đừng bao giờ sống lụy tình. Vì tình yêu thật cần nhưng không quá quan trọng bằng thức ăn và nước uống. Tình yêu chỉ là gia vị phụ cho cái cuộc sống này, mà gia vị phụ thì có cũng được, không cũng được, quan trọng là món chính vẫn phải tươi và vẫn phải ngon. Nhờ có những thông điệp đó, tôi có thêm sự tự tin để quyết định dứt khoát. Tính tôi hay hoài niệm và tiếc nuối những gì mình đã cảm được trong tay, thế nên thực hiện được quyết định ấy quả thật không dễ dàng. Tóm lại, tôi là kẻ tham lam và không muốn mình bị mất đi cái gì hết.

Kan có đến tìm tôi nhưng tôi tránh. Tôi đổi luôn số điện thoại để không phải thấy những tin nhắn hay cuộc gọi từ Kan. Suốt gần hai tháng dửng dăng như thế, tôi cũng thành công trong việc giải thoát cho chính mình.

Thời gian trôi qua, câu chuyện về đám cưới cũng nhạt hoặc nói đúng hơn, không ai dám khơi gợi thêm nữa. Vì với tính cách của tôi, ai cũng biết tôi sẽ lại nổi đóa lên và hậm hực với mọi người. Tôi vẫn lao vào những vòng xoáy cơm áo gạo tiền, còn chiếc váy cưới vẫn nằm nguyên trong ngăn tủ...

Thêm một lần tan vỡ. Dù vẫn có nhu cầu yêu đương nhưng tôi đã hoàn toàn mất lòng tin vào đàn ông.

Phần 6: Hạnh phúc không phải là chiếc bánh được chia đều cho tất cả

Kết thúc chuyên công tác, trở về từ Mộc Châu với ít sữa tươi làm quà. Mùa này chưa có mận, những cây mận mới chỉ đang kiêu hãnh với sắc trắng của hoa, thế nên tôi cũng chẳng tha về Hà Nội thêm được cái gì tử tế. Con bạn nhắn tin bảo đi công tác một tuần. Vậy là tôi lại hì hụi uống hết số sữa tươi vì sợ quá đất. Những tháng ngày tôi sống với con bạn cứ diễn ra trong bình yên như thế. Sáng đi làm, chiều về nấu nướng. Thỉnh thoảng một trong hai đưa đi công tác thì lại mua quà về hoặc một vài món đặc sản để cái thiện, gọi là “bữa tươi”.

Cuộc sống của tôi thời gian này của tôi êm đềm quá, có thể gọi là ổn nhất từ trước đến nay. Những sóng gió đã qua, giờ có lẽ chẳng gì khiến tôi có thể buồn đau và rơi vào đáy của sự tuyệt vọng được nữa. Tôi yêu căn phòng trọ của tôi, yêu đưa bạn thân ở cùng, yêu những người bạn đã góp phần làm cuộc sống của tôi sinh động.

Dọn dẹp lại nhà cửa vì mấy hôm mưa khiến căn phòng có mùi ẩm mốc. Tôi gấp lại cái sự cô đơn của mình. Lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác trống trải đến thế, lại làm lủi làm mọi thứ một mình. Căn phòng này với tôi có quá nhiều kỉ niệm. Trước khi Anh Sa, con bạn hiện đang ở cùng tôi chuyển đến, có thời gian dài tôi đã sống một mình. Căn nhà này không quá lý tưởng để tôi có ý định sẽ gắn bó dài lâu, nhưng cuối cùng, tôi vẫn ở đây và đã cùng nó trải qua biết bao thăng trầm. Chủ nhân cũ của nó là Thảo Lam, tôi chuyển đến đây ở cùng với Thảo Lam sau khi chia tay Kan vì sợ ở một mình sẽ lại tự kỷ.

Thảo Lam là bạn học cùng cấp 3 với tôi, không hẳn là bạn thân, nhưng tôi với nó là những người bạn tốt. Ngày xưa, khi còn đi học, Thảo Lam đánh đá lắm. Nhiều lần tôi bị mấy gã lớp trên trêu chọc khi đến trường, Thảo Lam luôn ra sức bênh vực tôi. Có lần, nó ẩu đả với một chị nà học trên một khóa vì tôi dám “nhìn đều”, tôi lao vào can ngăn. Kết quả là cả hai bị bác bảo vệ bắt, bị kỷ luật và phải viết kiểm điểm vì tôi “hai đánh một chẳng chột cũng què”.

Thảo Lam cá tính. Thậm chí nó mạnh mẽ hơn cả đàn ông. Tôi chưa bao giờ thấy Thảo Lam khóc.

Thi đại Học, trong khi tôi chọn Báo chí thì Thảo Lam thi Công nghệ thông

tin. Đã có lúc tôi tự hỏi, không biết những nét nữ tính ở con bé chạy đi đâu mà tôi không thể nào tìm nổi. Tôi nghĩ kính lúp hay kính hiển vi cũng khó soi thấy những nét nữ tính ở con bé này, có chăng, phải là kính viễn vọng.

- Tao ghét cái kiểu yếu đuối bỏ xù nhưng lại luôn tỏ ra mình mạnh mẽ. Giả dối lắm.

Thảo Lam nói với tôi sau khi nghe tôi kể về những cuộc tình đã trải qua và một vài ám ức của tôi trong công việc.

- Tao ôn thật mà.

- Ôn con khỉ mốc. Chơi với mày bao lâu mà tao lại không rõ nữa à. Mày sống kiểu này khéo một lúc nào đấy thành giả tạo đấy. Đừng có để đánh mất mình.

- Tao vẫn là tao mà. Vẫn đánh đá cá cày lắm.

- Đánh đá gì mà luôn chịu thiệt thòi thế. Không biết đấu tranh à? Mà này, mày ngoan, nhưng cái mặt của mày kênh. Vậy nên tốt nhất là đừng cố hiền thực. Nó không hợp với cái mặt của mày đâu. Mày nói bậy đi, nói bậy hay lắm. Nhiều lúc chỉ có nói bậy mới giải tỏa được mọi chuyện đấy.

- Nhưng tao ngượng mồm lắm, không làm nổi.

- Nói đi. Tao sẽ dậy mày.

Sự thật này sẽ giết chết tôi mất. Thảo Lam luôn muốn truyền cái tư tưởng sống của nó vào tôi. Nó cá tính, vậy nên nó cũng muốn tôi – dù sao cũng là đứa bạn chơi thân và nay lại ở cùng cũng phải có một chút cá tính. Nếu không cá tính nổi thì chí ít cũng phải tằm tính, cua tính, sò tính hay bè bè tính gì đó... Tôi học được thêm ở Thảo Lam cái sự bơ đời, sống cho mình chứ không bị ảnh hưởng bởi lời thiên hạ, còn khoản nói bậy, tôi chưa kịp học ở nó thì đã có người khác khiến nó “giải nghệ”.

Thảo Lam có người yêu. Mỗi tình đầu của một cô nàng 25 tuổi. Tình yêu khiến Thảo Lam nữ tính hơn rất nhiều. Nó đã biết tô son và mặc váy. Bạn trai của Thảo Lam kém chúng tôi hai tuổi nhưng anh chàng có vẻ rất đàn ông. Tôi thấy họ rất đẹp đôi, ít ra, Long – người yêu của Thảo Lam luôn khiến con bạn tôi luôn cười và cũng trị được cái thói hay văng tục của nó.

Long là một nhạc công. Một tay Violinist khá có tiếng trong giới nhạc. Công việc của Long là chơi nhạc trong các phòng trà vào mỗi tối và là giảng

viên dạy nhạc vào ban ngày. Thu nhập khá ổn định.

Khi Thảo Lam và Long mới yêu nhau, ngày nào con bé cũng rủ tôi đến các phòng trà, cafe nơi Long biểu diễn để cổ vũ. Tôi vốn là đứa mù mờ về nhạc lý, nhưng dần dần, tai nghe và khả năng thẩm âm của tôi cũng được cải thiện đáng kể. Cũng phải cảm ơn Thảo Lam về điều này, ngoại trừ việc cái túi rách của tôi suốt ngày bị hao hụt đi vì giá đồ uống ở những nơi Long chơi nhạc khá đắt đỏ.

Ban đầu, Long không để mắt đến Thảo Lam. Trong một lần dự án về game tương tác mà Thảo Lam đã đặt rất nhiều kỳ vọng gặp vấn đề, chán đời, con bé rủ tôi đi Bar.

Tôi chưa bao giờ đặt chân đến nơi này cả. Tiếng nhạc xập xình inh ỏi còn các cô nàng mặc đồ rất sexy. Chỉ nhìn thôi mà tôi còn thấy ngượng mắt. Thảo Lam bảo nơi đây chỉ dành cho dân nghèo, vì nghèo nên mới không có đủ tiền mua quần áo tử tế và lạnh lặn. Tôi và nó uống bia. Nó uống nhiều lắm, nhảy nhót cũng loạn xạ cả lên. Tôi lén lút nhìn xung quanh xem có người quen ở đây không. Với cái hình tượng mà bao lâu nay tôi gây dựng, nếu gặp bạn bè hoặc đồng nghiệp ở đây, chắc có lẽ tôi độn thổ.

Nhìn thấy một anh chàng khá bảnh chọe. Thảo Lam chỉ trỏ cho tôi thấy. Chàng ngoảnh ra nhìn chúng tôi nhưng quay đi nhanh chóng, không ngoái lại cái nào. Tức thật đấy. Chắc tại chúng tôi mặc hơi nhiều vải trên người.

Thảo Lam say khướt, tôi đỡ nó ra taxi đi về. Một đứa con gái gầy guộc như tôi phải cộng thêm một đứa con gái không còn chút sức lực nào còn khó hơn cả việc bắt tôi bắc thang lên trời. Thấy anh chàng nãy chúng tôi gặp trong bar đang đứng ngoài nghe điện thoại, tôi ngó ý nhờ giúp đỡ. Khác với suy đoán, anh chàng tỏ ra rất dễ chịu và nhiệt tình. Chỉ tiếc là mới đi được vài bước, con bé Thảo Lam tặng nguyên bữa tối được chui ra từ dạ dày lên áo anh chàng bảnh chọe. Thế là rồi rít xin lỗi, thế rồi hai bên có cơ cho nhau số điện thoại.

Chàng bảnh chọe ấy là Long. Sau vài lần mời đi cafe và ăn uống, Long của Thảo Lam và Thảo Lam của Long. Cả hai của nhau. Cả hai đốn đổ nhau. Vậy là lại có thêm một thiên tình sử.

Tình yêu phơi phới khiến con người ta yêu đời hơn và thích sự lãng mạn hơn gấp bội. Thảo Lam rủ rê tôi và đám bạn tự thưởng cho những tháng ngày vui đầu vào công việc bằng một chuyến đi biển. Chọn một địa điểm khá xa

với Hà Nội và khung cảnh con hoang sơ, chúng tôi đi Quan Lạn. Biển mùa thu đẹp lắm, gió thổi nhẹ, nắng vừa đủ cho lòng người xốn xang chứ không gay gắt và khó chịu. Đi mất gần một ngày mới ra được đến Quan Lạn, chúng tôi không thất vọng khi biển nơi đây đẹp hơn quá nhiều so với tưởng tượng, biển trong xanh, cát trắng, những hàng dừa đại mộc um tùm. Nơi này vẫn còn nguyên bản lắm, nhưng chính những điều ấy khiến chúng tôi mê mẩn và thích thú tìm tòi.

Chưa có những được quy hoạch như nhiều nơi phát triển về du lịch, chúng tôi phải tự đi mua đồ ăn rồi mang về nhà người dân nhờ họ nấu nướng, cả lũ lang thang ra chợ. Chợ chiều, chẳng có gì ngoài mấy mớ rau muống được mang ra từ đất liền, mấy con tôm bé tý bằng ngón tay và mấy quả dưa hấu to bằng con lợn con. Ấy thế mà chúng tôi cũng có một bữa ăn ngon lành lắm.

Mỗi lần đứng trước biển, tôi thấy mình thật nhỏ bé và cần được chở che. Nếu đi biển với người yêu, hẳn là tôi sẽ bắt người ấy dắt tay tôi cùng đi lang thang trên bãi biển. Cũng có thể tôi sẽ bắt người ấy phải cõng tôi để rồi cả hai cùng cười tít mắt. Chuyến đi biển này tôi đi cùng hội bạn, nhưng tính chất khác hẳn những lần trước, vì giờ đây tôi chỉ có một mình. Ở Hà Nội, khi tôi quay trở lại, sẽ vẫn chỉ là một mình tôi chứ không còn ai ngóng chờ sự xuất hiện của tôi nữa.

Con người ta luôn mong muốn có một người hiểu mình, thật may mắn nếu người ấy là người yêu rồi lại là người bạn đời sẽ gắn bó với mình trong những năm tháng còn lại. Bởi thế mà người ta vẫn hay bảo “Đi tìm một nửa của đời mình”, vì cái “một nửa” ấy không bày sẵn ra như một món ăn bạn gọi ở nhà hàng đâu mà nhất thiết phải đi tìm. Cái “một nửa” ấy không từ trên trời mà rơi xuống được.

Ừ thì cô đơn không thể giết chết người ta, không có tình yêu người ta vẫn có thể sống ngon lành. Nhưng có ai sống mà không mong mỏi và hy vọng đâu. Có thể tạm hài lòng với cuộc sống mình, nhưng dám chắc rằng ai cũng có quyền được hy vọng về những điều còn tốt hơn như thế.

Tôi vẫn hy vọng tôi sẽ gặp được người đàn ông dành cho cuộc đời mình. Một người mà ngoài tình yêu ra họ đối với tôi còn phải có một tình thương vô hạn. Tôi hy vọng những người bạn của tôi sớm tìm được cho mình bến đỗ an toàn để dừng chân trong cái hành trình cuộc đời còn xa lắc. Biển mênh mông quá, biển mênh mông để lòng người bé lại. Những khoảng trống trong tâm hồn như được lấp đầy bởi từng cơn sóng biển dạt dào. Cuộc đời và số phận

cũng như từng lớp sóng, mọi biến cố đến rồi tan. Lớp sóng này đi qua sẽ có lớp sóng khác đến. Có bình yên bao giờ?

Tối đến, những kẻ độc thân chúng tôi vác đàn, vác mực và tu hài ra bãi biển. Nhóm lên một đóm lửa, tất cả quay quần bên nhau đàn hát và chén hải sản nướng. Trời nhiều sao, sóng vỗ rì rào, lòng người phơi phới.

Tôi để chân trần đi dạo dọc bờ biển, đi một mình. Thênh thang quá, không biết cảm xúc của tôi là những gì. Tôi khao khát được yêu thương, khao khát có được một mái ấm gia đình như bao kẻ đàn bà khác nhưng tôi lại hoàn toàn mất lòng tin vào hôn nhân. Tôi có mâu thuẫn quá không? Tôi ngưỡng mộ những cặp vợ chồng cưới nhau rồi sống với nhau hạnh phúc hay kẻ cả đó là khoác cho mình một cái áo hạnh phúc. Dù sao, họ vẫn duy trì được một quan hệ giữa cả hai người, điều đó chứng tỏ họ cần có nhau và mang lại ý nghĩa cho cuộc sống của nhau. Và điều đó cũng chứng tỏ rằng hôn nhân có là địa ngục đến đâu thì vẫn ngọt ngào và tuyệt vời hơn thiên đường của sự cô độc.

Trăng hôm nay lạ quá, sáng vàng vạc, đã thế lại còn cứ đi theo tôi. Vô duyên thật. Tôi hơi khó chịu với điều này, cứ như thể mặt trăng thách thức tôi: “Ta nhìn rõ hết tâm can nhà người đấy, đừng có lừa”. Tôi cúi xuống nhìn những vỏ sò dạt vào bờ, ngược lên, vẫn thấy trăng đang nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi chạy thật nhanh, chạy về phía những phiến đá mà nhìn trong đêm chúng như những con quái vật khổng lồ, ánh trăng vẫn đấy. Dù tôi có chạy đi hay lẫn trốn, ánh trăng vẫn cứ dõi theo tôi và không để tôi chạy thoát. Rồi lại nghỉ, ngày mai nắng lên, tôi có muốn gặp lại ánh trăng cũng không còn cơ hội. Lúc đó, dù có đi tìm mọi ở mọi góc ngách, tôi cũng không thể tìm thấy mặt trăng. Mặt trăng giống như hạnh phúc, nó tìm đến ta bất kể lúc nào nó muốn, mặc kệ xem ta có sẵn sàng đón nhận hay không và mặc kệ xem cuộc đời chúng ta lúc đó như thế nào. Hạnh phúc cũng thế, nó tự tìm đến ta, ta sẽ cảm nhận được hạnh phúc khi nó đến chứ sẽ chẳng bao giờ đi tìm nó được. Rõ ràng, ngay cả bóng đêm u ám nhất vẫn có mặt trăng tỏa sáng, cuộc đời có tối tăm cũng sẽ có những điểm sáng cho tâm hồn. Cuộc sống vẫn luôn là như thế, buồn vui sướng khổ là do suy nghĩ của mỗi người. Thay vì chạy trốn và sợ hãi trước những sóng gió, hãy đối mặt và tìm ra được những thứ tuyệt vời xuất hiện ở ngay cả ở đáy của bi kịch.

Đó là một chuyến đi mang nhiều ý nghĩa. Những ngày ấy, tôi và các bạn vui chơi, ca hát và mang trong mình những ước mơ và hoài bão. Chúng tôi không biết rằng để đi được cùng nhau những chặng dài trên cuộc đời này là

điều không hề đơn giản. Ngày hôm nay có thể là đông vui tất cả, nhưng chỉ ngày mai thôi mỗi số phận sẽ kéo mỗi con người đi xa trên những con đường khác. Thậm chí, trong số ấy, có một người bạn của tôi không bao giờ có cơ hội để có lấy cho mình một con đường...

Thảo Lam bảo tôi nên có người yêu. Thật ra không cần nó khuyên nhủ thì tôi cũng muốn có người yêu lắm chứ. Tôi đâu muốn xây dựng cho mình hình tượng người đa bà cô đơn hay tượng đài “gấu mẹ vĩ đại”. Nhưng lòng tin vào đàn ông trong tôi đã không còn như trước. Có lẽ bởi thế mà tôi luôn cảnh giác với bất kì người đàn ông nào có ý định với mình. “Thà yêu lầm còn hơn bỏ sót”. Thảo Lam bảo thế, vì nó muốn tôi phải yêu quyết liệt hơn và cho mình nhiều cơ hội hơn. Với tôi, tình yêu phải bao gồm đầy đủ hai yếu tố: Tình cảm và tình dục. Đừng tự vỗ ngực rằng tôi cần một tình yêu chỉ cần cảm xúc, một tình yêu trong sáng như pha lê. Tôi không sợ phải hứng cả một núi gạch đá từ dư luận nói rằng tôi buông thả và đánh mất đi cái sự e ấp của người con gái. Tôi 26 tuổi. Tôi là kẻ xem nặng chuyện những gì người ta sẽ làm ở trên giường. Mà muốn biết người ta sẽ làm gì, điều đầu tiên là tôi phải yêu họ. Văn hóa và cách người ta hành xử với nhau trên giường sẽ phản ánh đúng bản chất mối quan hệ và tình cảm người ta dành cho nhau.

Thay vì cho mình những cơ hội yêu đương, tôi dành tình cảm và cái quỹ thời gian ấy để quan tâm đến bạn bè. Tôi nhận ra một điều, tình cảm bạn bè cũng giống như tình yêu, có lúc đậm lúc nhạt, cũng có những hiểu lầm giận dỗi. Nhưng người yêu có thể phản bội tôi bởi một người khác còn những người bạn thì không. Tình yêu là mối quan hệ chỉ cần có hai người, thêm một người thứ ba thôi là mối quan hệ này kết thúc, còn tình bạn là mối quan hệ càng đông càng vui. Vậy nên, sau khi trải qua những sóng gió tình trường, tôi đề cao tình bạn tuyệt đối và đặt nó ở vị trí cao nhất. Ít ra, đến giờ phút này, tôi chưa bao giờ phải hối hận vì đã dành quá nhiều sự quan tâm và tình cảm cho một người bạn nào cả. Vì những gì bạn bè tôi dành cho tôi còn nhiều hơn những gì tôi có thể làm cho họ.

Thấy Thảo Lam và Long hạnh phúc, tôi cũng chạnh lòng. Họ yêu nhau như thế sinh ra để dành cho nhau vậy. Tôi vốn dĩ là một cô gái bất thường. Hay nói đúng hơn, tôi có tâm lý không ổn định. Vui cũng dễ mà buồn cũng dễ. Vì thế cảm xúc của tôi thường mâu thuẫn với nhau. Còn nhớ, hồi yêu Kan, tôi không thích Kan hút thuốc, khuyên nhủ nhiều lần nhưng Kan vẫn chứng nào tật ấy. Thế là thay vì giúp Kan cai thuốc, tôi cũng tập hút thuốc luôn. Kan hoảng lắm vì thấy tôi cũng phì phèo điếu thuốc như thật. Một phần vì xót

người yêu, một phần vì thấy hối lỗi, Kan bỏ hẳn thuốc. Tôi không rõ những việc Kan làm sau lưng, nhưng ít ra trước mặt tôi Kan không bao giờ động đến một điều thuốc. Hồi Kan bị ốm, tôi nấu cháo gà. Vì đắng họng nên Kan nhất định không ăn. Thay vì đồ dành và bón từng thìa cháo, tôi bỏ về và mặc kệ Kan lăn lóc cùng cơn sốt 39 độ. Thấy tôi kiên quyết, Kan phải cố nuốt hết bát cháo và uống thuốc. Ngày hôm sau thì Kan đỡ hơn rất nhiều.

Ai đó bảo tôi tàn nhẫn cũng được, lạnh lùng cũng được. Nhưng tôi yếu mềm tùy lúc và rắn rỏi tùy lúc. Có những lúc bị trách móc hay mắng mỏ, mặt tôi lì ra không khóc lấy một giọt. Nhưng để đến lúc một mình thì lại ôm gối khóc tức tưởi. Nhiều lúc tôi nghĩ không biết tâm lý tôi bất ổn thật hay vì tôi đang cố sống và cố chạy theo cái hình tượng một nhân vật mạnh mẽ mà không phải dành cho mình.

Bạn bè tôi nắm bắt được điều này, vậy nên để chiều được tôi không phải là khó. Chỉ tiếc là, những người bạn ấy lại lần lượt rời khỏi cuộc sống của tôi theo nhiều cách. Có người rời đi để vun vén cho cuộc sống riêng bằng việc đi lấy chồng, đi du học hoặc theo gia đình định cư ở nước ngoài. Cũng có người bỏ lại tôi bởi cuộc đời của họ đã có quá nhiều sự cay đắng, họ trốn chạy khỏi cái cuộc sống họ đang có, họ biến mất và không mấy khi liên lạc với bất kì ai. Những điều ấy cũng làm tôi buồn, vì cái cuộc sống của họ trước đây cũng có một phần nhỏ dính líu tới tôi. Dù sao tôi cũng từng là một cái gì đó từng có ý nghĩa vụn vặt trong cái cuộc sống ấy.

Sự xuất hiện và ra đi của những con người ở trong cuộc sống của tôi khiến tôi có tâm lý dè chừng với tất cả cảm xúc. Tôi cố gắng điều tiết và dùng những cảm xúc của mình một cách khá tiết kiệm. Đang trong tâm thái hạnh phúc nhưng tôi cũng luôn sẵn sàng để những điều ấy ra đi. Giống như việc tôi đang chuẩn bị tâm lý cho cái việc Thảo Lam sẽ lấy chồng và bỏ lại tôi một mình. Nửa vui nửa buồn, trong cái sự thương cảm thì vẫn có cái lòng ích kỷ.

Tết năm ấy, Long và Thảo Lam về ra mắt gia đình hai bên. Đúng như phán đoán của chúng tôi, gia đình Long không ưng mắt cô con dâu lớn tuổi hơn lại còn quá cá tính. Thậm chí, bố mẹ Long kiên quyết nếu Long cưới Thảo Lam thì bố mẹ Long sẽ từ mặt cậu ấy. Chỉ khi cùng nhau đưa ra một quyết định mang tính chất thay đổi cả số phận thì những người trẻ mới biết rằng để tiến tới hôn nhân thì chỉ tình yêu thôi là không đủ. Lúc ấy con bạn tôi mới nhận ra việc lấy chồng không dừng lại ở việc nó sẽ gắn kết với một người đàn ông nó sẽ phải yêu thương suốt đời mà còn là gắn kết với cả một gia đình và cả một

dòng tộc. Điều đó cùng đồng nghĩa nó sẽ phải mang cả tình yêu của mình ra để yêu thương cả một gia đình và cái dòng tộc ấy. Thử nghĩ xem, sẽ thật tồi tệ khi những tình cảm ấy của nó lại không được số đông ấy đón nhận. Đã có lúc nó buông xuôi, đã có lúc hai người bạn của tôi tưởng rằng sẽ dừng cuộc hành trình này lại. Tìm cho mình một con đường đi đã khó, để vượt qua những chông gai trên con đường ấy lại càng khó hơn.

Sau những tháng ngày thử thách, đôi trẻ vẫn quyến luyến bên nhau và quyết định sẽ cùng nhau có một mái ấm. Chẳng ai sống hộ ai được, có thể với người này như thế là hoàn hảo, nhưng với người kia lại là sự khiếm khuyết lớn. Mỗi người một trái tim, một người một cảm nhận, mỗi người một cách nghĩ. Hạnh phúc là sự thỏa mãn những nhu cầu và tham vọng do chính bản thân đặt ra, cách tốt nhất để thấy mình hạnh phúc là chỉ đặt những nhu cầu ấy ở một giới hạn nhất định, tốt nhất giới hạn ấy càng hẹp càng tốt.

Loại bỏ được tất cả những yếu tố mang tính chất “sống hộ” để sống với con tim và mong muốn của mình, Long trở thành một người con bất hiếu khi kiên quyết cưới Thảo Lam. Long bảo vì Thảo Lam là người duy nhất hiểu được Long và mang lại cho Long cảm xúc. Long là một nhạc công, vì thế chất lãng mạn và nghệ sĩ đủ để Long sống theo cảm tính chứ không bị phụ thuộc bởi miệng đời. Vậy đấy, ai bảo rằng ở cái cuộc đời xô bồ và nghiệt ngã này tình cảm giữa người với người không còn là điều đáng trọng?

Một ngày đầu thu có nắng vàng ươm như rót mật, Thảo Lam mua về một bó tường vi màu hồng phấn và thông báo với tôi hai người quyết định sẽ kết hôn.

- Long sẽ chơi nhạc buổi tối và đi dạy nhạc vào ban ngày. Tao vẫn đi làm công việc của tao rồi tối về nấu nướng. Mà phải dạy tao nấu ăn nữa – Thảo Lam bắt đầu suy nghĩ và tính toán về cái tương lai sắp tới.

- Tính vẫn cưới nhau đấy hả?

- Ừ, cưới chứ. Bọn tao sẽ tự đi đăng kí và dọn về ở với nhau không cần sự hỗ trợ và ghi nhận từ gia đình. Long chiều tao lắm, tao cũng thương chàng. Có nhà Hà Nội nhưng hai đứa vẫn phải thuê nhà. Vì bố mẹ Long chắc chả cho tao bước chân vào ngôi nhà ấy đâu. Tội nghiệp Long, vì tao mà phải chịu khổ.

- Ôi dào. Đàn ông chịu thiệt bấy nhiêu thì có nhằm nhò gì. Quan trọng là hai đứa mày hạnh phúc.

- Chả biết nữa. Có khi chả ở với nhau được cả đời đâu nhưng yêu quá thì phải cưới thôi.

- Sao lại không ở được cả đời. Mà y vợ vẫn.

- Tao thần tượng bố mẹ mình trong việc giữ gìn hạnh phúc lắm. Sao các cụ lại ở được cả đời với nhau thế nhỉ. Long là nhạc công mà, nghệ sĩ lắm, chỉ sợ sau này chàng bỏ rơi tao.

- Mà y chỉ được cái nghĩ linh tinh.

- Thôi, dù sao thì vẫn phải cưới. Bọn tao sẽ cưới. Gặp được người mình yêu đã khó, giữ được họ lại càng khó hơn. Tao sẽ cố gắng hết sức để gìn giữ tình yêu này.

Đêm trước hôm chia tay tôi để chuyển sang nơi ở mới, Thảo Lam nói đang mang bầu 2 tháng. Con khỉ, nó giấu cả tôi đến giờ mới cho biết. Tôi thấy vui cho con bạn, còn xoa bụng nó, bất khi nó sinh con, con của nó phải gọi tôi là mẹ. Luôn mong rằng nó sẽ hạnh phúc nhưng thực lòng, tôi khá xót xa khi con bạn của mình lại không thể đường đường chính chính được lên xe hoa như những người con gái khác. Tôi nể phục tình yêu của hai người.

Sáng hôm ấy, Long mua ít đồ biển mang đến vì Thảo Lam nói tôi thích ăn hải sản. Chúng tôi tổ chức một bữa cơm thân mật để chia tay nhau. Bữa cơm ba người không quá cầu kỳ nhưng cũng rất thịnh soạn. Tủ lạnh không có bia, thế là Long vội vàng phóng đi mua. Bữa ăn với những món đồ thật ngon ấy đã rất hoàn hảo nếu có bia, có tôi, có Thảo Lam và Long. Vậy mà bữa ăn ấy vẫn còn dang dở. Long hẹn chúng tôi chờ 5 phút. Nhưng cuối cùng, chờ mãi, chờ mãi, chờ cả một đời, Thảo Lam không bao giờ còn thấy Long quay lại...

Hơn 30 phút trôi qua, Long vẫn chưa về. Mấy hàng tạp hóa chỉ cách nhà chúng tôi vài trăm mét. Gọi điện nhưng không thấy Long nhắc máy, Thảo Lam sốt sắng nói với tôi rằng nó có linh cảm xấu. Chỉ 2 phút sau khi đặt điện thoại xuống, điện thoại đổ chuông, là số của Long. Thảo Lam vội vã nghe, nhưng giọng nói đó không phải là Long, mà là một người người đàn ông lạ, nói rằng Long vừa bị tai nạn.

Hai đứa chúng tôi cuống quýt lao ra khỏi nhà, phóng đến nơi mà người đàn ông kia vừa thông báo. Mọi người xúm đông, công an đã đến, ở hiện trường, chiếc xe tải dừng phía trái đường, cách đó không xa, xác của Long được đắp chiếu cùng vũng máu lênh láng. Chiếc xe AirBlade nằm cạnh chủ nhân cũng nát bét. Một người đứng đó nói với tôi, Long sang đường, chiếc xe tải đi ẩu,

đâm vào xe Long, Long bị quăng người xuống đường, và chỉ trong phút chốc, bánh xe tải cán qua người Long...

Thấy xác Long, Thảo Lam ngất xỉu. Khi tỉnh dậy thì nó gào thét. Mọi thứ vỡ òa. Đó là lần đầu tiên tôi thấy Thảo Lam khóc. Và tôi, tôi cũng không kìm nổi mình. Giấc mơ hạnh phúc của những người bạn tôi, cũng đã nát dưới gầm xe tải...

Đám tang của Long diễn ra thật buồn. Một chàng trai 23 tuổi còn đầy những giấc mơ và hoài bão. Long bỏ cả tuổi trẻ, bỏ cả một cô người yêu cá tính cùng đứa con còn trong bụng mẹ. Tại nhà tang lễ, Thảo Lam ngơ ngẩn như kẻ vô hồn, đôi mắt đỏ hoe nhưng không còn đủ sức để khóc. Ra đi và để lại 23 mùa bằng lăng bạc phếch, Long nợ cuộc đời này một cuộc sống ấm êm và nợ Thảo Lam một mái nhà hạnh phúc. Chặng đường Thảo Lam sẽ đi vĩnh viễn không còn hình bóng Long bên cạnh.

Thấy đáng về tội nghiệp của Thảo Lam, gia đình Long phát cho con bé khăn tang và Thảo Lam cũng được chịu tang như một người vợ. Đó là sự tử tế duy nhất mà con bé nhận được từ phía gia đình ấy, một sự tử tế muộn màng.

Những ngày sau đấy, Thảo Lam nghỉ làm và chỉ nằm trong nhà khóc lóc. Tôi chỉ biết chăm sóc nó bằng cách ép nó ăn và thỉnh thoảng kéo nó ra ngoài. Tất cả động lực sống của Thảo Lam bây giờ chỉ còn là đứa con trong bụng.

- Mày muốn sống hay chết? – Tôi hỏi Thảo Lam.
- Muốn chết.
- Thích chết theo kiểu gì? Uống thuốc độc, treo cổ hay tự đâm dao.
- Sao mày lại hỏi tao thế?
- Thì cũng phải biết mày muốn chết kiểu gì để tao còn lo liệu chứ. Bạn bè không lẽ không quan tâm nhau.
- Liệu chết rồi tao có được ở bên Long không? -Thảo Lam òa khóc.
- Chết thì dễ lắm. Sống mới khó. Mạng mày thì rẻ, nhưng mạng con mày mới lớn. Long sẽ buồn lắm nếu mày không chăm sóc cho đứa con chung của hai người. Nghĩ đến Long và tình yêu của Long mà sống.
- Tao có làm được không? Tao điên mất.

Mất rất nhiều sức trong việc công an ủi tôi mới khiến Thảo Lam nguôi ngoai được một chút. Nếu tôi ở hoàn cảnh ấy, có lẽ tôi đã không thể mạnh mẽ như nó.

Khi biết chuyện Thảo Lam mang bầu, mẹ của Long tìm đến Thảo Lam khóc hết nước mắt. Gia đình Long muốn đón Thảo Lam về để chăm sóc và có trách nhiệm với đứa cháu đích tôn. Ban đầu Thảo Lam không đồng ý, nhưng sau cùng, khi nghe mọi người phân tích, con bé quyết định dọn về nhà Long để đứa con sinh ra được sống đầy đủ hơn và không bị trầm cảm như mẹ nó. Thảo Lam sợ khi sinh con ra, con sẽ buồn, vì với nó những tháng ngày này là những tháng ngày địa ngục.

Tôi và Thảo Lam đã khóc rất nhiều khi chia tay nhau. Nhưng như vậy sẽ tốt cho hai mẹ con nó. Thảo Lam đi, tôi sống một mình.

Phần 7: Gã trai ấy bước đến. Tôi đã yêu một kẻ không bình thường

Muốn tận hưởng cái không gian trầm lắng, không chút lo toan, không ồn ào, bức bối, tôi lại đến đường Nguyễn Khang và ghé chân vào một quán cafe. Quán mới mở, có tên Lavender. Hình như cô chủ quán thích loài hoa tím này.

Đó là buổi xế chiều mưa, trời đang trở mình về sấm tối. Tôi gọi một ly chanh tuyết. Nhâm nhi cái vị chua mát kèm đôi chút the đắng của vỏ chanh. Đó là món đồ uống mà tôi thích. Không quá ngọt, không quá chua... mọi thứ vừa đủ. Đủ vị như chính cuộc đời mà tôi đã sống.

Những nỗi niềm của tôi cứ chất chứa theo từng dòng mưa lã trên ô cửa kính pha loang cả những ánh đèn. Mải mê ngắm nhìn trò đùa của sắc màu. Tôi không biết từ phía khác, cũng có một người đàn ông cafe một mình, và họ cũng mải miết nhìn. Nhưng không nhìn ô cửa mưa nhòe nước, mà nhìn tôi – cái cô gái đang bị màn mưa mê hoặc.

Quán mở nhạc Phú Quang. Lâu lắm rồi tôi mới có thời gian để thả hồn mình như thế. Âm nhạc như ngấm vào người, tôi bắt đầu để suy nghĩ của mình lang thang...

Tự nhiên thấy gò má ẩm ẩm, đưa tay gạt nhẹ, tôi mới hay đó là nước mắt. Nước mắt rơi trong vô thức, mà cho đến giờ, tôi không hiểu vì sao, tại thời khắc đó, nước mắt tôi lại rơi cho những xa xăm của ngày cũ.

Đã gồng mình để thấy rằng mình ổn, nhưng sâu thẳm, tôi vẫn thấy cuộc sống của mình vẫn còn nhiều khoảng trống cần khóa lấp.

Cái kẻ ngồi góc bàn phía xa bỗng tiến lại gần và đưa cho tôi vài tờ khăn giấy. Không nói. Cả hai cùng lặng lẽ nhìn màn mưa đang làm trò bên ngoài ô cửa. Vài chiếc lá còn sót lại trên cây bằng lăng bên đường rụng xuống. Ánh đèn bắt đầu sáng hơn dọc trên đường Láng phía bên kia sông. Trời chiều mùa thu tối dần, lòng người vẫn còn nặng trĩu.

Đã lâu lắm rồi tôi không ngồi cạnh một người đàn ông như thế. Cuộc sống chỉ toàn con gái với nhau khiến nhiều lúc tôi quên mất trên đời này vẫn còn đang tồn tại một nửa khác của nhân loại. Một nửa của nhân loại ấy đã hoàn toàn không còn sức hút với tôi. Vì thế, sự xuất hiện của cái kẻ vừa ngồi cùng bàn không khiến tôi lấy làm khó chịu. Vì tôi coi người đó là vô hình.

- Em cho anh số điện thoại nhé – Sự im lặng kết thúc bởi một câu hỏi làm quen bất ngờ và đầy sự vô duyên của nửa kia của nhân loại. Với một đứa con gái sống dè dặt và luôn hoài nghi như tôi, tôi cho rằng câu nói này có phần vội vã.

- Để làm gì?

- Để anh gọi cho em.

- Gọi rồi sao nữa.

- Anh muốn nói chuyện với em.

- Về điều gì

- Về mùa thu, về cái buổi chiều mưa gió này, về những cây bàng lãng...

- Chỉ thế thôi à

- Và về em nữa.

Lạ thật. Màn làm quen nhanh chóng đến ngỡ ngàng. Tôi không nghĩ sẽ có người tiếp cận tôi theo cách thế này. Nhưng cũng chẳng sao cả, dù sao chắc con người này cũng chẳng thể làm hại tôi. Ít ra là sẽ không thể giết chết tôi ngay tại được.

Tôi lấy giấy bút, ghi số điện thoại của mình vào một tờ giấy, để lại trên bàn và lặng lẽ đứng dậy. Tôi không biết kết thúc câu chuyện đang rất tế nhị này bằng cái gì. Vì thế, tôi ra về trong sự lặng im và cũng chỉ để lại số điện thoại theo phép lịch sự. (Một phép lịch sự có chủ ý).

***

- Gặp nhau được không? Tớ đang bế tắc - Linh Phương điện thoại cho tôi khi tôi đang bận bịu với một núi công việc.

- Ok, tôi nay nhé.

- Không. Ngay và luôn cơ. Tớ sợ tớ không trụ được đến tối.

Có chuyện gì thế nhỉ? Con bạn tôi có một tình yêu 4 năm và mới ăn hỏi hai tuần trước. Chỉ còn 5 ngày nữa là đến hôn lễ của nó. Linh Phương là đứa kín tiếng và nội tâm. Chơi thân với nhau, nhưng tôi và Linh Phương lại trái ngược nhau về tính cách. Trong khi tôi là đứa hoạt ngôn, hay bị bệnh nghiêm trọng hóa vấn đề thì Linh Phương là đứa ít nói và luôn nhìn nhận mọi chuyện theo hướng đơn giản. Nó bảo tôi rằng muốn gặp tôi để tâm sự, điều đó có

nghĩa chuyện này phải thật to tát.

Nói dối sắp rằng bị đau dạ dày cấp cần về nghỉ, tôi trốn luôn cuộc họp buổi chiều để đi gặp Linh Phương.

Không trái những gì tôi dự đoán, Linh Phương bảo tôi sẽ dừng việc cưới xin.

- Sao thế. Đã ăn hỏi rồi mà. Sao lại thay đổi thế này?

- Hấn ngoại tình. Tớ đã đọc được những tin nhắn trong điện thoại và thấy những bức ảnh tình cảm của họ chụp với nhau.

- Đã hỏi kĩ chưa? Biết đâu lại là sự hiểu lầm.

- Tớ hỏi rồi. Nhận rồi. Tớ có thể bỏ qua nếu hai đứa tớ mới đang yêu nhau, đang này, đã ăn hỏi rồi, chuẩn bị cưới rồi mà hấn còn như thế.

Câu chuyện này quen quen. Tự nhiên tôi nhớ về chuyện tình của tôi và Kan trước đây. Chỉ khác là Linh Phương đã có một lễ ăn hỏi, còn tôi, chuyện cưới xin vẫn chỉ là chuyện nội bộ hai bên gia đình. Cuộc sống buồn cười thật, câu chuyện của tôi và những người bạn tôi đều có những điểm trùng hợp đến khó tin.

- Quyết định dừng lại thật chứ?

- Tớ dừng thôi. Không thể nào sống với một kẻ lừa dối mình cả đời như vậy được.

Tôi đưa ra những lời khuyên cho Linh Phương sắc mùi lý thuyết. Vì trong thâm tâm, tôi muốn con bạn tôi dứt bỏ cuộc hôn nhân này. Suốt thời gian bọn nó yêu nhau, tôi đã chứng kiến không ít lần anh chàng phản bội, rồi cũng cả tỷ lần chia tay, tỷ lần nối lại. Bố mẹ Linh Phương không ưng chàng rể, khó khăn lắm hai đứa mới thuyết phục được phụ huynh. Mẹ Linh Phương bảo tôi: “Chán lắm con ạ. Thôi thì trời chả chịu đất thì đất phải chịu trời. Gỡ mãi chúng nó ra mà không được”.

Linh Phương và tôi khác nhau, vậy nên cũng không dám chắc nếu đủ can đảm từ bỏ, con bạn tôi có sống hạnh phúc được hơn không. Bởi thế, tôi không dám đưa ra bất kỳ một lời khuyên nào, vì tôi hiểu trong những hoàn cảnh thế này, chỉ người trong cuộc mới hiểu mình cần gì, muốn gì.

- Chúng tớ đăng kí rồi. Giờ cưới hay không cũng đã là một đời chồng. Đời nẫu thật.

Luật hôn nhân chỉ cho phép được thay đổi quyết định trong 15 ngày. Tính đến hôm nay đã là 17 ngày. Số con bạn tôi nhỏ nhem thật.

Linh Phương gọi điện về thông báo hủy hôn. Khác với những gì chúng tôi dự đoán, mẹ nó giãy nảy lên và khóc lóc. Bà bảo tiệc cưới đã được đặt và khách khứa cũng đã mời. Nếu giờ không cưới, tất cả sẽ xì xào bàn tán bình phẩm và nó sẽ phải mang tiếng cả đời. Đằng nào trước pháp luật, nó đã có chồng. Vậy nên cứ tổ chức cưới đi, rồi sau nếu không ở được với nhau thì ly hôn. Lúc đó ít người biết hơn, tai tiếng cũng đỡ hơn.

Linh Phương đành nghe lời mẹ.

Vậy là cưới.

Vậy là cái giá của danh dự lớn hơn cái giá của hạnh phúc.

Dự hôn lễ của Linh Phương, tôi chẳng biết tâm trạng mình là vui hay buồn. Tôi thương con bạn tôi. Đằng sau hôn lễ của nó là ba dấu chấm. Và tương lai sẽ điền nốt những gì còn thiếu sót vào đấy. Dù sao, tôi cũng mong con bạn tôi sẽ luôn hạnh phúc. Hạnh phúc thật sự chứ không phải một hạnh phúc có quá nhiều khiên cưỡng.

- Linh Phương cưới rồi đấy. Còn cô thì thế nào? - Anh bạn già hỏi tôi khi chúng tôi đang ở đám cưới.

- Em không biết nữa. Chắc chẳng có người đàn ông yêu nổi em đâu. Vì em quá thai lắm.

- Cô còn trẻ mà đã bị quan vào hôn nhân thế này là không được. Anh thấy cô bị ảnh hưởng bởi bạn bè quá.

- Ảnh hưởng chỗ nào?

- Cô thấy bạn bè không hạnh phúc trong hôn nhân rồi nghĩ rằng mình cũng sẽ thế. Đời mỗi người mỗi khác cơ mà.

- Em gặp bất hạnh rồi mà.

- Bất hạnh trong tình yêu thì nói làm gì. Cô đã cưới chưa mà nói?

Ừ nhỉ, tôi đã cưới chồng bao giờ đâu mà cứ lo rằng hôn nhân tan vỡ. Sao tôi cứ đổ lỗi cho đàn ông mà không bao giờ nhìn nhận lại rằng mình đã đủ xứng đáng để có được hạnh phúc chưa. Không ai vỗ tay được chỉ với một bàn tay. Rốt cục, tôi vẫn là kẻ ngạo mạn trong tình yêu và chưa khi nào chấp nhận

mình là người thua cuộc. Vì thế, tôi tạo cho mình một cái vẻ ngoài rất ổn. “Không có đàn ông tôi vẫn sống tốt”. Hình như, tôi quá hèn nhát nên không dám bước chân vào hôn nhân. Hình như, tôi quá hèn nhát khi tự khoác cho mình một cái áo tung tung để che đậy những suy nghĩ trong mình.

***

Hôm đó thật sự là một ngày tồi tệ. Làm trượt mất một hợp đồng quảng cáo béo bở, bị sếp rầy la, bạn bè thì hẹn hò rồi hủy. Tôi lại lang thang, rồi như một thói quen, tôi tìm đến quán café bên đường Nguyễn Khang. Một ngày bức bối, không uống chanh tuyết mà tôi gọi cho mình một ly cocktail B52. Chất men đủ để cơ thể tôi lâng lâng. Đúng như mọi người nói, khi có hơi men, con người ta thường bị những xúc cảm hành hạ.

Tôi thấy cô đơn.

Đã nhiều lần học cách nói không và nạo cho lòng trống rỗng. Nhưng những phút yếu lòng vẫn luôn biết cách tìm đến và len lỏi vào tâm trí tôi vào những thời điểm thích hợp. Như lúc này chẳng hạn, tôi muốn gặm nhấm quá khứ, muốn nhớ một ai đó. Nhưng lật tung cả quãng dài quá khứ cũng không thể hình dung nổi một gương mặt thân quen nào đã từng khiến quá khứ của tôi trở nên ý nghĩa. Những người đàn ông đến rồi đi. Những người đã khiến tôi yêu say đắm rồi chính họ lại làm tôi tổn thương và bỏ mặc tôi khi tôi chông chênh nhất. Không một ai thân thương đủ để gom nổi nhớ của tôi và đặt cho những cảm xúc đang có này một cái tên.

Nhiều lúc tôi nghĩ, nếu mở một bảo tàng mang tên cảm xúc thì tôi sẽ hiến tặng cái bảo tàng ấy rất nhiều những cảm xúc, có thể tôi còn được trao tặng cả bằng khen hoặc huy chương vì những đóng góp ấy. Hoặc nếu những cảm xúc ấy có thể bán lấy tiền được, thì mấy cái túi LV hay mấy chai nước hoa Chanel mà tôi luôn ao ước sẽ là những thứ tôi có thể mua dễ dàng. Tôi là người giàu có. Giàu kỷ niệm và hoài niệm.

Chết tiệt thật. Không lẽ tôi đã tro ly và chai sạn đến thế. Sao tôi lại nhìn cuộc đời theo cách châm biếm thế này. Hình như không, ngay lúc này đây tôi đang mơ mộng về một người đàn ông ở bên, ghì đầu tôi vào lòng bởi những cái ôm thật chặt. Một người đàn ông không cần đẹp lung linh như trong những bộ phim Hàn, chỉ cần người đàn ông ấy có một tâm hồn đủ hâm, đủ điên để đồng cảm với tôi và đủ tỉnh để lôi tôi ra khỏi những xúc cảm bay bổng thiếu tính đời.

Nước mắt lại lã. Tự xấu hổ vì thấy mình yếu đuối. Lần này, chẳng có ai tế nhị như lần trước để đưa cho tôi vài tờ khăn giấy, nhưng cũng may mắn vì chẳng ai nhìn thấy những giọt nước mắt đáng hèn của tôi. Tôi vội vàng ra về.

Đôi má hây hây đỏ vì chất men lại nóng bừng lên. Trong một giây rất nhanh, tôi thoáng suy nghĩ đến người đàn ông tế nhị mà tôi gặp ở đây lần trước. Đó không phải là người đầu tiên đưa cho tôi khăn giấy để tôi gạt đi những giọt nước mắt, nhưng đó là người đàn ông mà tôi xem là tử tế, vì chỉ ít, nước mắt tôi rơi không phải vì họ. Vậy xem ra đã là một sự tử tế rồi. Lần đó, tôi không lấy số điện thoại của người đàn ông tử tế.

Xoảng.

Con mèo nhảy tót lên bàn khi vừa mới mở cửa khiến tôi giật mình. Lại có một cái gì bị vỡ. Ở một mình nên tôi sợ tiếng động lắm. Tôi chỉ quen nghe những âm thanh do đôi guốc của tôi phát ra, tiếng bát đĩa leng xeng hay tiếng tôi thì thầm hát. Nuôi thêm một con mèo, nó như một con quái vật với biết bao lần khiến tôi hồn xiêu phách tán. Có lúc nửa đêm, cô nàng lục lọi tìm chuột, rồi chạy nhảy lung tung làm vỡ mấy cái cốc của tôi trên bàn. Mua con mèo vào một ngày mát trời trên đường Bưởi, lúc mua nó, tôi thấy nó tội nghiệp và bé bỏng lắm. Thế mà bây giờ nó như bà chúa ở cái nhà này. Định mang cho bạn nhưng chẳng đứa nào thèm nhận, bán cho người ta làm thịt thì không đành, tôi phải sống chung với nó.

Quảng túi xách lên chiếc giường ngả gối quần áo bẩn và thú bông, tôi nằm xoài ra vì mệt mỏi. Con mèo thấy tôi hôm nay có vẻ nên tính nên cũng đánh bạo mon men nằm cạnh. Tôi lừ lừ nhìn nó, nó cảnh giác nhìn tôi. Hơi men của ly B52 có vẻ chơi đùa hơi quá đà với cơ thể tôi khi chúng vẫn nhất quyết đọng lại trong huyết mạch. Có thêm hơi men, tôi can đảm nhắc bổng nó lên và quăng phịch xuống đất. Ngứa mắt thật. Trước khi nghe tiếng cái phích bị đổ vì con mèo va phải, tôi vẫn kịp nghe thấy tiếng “Nghoéo” đầy khiếp đảm. Đáng đời cô nàng mèo xấu tính.

Thiếp đi được một lúc, tưởng sẽ ngủ được một mạch đến hôm sau thì tôi bị tiếng chuông điện thoại làm thức giấc. Số lạ. Có lẽ nào... Tôi thoáng nghĩ đến chàng trai tế nhị mà tôi gặp trong quán cafe buổi chiều mưa. Ồ, không tình cờ vậy chứ. Cũng có thể chỉ là số điện thoại của khách hàng sáng nay muốn đàm phán lại về hợp đồng. Nhìn đồng hồ, gần 12h đêm. Không thể là khách hàng được. Tôi quyết định nhấn nút nghe với cái giọng cố tình lè nhè ngái ngủ.

- A lô

- Em ngủ chưa?

- Ai ạ?

- Anh đây, anh Rôm.

- Rôm nào.

- Hôm trước anh gặp em ở Lavender... hôm trời mưa ấy.. em nhớ không?

À, vậy là linh cảm của tôi đúng. Là người ấy. Cái kẻ tẻ nhạt có bài làm quen rất vô duyên ở quán cafe bên đường Nguyễn Khang.

- Em ngủ chưa ?

- Em đang ngủ.

- Ồ vậy à, vậy anh xin lỗi nhé. Em ngủ tiếp đi.

Cúp máy.

Nhắm mắt vào nhưng không thể ngủ nữa. Có một cái gì đó khiến tôi cảm thấy tôi nên tiếp cận con người này. Tôi nhấn nút gọi lại.

- Em không ngủ nữa à?

- Em không.

- Vậy em nói chuyện với anh nhé.

- Nói chuyện gì được nhỉ?

- Em nói về em đi. Anh muốn nghe những điều về em.

Và thế là, hơi men còn sót lại khiến tôi có đủ dũng khí để luyện thuyên những điều về mình. Từ việc tôi thích màu đỏ, mê một màu tím, thích đọc sách và đi lang thang đến việc tôi sợ giun và căm thù loài chuột. Tất cả những điều vô nghĩa đó đều khiến anh thích thú (hoặc giả vờ thích thú). Cả hai phát hiện ra người kia cũng thích đọc sách, cũng có đôi chút máu điên trong người và cùng có cách nhìn bi quan vào sự bền vững của tình yêu.

- Những câu chuyện về cuộc sống của em hay thật. Anh nghĩ em viết sách được đấy.

- Có thể lắm, nếu có độc giả nào đó muốn đọc sách của em.

- Bất kể em viết sách gì, anh sẽ là bạn đọc trung thành nhất.

Câu chuyện của chúng tôi xoay quanh tình yêu và sách. Nhưng tôi biết anh chàng này không phải là một con mọt sách. Cách anh đọc sách cũng giống như tôi, muốn tìm được những điều mà hiện thực cuộc sống này không có, những điều ấy chỉ có ở những trang giấy. Cuộc sống trong sách là một cuộc sống ảo, hoặc có thể đó là cuộc sống thực, nhưng cũng đã được tô vẽ thêm quá nhiều màu. Câu chuyện khép lại bởi cơn buồn ngủ đến díp mắt của tôi. Dù sao thì cuộc nói chuyện cũng thú vị hơn tôi nghĩ.

- Khoan đã, nhưng anh chưa biết tên em.

- Em tên Huyền My. Nhưng anh có thể gọi em là Nhím.

- Nhím Rừng?

- Ha ha. Không, Nhím Nuôi ạ.

- Sao lại là Nhím Nuôi?

- Nuôi để thịt.

- Nhím nuôi. Nhím Nuôi. Ha ha. Ừ thì nuôi để thịt. Vậy thì anh sẽ nuôi em. Ngày mai anh lại gọi cho em nhé. Nhím Nuôi.

Hôm sau đi làm, công việc ngập đầu khiến tôi không có thời gian để thờ, nhưng tôi không quên nhớ rằng tối nay Rôm sẽ gọi điện.

9h tối. Không có tiếng chuông điện thoại nào vang lên. Có một chút gì đó hẫng hụt. 10h, vẫn chưa có thêm động tĩnh. 11h, sao thế này nhỉ, sao tôi lại ngóng chờ điện thoại từ một người mới quen chưa có gì thân thuộc nhỉ. Thôi, đi ngủ. Tôi suýt chút nữa lại nuông chiều xúc cảm của mình.

12h kém, chuông điện thoại lại vang. Tôi chớp lấy vội vàng nhưng cũng kịp trấn tĩnh, giả vờ như là mình đang không chờ đợi gì vào cuộc điện thoại lúc nửa đêm.

- Nhím ngủ rồi à?

- Em chuẩn bị ngủ thôi.

- Hôm nay anh đi nhậu với mọi người trong công ty. Uống một chút nên say, về nhà ngủ quên mất. Giờ mới tỉnh dậy để gọi cho em đây.

- Anh mệt thì ngủ đi, mai nói chuyện cũng được

- Không được, anh muốn nói chuyện với em. Anh phải nuôi em chứ.

- Nuôi á? Anh định nuôi em thế nào?

- Anh sẽ nấu cơm cho Nhím ăn, mắc màn cho Nhím ngủ. Sáng mai dậy lấy bàn chải, kem đánh răng cho Nhím, đeo khăn quàng đỏ cho Nhím rồi chở Nhím đi học nhé.

- Ha ha. Anh thật lắm trò đấy.

Những câu chuyện hàng ngày của tôi và anh diễn ra luôn như vậy. Anh luôn khiến tôi bật cười bởi sự dí dỏm và hài hước. Tôi đã nghĩ anh sinh ra để làm cho tôi cười. Bởi những người đàn ông trước đây, họ chỉ làm tôi khóc.

Nhân một dịp đi làm về sớm, tôi mua hai hộp sơn màu hồng và tím về trang trí lại căn phòng mình đang ở. Trước đây, Thảo Lam đã mua rất nhiều đồ đạc để chuẩn bị dọn đến ở cùng Long. Sau khi Long mất, Thảo Lam được đón về nhà Long nên nó bỏ lại cho tôi rất nhiều đồ đạc. Nguyên cả một cái giường, một cái tủ sách, một cái tủ quần áo và nhiều đồ gia dụng. Vì thích nấu ăn nên tôi chỉ phải mua thêm ít đồ làm bếp và một cái kệ để bát đĩa. Căn phòng có khá nhiều đồ và xem chừng cũng rất tiện nghi cho một nhà trọ, tuy thế, tôi vẫn muốn nó đáng yêu và ấm cúng hơn. Các thanh sắt trên cửa sổ được quét sơn màu tím, hộp sơn hồng tôi dùng để vẽ những bông hoa xinh xinh lên bức tường màu vàng nhạt. Thế là xinh xắn. Tôi khá hài lòng với thành quả của mình.

Ngồi ngắm ngôi nhà của mình, tôi cũng mơ về một mái ấm. Ở mái ấm đấy, sẽ có một người đàn ông ở bên cạnh tôi và cùng tôi đi qua mọi sóng gió. Đàn ông dù có tệ đến mấy, đều đến mấy thì phụ nữ vẫn luôn cần. Bạn bè tôi ai cũng miệt thị đàn ông và cổ xúy chuyện kết hôn, thế nhưng, đã có ai làm được điều ấy.

Tôi nghĩ, đừng bao giờ hy vọng có ai đó thay đổi họ vì mình. Vậy nên, thay vì chờ đợi vào điều đó, tôi nên thay đổi lại chính tôi. Chỉ vì tôi mang hết tình cảm của mình ra và đặt nặng lên trái tim của người đàn ông, thế nên khi không nhận lại được những gì kỳ vọng thì tôi hụt hẫng. Từ giờ tôi sẽ vẫn yêu, yêu ít thôi, yêu và giữ cho mình một chút tình yêu tự thân phòng khi tình yêu kết thúc.

Thời gian ấy, Rôm xuất hiện trong cuộc sống của tôi và mang cho tôi nhiều cảm giác lạ. Giống như một cơn gió mới thổi mát cái tâm hồn đang khô cháy và kiệt quệ lòng tin ở tôi. Những câu chuyện của tôi và Rôm vẫn luôn khiến

tôi bất ngờ và cười sảng khoái. Rôm càng tỏ ra xấu tính với tôi thì tôi lại càng thấy anh thú vị. Tôi chỉ nghe người ta bảo đàn ông hơi lạnh lùng một tí thì mới hấp dẫn đàn bà. Rôm không lạnh lùng, ngược lại còn rất thông minh và dí dỏm, nhưng sức hấp dẫn đàn bà thì tôi nghĩ là anh có thừa.

- Em có thích ăn thịt chó không? – Rôm hỏi tôi như thế.

- Em không?

- Sao không thích?

- Ngày xưa nhà em cũng nuôi chó. Rồi nó ốm và chết. Em thương lắm, kể từ đấy em không ăn thịt chó nữa.

- Tốt rồi.

- Sao. Con chó nhà em chết là tốt á?

- Không. Ý anh nói là em không ăn thịt chó. Đó là việc tốt.

- Em chưa hiểu.

- Chiều nay anh mời em đi ăn thịt chó nhé.

- Ồ. Em không ăn thịt chó mà.

- Ừ, chính vì thế nên anh mới mời. Em ăn ít thôi. Ha ha.

Chàng trai này nhiều lần cho tôi ăn những quả dưa bở to bằng quả núi. Thay vì khen ngợi tôi, Rôm luôn tìm cách đìm tôi xuống đáy. Đìm rồi để tự tôi vùng dậy, để cái sự hoạt ngôn và đanh đá của tôi được lên ngôi. Tiếp xúc với Rôm, tôi thấy tôi trở lại là chính mình. Trở lại cái hồi mà chưa sóng gió nào quật ngã được tôi, cái hồi mà tôi vẫn nhìn cuộc đời theo con mắt đáng yêu và xinh xinh chứ không dè dặt như hiện tại.

Những cây bằng lăng dọc con đường tôi đi làm trở lại cành, lá đã rụng hết từ bao giờ. Vốn dĩ bình thường tôi ghét nhìn chúng lắm, vì thấy chúng ảm đạm chẳng có chút sức sống nào. Thế mà dạo này tôi lại thấy chúng đáng yêu đến lạ. Ngã tư đèn đỏ dừng hơn 90 giây không còn làm tôi cáu kỉnh bực bội, tôi coi đó là khoảng thời gian cho tâm hồn mình thư thái. Rôm thường bảo tôi: “Hãy nhìn ngắm mọi người đi, thấy cuộc sống đáng yêu và nhiều người đáng cười lắm”.

À kia rồi, hai mẹ con nhà nọ mặc áo thật chóae. Mẹ mặc áo hoa màu hồng còn đứa con nhỏ ngồi sau mặc cái váy màu cam có in hình bông cúc. Nếu có

lũ ong hay bướm ở đây chắc hẳn chúng sẽ cuồng cuồng sà xuống. Chúng sẽ đốt ai nhỉ? Mẹ hay con. Mong là chúng sẽ không đốt ai vì nhìn họ đáng yêu lắm. Lại đây nữa, anh chàng này mặc sơ mi cấm thùng rất bảnh chọe nhưng một bên tất màu đen một bên màu trắng. Cả đấng kia, một chú đã đứng tuổi không đội mũ bảo hiểm nhưng lại hói đầu và khoe ra cái đầu bóng loáng. Vô phúc cho con ruồi nào đậu chân vào đấy, chắc hẳn nó sẽ bị ngã treo cả chân thôi...

Hàng ngày đến công ty, tôi mua một gói xôi to ụch để ăn luôn cho cả bữa sáng và bữa trưa. Tôi chỉ cố gắng làm xong việc thật nhanh để dành thời gian chat chit với Rôm. Chúng tôi tranh thủ từng phút một. Tôi và Rôm nói nhiều chuyện với nhau lắm. Những chuyện vặt vãnh như quà sáng, cái áo mới, hôm nay ăn gì.. cũng khiến cả hai cười thích thú. Rôm có lối nói chuyện lôi cuốn lạ kỳ.

- Em hôm nay mặc áo màu gì
- Màu đen.
- Ô, vậy à. Vậy thì hôm nay về anh sẽ nhuộm lông con Cún màu đen để nó đáng yêu giống em.
- Á à, anh dám so sánh em với con chó à.
- Ô, chó khi nào. Con Cún là con Mèo mà.
- Em chưa bao giờ thấy anh nói anh có nuôi con mèo nào cả nhé.
- À thì thật ra Mèo cũng là một cái tên khác của con chuột khoang. Ha ha.
- Trời đất. Con chuột khoang của anh tên là Mèo hả.

Tôi chat luôn tay, đến mức cô bạn đồng nghiệp ngồi cạnh phải quay sang thắc mắc giữa hai chúng tôi có những chuyện gì mà lại cười được nhiều thế. Vì cô ấy cũng có người yêu, nhưng chưa bao giờ họ có thể thoải mái nói chuyện như câu chuyện của chúng tôi. Dường như giữa tôi và Rôm không hề có khoảng cách.

Mỗi khi tôi nói hớ một điều gì đó, Rôm luôn bắt tôi “úp mặt vào tường” hoặc “phạt em một phút”. Cách nói chuyện của Rôm với tôi cũng khác hẳn với những gã trai khác, vì thế, tôi bị cuốn vào Rôm và coi Rôm như một người bạn đã thân từ lâu.

Dần dà, khi thấy đã đủ thân thiết, Rôm kể cho tôi về cuộc tình mà anh đã

đi qua, trong những cuộc tình đó, anh là người bị bội bạc. Anh kể về tuổi thơ buồn đau vì thiếu thốn tình cảm, về cách anh nhìn nhận về cuộc sống và con người. Tôi khác Rôm, tuổi thơ và cuộc sống của tôi cũng khác Rôm nhưng tôi giống anh ở điểm luôn nhìn tình yêu và con người ở nhiều thái cực. Tính tôi thất thường, vui buồn cũng rõ rệt. Ngày hôm nay có thể tôi lạc quan và tin tưởng tuyệt đối vào điều gì đó, nhưng ngày mai có thể lại không. Tôi hay bị ngoại cảnh tác động và hay bị những chi tiết rất nhỏ làm ảnh hưởng suy nghĩ. Ví dụ như việc tôi thích hoa hồng, nhưng nếu ngày mai tôi thấy trên những bông hoa có sâu thì tôi sẽ căm thù hoa hồng lắm, sẽ không bao giờ mua chúng nữa. Tôi không thích uống nước cam nhưng nghe bảo nước cam rất bổ dưỡng thì tôi sẽ cố một ngày uống bằng được một ly nước cam. Tôi không có lập trường lắm trong mấy chuyện như thế. Tôi là kẻ thất thường.

Tiếp cận với Rôm, ngoài sự phóng khoáng dễ nhận thấy, trong sâu thẳm, tôi thấy Rôm là một người đàn ông cực kỳ bản lĩnh. Tuy thế, chàng trai này luôn có cảm giác lẻ loi trước cuộc đời. Rôm bảo chưa một người phụ nữ nào hiểu anh và ở lại bên anh. Anh có nhiều bạn bè nhưng vẫn cảm thấy chưa một ai đọc vị được mình thực sự. Tôi thấy anh cũng là kẻ thất thường.

Điện thoại và chat chit được một thời gian, Rôm hẹn tôi đi café. Đó là một quán café nhạc Rock bên Hồ Đắc Di. Quán khá chật chội nhưng không gian được bày trí mang đậm chất Rock. Khách đến đây chỉ với mục đích duy nhất là được nghe nhạc và phiêu linh trong sự mãnh liệt, da diết của cái chất nhạc kén người nghe. Rôm bảo, thời sinh viên anh đã từng là một tín đồ của Rock. Nhờ Rock mà anh đã tán đổ rất nhiều cô gái, và rồi những cuộc tình chóng vánh cũng kết thúc. Bởi chẳng ai hiểu được anh. Anh cần một người phụ nữ nội tâm. «Em là một người phụ nữ rất có tâm hồn đấy, Nhím ạ ». Câu nói ấy khiến tôi thấy mình trở nên quan trọng.

Đàn bà hay có một suy nghĩ ảo tưởng rằng mình có thể thay đổi một ai đó, hoặc chỉ mình mới có thể làm anh ấy hạnh phúc. Tôi cũng là một con đàn bà. Và tôi không là ngoại lệ.

Mỗi người gọi cho mình một ly rượu anh đào, đúng với mục đích đến chỉ để nghe Rock, tiếng nhạc quá to khiến tôi và anh không thể trò chuyện nhiều. Ra về, dường như vẫn còn lưu luyến và tiếc khoảng thời gian bên nhau. Anh đề nghị chúng tôi lang thang ngắm đường Hà Nội về đêm.

Tôi đồng ý.

Chàng trai này đã phá vỡ những rào cản hồ nghi từ phía tôi từ lúc nào không biết. Chỉ biết rằng đã từ lâu, qua những cuộc nói chuyện điện thoại, những cuộc chat chit nhiều giờ tôi đã đặt lòng tin vào anh. Và tin rằng anh là « người đàn ông tử tế ».

Hai đứa lang thang trên khắp những nẻo đường. Rồi anh đưa tôi đến đường Hoàng Diệu. Đường vắng tanh. Ánh đèn vàng làm những cây xà cừ lung linh đẹp hơn bao giờ hết. Hai đứa dừng xe ven đường. Câu chuyện tình yêu 15 ngày của tôi bắt đầu từ đó...

Anh thì thầm bên tai tôi những triết lý về tình yêu mà một kẻ đàn bà 26 tuổi, trải qua biết bao những mối tình, biết bao sóng gió nghiệt ngã như tôi vẫn còn thấy lạ lẫm và thú vị.

Rôm không muốn nói là yêu. Với anh, để cắt nghĩa được cái từ yêu thì khó lắm. Anh bảo tôi hãy cứ là những người bạn, bạn tốt, bạn chân thành. Cả hai cùng chia sẻ với những nỗi niềm mà cuộc đời này bắt ta phải gánh. Để sau đó, khi cảm thấy người kia thực sự quan trọng, không thể thiếu, mình muốn gắn bó với họ, lúc nào cũng nghĩ về họ. Như thế gọi là yêu, như thế mới là sự gắn kết. Đừng quy chụp cho một thứ tình cảm nào chợt đến rồi chợt đi là tình yêu. Bởi tình yêu như thế phù phiếm lắm. Anh không muốn nói « Anh yêu em », anh thích nói « Anh nhớ em ». Khi người ta đang nhớ nhau, có nghĩa là người ta muốn thuộc về nhau.

Từ trước đến nay tôi chỉ quan niệm yêu là yêu, bạn là bạn. Tôi chưa khi nào có ý định sẽ yêu một người bạn nào đó và cũng chẳng có suy nghĩ sẽ làm bạn với người từng yêu. Thế nên, khi nghe những quan niệm này tôi thấy lạ lẫm. Giống như thể 26 năm qua những cảm xúc tôi có không thực sự là tình yêu mà chỉ là một cảm xúc gì na ná, vậy mà tất cả những tình cảm đó đều được tôi quy chụp là tình yêu. Ôi, chàng trai này đã làm thay đổi nhiều suy nghĩ trong tôi quá.

- Nhím à, em có sợ lấy chồng không ?
- Em có.
- Vì sao?
- Sợ rằng mình sẽ không giữ được chồng..
- Sao lại sợ không giữ được chồng ?
- Đàn ông đa số đều ăn vụng mà, nên em không kỳ vọng chồng em sẽ

chung thủy đâu. Em chỉ sợ em sẽ không chấp nhận được điều ấy và để gia đình tan vỡ.

- Cô nàng này bị quan vào tình yêu thế. Đồ hèn nhát.

- Em nhát cái gì ?

- Nhát vì không dám lấy chồng, không tin rằng mình sẽ giữ được hạnh phúc. Như thế tức là em không tin vào chính bản thân em. Em hèn lắm ấy.

- Nhưng có thể em sẽ làm mẹ đơn thân.

- Hả. Sao em lại có suy nghĩ đấy ?

- Em không còn quá trẻ. Người phụ nữ sinh con chỉ có thì. Em có thể chờ đợi người đàn ông thuộc về em xuất hiện, chờ cả đời cũng được. Miễn là khi đến với nhau, cả hai sẽ mang lại cho nhau hạnh phúc. Em sợ cảm giác bị bỏ rơi, sợ vô cùng. Vì thế, nếu như ở tuổi trẻ, em chưa gặp được người đàn ông của mình, trong khi phải tiếp tục chờ đợi, em sẽ sinh con.

- Tất nhiên rồi, em không thể có con khi em đã quá già. Nhưng em suy nghĩ nặng nề quá. Sao em không mở lòng mình ?

- Mở lòng thế nào đây ?

Rôm im lặng. Anh châm một điếu thuốc và thở dài. Tôi cũng im lặng. Vì tôi cũng chẳng biết nói gì thêm cả. Câu chuyện đi vào bế tắc. Hút xong vài hơi thuốc, Rôm vút điếu thuốc xuống chân và đi đi cho nó nát bét như thể anh muốn phá bỏ đi điều gì. Bỗng nhiên, Rôm nói chuyện với tôi bằng một thái độ dí dỏm.

- Em à. Em biết không? Anh muốn có một gia đình nhỏ, với những Rôm copy, giống hệt anh. Khi đi làm về mệt mỏi, anh sẽ nghe tiếng vợ rầy la và tiếng những Rôm copy lẻo nhẹo.

- Ha ha. Thế cứ là vợ sẽ phải rầy la ư?

- Ừ. Thậm chí là sẽ phải rán cháy món sườn và không bao giờ nấu măng nữa.

- Sao lại là sườn và măng?

- Vì anh thích anh sườn và măng mà. Anh xác định là lấy vợ sẽ giống như đi tù. Sẽ phải khổ, không được tự do, không được làm những gì mình thích mà.

- Thế nhất định là vợ anh phải rán cháy sườn à?
  - Ủ, nhất định thế. Không còn cách nào khác. Và cả không bao giờ cho anh ăn măng nữa. Em này... Em.. có thể rán cháy sườn được không?
  - Em nấu ăn không tệ, nhưng chắc cũng có thể đôi lần giả vờ quên để làm cháy món sườn.
  - Và em sẽ không bao giờ nấu măng nữa.
  - Vâng. Em thích ăn măng, nhưng nếu yêu cầu không được nấu măng thì em sẽ thay bằng rau xào vậy.
  - Tốt rồi. Vậy là đời anh đủ khổ rồi. Thế.... em... em sẽ làm máy photocopy để photo ra những Rôm phẩy giống hệt anh giúp anh chứ.
- Tôi phì cười bởi những câu nói ngộ nghĩnh của Rôm. Chàng trai này điên thật. Cách thể hiện tình cảm của chàng cũng điên.
- Em có thể coi đó là một lời tỏ tình không? – Tôi cảnh giác trả lời.
  - Em hay coi đó như một lời cầu hôn.
  - Nhưng em sợ... em sợ những gì đến quá nhanh sẽ lại đi nhanh.
  - Em chỉ cần nói em sẽ luôn ở bên anh và không rời xa anh. Anh muốn nghe điều đó.
  - Em sẽ ở bên anh. Với điều kiện anh không chạy trốn em và bắt em phải chạy theo níu giữ.
  - Anh hứa. Vậy quyết định là em sẽ là máy photo cho anh nhé. Anh muốn có 5,7, à không, 11 Rôm phẩy để đủ lập thành một đội bóng. Anh là ông bầu, còn em là bà bầu. Ha ha.

Cả hai cười khanh khách. Rồi lao vào nhau, cuốn lấy nhau cùng những cái hôn còn nặc mùi khói thuốc và hơi men rượu anh đào. Hai kẻ si tình và từng bị tình yêu bội bạc ngỡ rằng mình đã tìm thấy nhau và hạnh phúc này sẽ là mãi mãi.

Thế là tôi có người yêu.

Phần 8: Những mảnh tối bắt đầu xuất hiện

Mẹ gọi điện nói rằng nhớ tôi và muốn tôi cuối tuần về quê. Mẹ đã mua sẵn mấy con cá chép để tủ lạnh chờ tôi về. Tính tôi không ham thịt, tôi chỉ thích ăn rau và cá, nhất là cá mẹ kho thì càng tuyệt cú mèo. Cuộc điện thoại của mẹ khiến tôi dù bận trăm công ngàn việc cũng không thể khước từ. Và hơn hết, tôi muốn về gặp mẹ, nũng nịu với mẹ và khoe với mẹ rằng tôi đã tìm được người đàn ông mà tôi muốn gắn bó.

Cuộc tình trước đó tan vỡ khiến mẹ khá xót xa. Nhìn cô con gái chỉ trong vòng 1 tháng mà sút tới 3kg khiến mẹ buồn nẫu. Mẹ bảo “Không ai yêu thương con hơn chính bản thân con đâu. Trước khi mong người khác yêu mình, con phải yêu bản thân mình trước đã”. Thế là những tháng ngày sau đó tôi sống vì mẹ. Vì sự tin tưởng và hy vọng của gia đình đặt lên vai của một con bé hai lăm tuổi. Chưa quá lứa để gọi là già, nhưng không còn trẻ để suốt ngày bay nhảy. Mẹ lo rằng với cá tính hiếu thắng và kiêu ngạo của tôi, sẽ khó có người đàn ông nào dám tiếp cận, bởi tôi luôn tỏ ra rằng mình tự lập. Tôi mãi nguyện với cái gọi là hạnh phúc đơn thân.

Về nhà, tự nhận thấy mình cười nói nhiều hơn mọi ngày. Có hai điều mà con người không thể giấu, đó là say rượu và say tình. Tôi không uống rượu, vậy nên, chỉ còn lại nguyện nhân thứ hai.

Chủ nhật ở nhà, xa sự ồn ào tấp nập và xô bồ của mảnh đất Hà Thành. Tôi thả hồn mình trong việc chăm sóc những khóm phi yến và những dây thường xuân trông dọc hai bên hàng rào sắt. Và cũng không quên nhắn tin cho Rôm “Anh biết không, em thích những bông hoa màu tím”.

Cả ngày không thấy tin nhắn từ phía Rôm. Anh bảo ngày chủ nhật anh phải ở nhà hoàn thành nốt bản vẽ còn dở dang. Vậy nên tôi cũng không nhõng nhẽo để anh tập trung làm việc. Quên chưa nói, anh là một kiến trúc sư.

Hơn 11h đêm, khi tôi chuẩn bị đi ngủ. Tôi nhắn cho Rôm một cái tin rất vu vơ. “Anh biết không, có một người nhớ anh phát điên đấy”.

- Anh về gặp em nhé, được không?

Rôm gọi điện khiến tôi vui lắm. Nhưng hai đứa đang ở xa nhau gần 100km, vậy nên tôi chỉ cho rằng đó là câu nói xoa dịu nỗi nhớ của tôi và chỉ để khiến tôi yên lòng.

- Anh dám không?

- Có, anh dám. Vì em, anh dám làm tất cả.

Tôi thấy câu chuyện nhớ nhưng này hình như đang không còn chỉ là những lời nói. Bắt đầu lo lắng, tôi biết rằng anh chàng người yêu của tôi mang trong mình một chút máu điên mà không phải ai cũng có. Vậy nên, mọi thứ, anh dám làm lắm chứ,

- Em để anh “tự do” một lần có được không?.

Anh cúp máy. Tôi gọi lại nhưng chỉ là những tiếng tút dài. Một suy nghĩ nào đó kéo tôi khỏi sự lãng mạn. Thôi nào, nửa đêm rồi, quãng đường xa như thế, anh không thể đi về giờ này được. Có lẽ anh chỉ trêu tôi và đã ngủ ngon lành rồi. Tôi yên tâm lên giường nhưng chỉ nửa tiếng sau, Rôm gọi điện và nói đang trên đường. Anh bắt tôi đọc địa chỉ nhà nếu không anh sẽ cứ lang thang mãi thế.

Tôi bắt đầu thấy sợ. Nhìn đồng hồ đã hơn 12h. Thuyết phục anh quay lại Hà Nội không thành, tôi đành miễn cưỡng cho anh địa chỉ nhà và chờ đợi.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua, điện thoại cho anh chỉ là những tiếng tút dài như vô tận. Tôi thức trắng đêm vì lo lắng, vì hoài nghi, vì hồi hộp. Liệu anh có xuất hiện trước mặt tôi khi bình minh, tại nơi này, nơi cách xa Hà Nội cả trăm kilomet.

Hơn 4h sáng. Điện thoại của tôi đổ một hồi chuông mà chưa khi nào tôi mong hơn thế. Anh đang đứng trước cửa nhà.

Tôi rón rén trốn mẹ ra khỏi nhà. Chàng trai của tôi đang tê lạnh vì gió đêm cuối thu cùng bó hoa thạch thảo tím trên tay. Trên đường đến đây, anh đi qua chợ hoa đêm ven đường và không quên mua tặng tôi một bó hoa tím.

Lần đầu tiên tôi được đóng vai nữ chính trong bộ phim tình cảm lãng mạn. Cảm giác bất ngờ và một chút tự hào. Cứ như thế, tôi lại xây cho mình một giấc mơ cổ tích. Trong giấc mơ đó, hai nhân vật chính sẽ sống với nhau và yêu thương nhau suốt đời.

Tôi và Rôm lang thang trên những con đường chưa bao giờ anh quen biết. Cái thị xã bé nhỏ này dường như quá rộng lớn đối với hai con người đang chỉ cần có nhau. Những hàng sấu hai bên đường trút từng đợt lá, mùi hoa sữa phảng phất, tôi nghe rõ từng nhịp thở của Rôm, nghe thấy cả tiếng trái tim mình loạn nhịp. Đứng ngoài hàng rào của một ngôi nhà màu trắng, xung

quanh là những dây thần lằn mọc dọc ngang, ánh đèn cao áp rọi sáng cả một góc phố. Dựa người vào xe, Rôm ôm chặt tôi và bắt đầu kể về mình.

Trước đây, tôi chỉ kể cho anh về tôi, về cuộc đời và về những mảnh tình đã đi qua trong quá khứ. Anh cũng từng nói anh đã thất bại nhiều trong tình yêu, nhưng chưa bao giờ nói lý do khiến những mối tình ấy tan vỡ. Tôi cũng chưa một lần tôi hỏi về quá khứ của anh, bởi tôi nghĩ, tò mò sẽ giết chết những niềm tin trong tôi còn sót lại.

Rôm đã đi qua 14 cuộc tình. Tôi khá choáng. Đó là số lần anh rung động và "dám điên". Những cuộc tình một đêm hay số lần làm tình mà không cần cảm xúc nhiều đến mức không thể đếm. Anh chai lì với tình yêu. Đó là lý do với anh, để đưa ra một khái niệm về Yêu là rất khó. Rôm tự ví mình như một con sói đi hoang, thích chinh phục, đầy kiêu ngạo và sợ sự cô đơn.

Anh kể về những người đàn bà từng bị anh ruồng rẫy, về những cô gái chỉ đến với anh trong một đêm rồi ngày mai không bao giờ cần gặp lại. Rôm không muốn tiếp tục sống bằng sự thú tính. Anh không muốn mối quan hệ nào cũng chỉ là bản năng giữa một con đực và một con cái, lao vào nhau rồi làm tình, rồi lại mãi miết chạy theo những thứ xô bồ cuộc sống để rồi quên nhau trong giấc ngủ. Anh cần, anh khao khát được yêu thương và cần một người hiểu mình.

- Nhím ơi, đừng để em biến thành thỏ nhé. Anh không muốn một con sói như anh sẽ làm hại một con thỏ như em. Em quá trong trẻo, còn anh, anh quá xấu xa....

Rôm nói ra những điều lạ quá. Tôi bắt đầu lo sợ về mối quan hệ giữa hai người chúng tôi. Vậy rốt cục, anh là người tốt hay xấu. Anh đã từng phũ phàng với tình yêu, từng bước chân đi mà không quay trở lại với vô vàn những người phụ nữ bất hạnh. Mà với tôi, một người phụ nữ cũng có phần bất hạnh, thì tôi thấy, anh là một thằng tồi.

Theo cách Rôm nói, tôi như một con mồi mà anh đang săn đuổi. Anh đã từng làm thế với nhiều người, nhưng ở tôi, có điều gì đó khiến anh không nỡ bỏ đi mà còn muốn lưu luyến lại. Anh mẫu thuẫn trong việc dừng cuộc phiêu lưu tại nơi tôi hay lại tiếp tục đi. Vì Rôm cũng không có lòng tin vào tình yêu. Vì Rôm là một gã đàn ông sống thiên về bản năng gốc.

Tôi là đàn bà. Mà đàn bà thì luôn nghĩ rằng mình có đặc quyền và có phép màu khiến người đàn ông dù xấu xa đến mấy cũng trở nên tốt đẹp. Thế nên

không có gì để nguy hiểm cho việc tôi tin rằng những hành động của anh, ngay cả việc anh vượt một chặng đường xa xôi để về gặp tôi đều xuất phát từ tình yêu.

Tôi không biết rằng ngay trong ngày hôm ấy, trước khi trở thành người hùng trong tim tôi, thì với một người phụ nữ khác anh đã đóng vai một thằng hèn. Bởi chỉ không lâu sau, một cuộc điện thoại đã làm tôi hiểu ra tất cả...

Sáng, khi mặt trời lên cao tỏ rõ mặt người. Tôi và anh đã một nhòai sau một đêm thức trắng. Cả hai chui vào một cái nhà nghỉ. Tôi và anh làm tình. Tôi lại biến thành một con cái...

Con mồi đã bị tiêu diệt....

***

Hà Nội những ngày mùa thu thỉnh thoảng vẫn oi nồng như cái tiết trời mùa hạ. Sau cái đêm Rôm phóng cả đoạn đường dài để tặng tôi bó hoa màu tím, tôi và anh không gặp lại. Những cuộc điện thoại, những tin nhắn thừa dằn. Tôi cho rằng vì anh quá bận. Để không có cảm giác trống trải, không muốn cảm xúc của mình bị lệ thuộc vào ai, tôi dành thời gian đọc sách và cafe với bạn bè. Tôi cũng cố gắng để nghĩ rằng Rôm và tôi đang dành cho nhau khoảng lặng sau những tháng ngày yêu nhau gấp gáp.

Hai tuần trôi qua. Tôi nhận ra mọi việc không còn bình thường nữa. Không tin nhắn, không điện thoại, dù tôi vẫn nhắn cho anh những cái tin đầy yêu thương.

Tôi buồn. Không. Nói đúng hơn, tôi rất buồn. Rốt cục, anh đang chạy trốn tôi hay chạy trốn điều gì khác.

Nhớ lại những cuộc điện thoại dài cả tiếng đồng hồ mỗi đêm, đã có lần anh nói rằng anh là người đa nhân cách. Khái niệm về người đa nhân cách tôi chỉ được đọc ở đâu đó. Tôi mơ hồ về sự tồn tại có hay không người đa nhân cách. Suốt một tuần, tôi mò mẫm trên mạng để tìm ra những biểu hiện của người đa nhân cách. Và hình như, anh là minh chứng có thật về người đa nhân cách đầu tiên mà tôi được biết.

Rôm có nhiều biểu hiện lạ. Đám bạn tôi nghe kể thì rất hoảng hồn còn tôi lại thấy anh thú vị. Có thể, sự va vấp và từng trải của tôi không nhiều để tôi tỉnh táo nhìn nhận người tốt người xấu. Tôi luôn nhìn mọi người với con mắt tích cực, luôn tìm ở mọi người những điểm tốt để mà nhìn vào đấy. Kể cả với

kẻ thù, dù có ghét bao nhiêu, tôi vẫn thấy ở họ những điều đáng yêu, đáng thương hay đáng trọng. Không ai hoàn hảo cả, tôi đã cố gắng nhìn mọi người ở góc độ tốt nhất và loại trừ điểm xấu ra. Với ai, tôi cũng thấy người đó thú vị.

Tôi bắt đầu xâu chuỗi những biểu hiện lạ ở Rôm để mong tìm ra một lời đáp. Lang thang đêm Hà Nội là thói quen của chàng trai mùa thu. Anh thích nhăm nháp sự cô đơn, rồi điên loạn lên vì xung quanh mình chẳng còn ai cả. Có những buổi đêm anh lang thang vô định sau những cuộc vui chè chén với bạn bè. Rồi đứng giữa đường gào lên sao mình cô đơn quá. Lạc lõng và chỉ một mình - đó là cảm giác của anh trên cõi đời này. Có lần, đang phóng xe trên đường, Rôm dừng lại và hỏi một người lạ “Này anh bạn, anh có cô đơn không?”. Nếu tôi là công an hoặc cảnh sát cơ động đi tuần đêm, chắc chắn có lần tôi sẽ nhốt chàng vì những biểu hiện tâm thần ấy.

Rôm từng kể với tôi vì thấy chán chường vào cuộc sống, anh đã lang thang giữa đêm rồi ghé vào nhà xác trong bệnh viện Hà Đông. Nhét vào tay ông bảo vệ tờ 100 nghìn và năn nỉ ông chiếu lệ với lý do vào chào vĩnh biệt thằng bạn. Anh cầm chai vodka vào uống rượu bên xác chết. Anh nói chuyện, tâm sự với một cái xác chết hoàn toàn xa lạ. Rồi khóc, rồi cười. Đó là xác chết của một thanh niên bị tai nạn hồi chiều nhưng chưa có người thân đến nhận. Rôm bảo: “Nói chuyện với người sống hay người chết có khác gì nhau đâu, vì cũng chẳng ai hiểu cả. Nói chuyện với người chết còn hay hơn, vì họ sẽ nghe mà không bỏ đi, không ngắt lời, không hoảng sợ”. Nghe anh kể, tôi lạnh run người. Những lúc đi cùng Rôm, thấy trên cánh tay anh những vết sẹo mờ, dài và thẳng tắp. Tôi cố hỏi, nhưng anh chỉ cười, bảo đó là một bí mật. Tôi đã nghĩ chắc hẳn bí mật này liên quan đến một người con gái. Mỗi sau, khi tôi nhất quyết bắt anh giải đáp để thỏa trí tò mò, Rôm tiết lộ đó là những lần anh dùng nỗi đau thể xác để lấn át nỗi đau tinh thần. Những vết sẹo là kỉ niệm của số lần mà anh tự cắt tay mình khi bị tình yêu dày xéo.

26 tuổi. Cái sự mỏng manh và trong trẻo hình như hơi khiên cưỡng khi vẫn còn ở lại trong tôi sau bao sóng gió cuộc đời. Nhưng rõ ràng, lòng tin vào con người ở tôi vẫn còn nhiều lắm. Tôi thấy yêu và thương người đàn ông tội nghiệp này. Người đàn ông mà tôi trêu mếu gọi là chàng trai mùa thu.

Ai dám bảo rằng cuộc đời này rộng lớn? Tôi thấy mọi thứ quanh tôi bé tẹo, thậm chí bé hơn cả cái lồng chim nuôi vài con chim sẻ, những mối quan hệ quanh tôi cũng chẳng chịt như mạng nhện. Đôi lúc thấy sao cuộc sống mọi

người đơn giản thế mà tôi phức tạp thế. Hay là tôi bị bệnh nghiêm trọng hóa mọi vấn đề.

Tình cờ trong lúc đi mua vài quyển sách để đọc cho những lúc rỗi rãi, để khỏi dành nhiều thời gian nhớ tới Rôm, tôi gặp lại Ngọc – người yêu cũ của mối tình màu xám, cái kẻ sở khanh đã dùng kịch bản bệnh tật để tước đoạt lòng tin và sự trong trắng ở tôi. Ngọc giờ đã là cô giáo dạy trong một trường quốc tế. Cũng hỏi han nhau qua quýt rồi hai người lại vội đi vì có những việc riêng phải làm. Hẹn nhau tối thứ sáu đi ăn vì lâu rồi chúng tôi không trò chuyện. Ngọc là một cô gái khá thật thà nên tôi không ngại việc sẽ thân thiết với Ngọc, dù trước đây cả hai đã từng yêu chung một người.

Tối thứ sáu, như lịch hẹn, tôi và Ngọc gặp nhau tại một nhà hàng lẩu băng chuyền trên đường Tô Hiệu. Có một chút ngại ngùng vì không biết nói gì. Lâu lắm rồi mới gặp lại, Ngọc khoe chuẩn bị kết hôn với một anh chàng đồng nghiệp. Tôi cũng khoe rằng đang yêu một chàng trai lãng mạn và nội tâm. Tình cờ nhìn màn hình điện thoại của tôi, Ngọc nhận ra Rôm trong bức ảnh tôi và Rôm đang kê vai bá cổ.

- Bạn trai chị Huyền My đây à?

- Ừ. Bọn chị mới yêu.

Mặt Ngọc biến sắc. Thấy lạ, tôi gắng hỏi.

- Ngọc quen à?

- À vâng... à... không...

Thái độ ngập ngừng của Ngọc khiến tôi thấy có gì không ổn. Tôi nhất định phải hiểu xem Ngọc quen biết Rôm như thế nào.

- Có gì không ổn à? Nói chị nghe xem nào.

- Không mà.

- Nói xem nào. Đừng giấu chị.

- Ồ... dạ...

- Chị muốn biết có chuyện gì. Đừng giấu chị nhé.

- Ồ... thật ra... đó là bạn trai cũ của em?

Có tin nổi không. Dù trái đất có bé tẹo như hòn bi ve thì cũng không trùng hợp thế chứ. Không thể nào tôi và Ngọc lại cùng hai lần yêu chung một

người đàn ông.

- Em chắc không?

- Anh Rôm phải không chị?

Ha ha. Cuộc đời buồn cười thật đấy. Nhưng buồn cười một cách không mấy vui.

- Ủ, là anh Rôm. Em và anh ấy chia tay lâu chưa em?

- Hơn nửa năm chị ạ.

- Chị có thể biết lý do không?

- Anh ấy đào hoa lắm. Không bao giờ yêu một người đâu mà mấy người cùng lúc chị ạ. Nhu cầu tình cảm của anh ý lớn, nên anh ấy bảo chẳng ai hiểu anh ấy cả.

- Em chia tay Rôm à?

- Không, Rôm bỏ em. Vì anh ấy nói em không hiểu anh ấy. Thật ra em nghĩ anh ấy là một kẻ ăn tạp. Yêu hết người này đến người kia nhưng rốt cục chẳng tìm được ai hiểu mình.

Lại thêm một chuyện tình có cái kết với lý do không hiểu nhau. Đây dường như câu trả lời duy nhất cho mọi nguyên nhân chia tay mà tất cả các cặp đôi yêu nhau trên đời này vẫn dùng tới.

Ăn tối với Ngọc xong tôi trở về nhà. Vốn dĩ cả hai định đi café thêm một lúc nữa nhưng trái tim của tôi không thỏa hiệp được với lý trí. Vì tôi thấy lòng dạ mình bất an và không còn tâm trí để đi bất kỳ đâu nữa, tôi đành cáo lỗi với Ngọc và hẹn dịp khác. Cả chặng đường, tôi chạy xe một mình, nghĩ vơ vẩn, tôi thấy tâm hồn mình như ở trên mây. Có một chút buồn, một chút bất ngờ, một chút thú vị... mọi thứ chỉ là một chút nên cũng chẳng biết diễn tả cảm giác đấy như thế nào. Hai kẻ đàn ông chẳng có mối mỗi liên hệ bạn bè hay công việc nào cả, hai kẻ đàn bà cũng thế, vậy mà họ đã từng chọn nhau để làm những kẻ người yêu. Trái đất này tròn quá, Hà Nội bé tí teo còn cuộc sống quanh tôi thì như một bộ phim tình cảm hài lãng mạn. Số phận tôi đầy những tiếng cười, đừng nhầm nhé, đấy là tiếng cười của người đời chứ không phải của tôi. Người đời đang cười nhạo tôi vì hai lần yêu phải những kẻ đàn ông đào hoa và bội bạc. Cứ tưởng tỉnh lắm, hóa ra vẫn còn mê muội.

Tôi tự tin rằng mình hiểu được Rôm. Vì những tâm sự của anh, tôi thấy

một phần tôi trong đó. Đã có lúc, tôi tưởng rằng tôi và Rôm là hai kẻ chết đuối giữa dòng đời, và bỗng nhiên tìm được nhau như một phép lạ.

Tình yêu chóng vánh. 15 ngày kể từ khi anh muốn tôi trở thành máy photocopy đến cái ngày cuối cùng tôi và anh gặp trước cửa nhà tôi với bó hoa màu tím. Tôi có cảm giác như mình là một con thỏ bị con sói bỏ quên trên hành trình mà nó đang đi. Một suy nghĩ rất ngây thơ rằng, có lẽ, vì anh yêu tôi nên sợ rằng anh sẽ gây cho tôi nhiều đau khổ. Tâm cam tôi gào thét lên trong sự im lặng của bản thể. Tin hay không tin. Cảm thông hay không cảm thông. Lại thêm một lần tôi đấu tranh với lòng tin và lòng thương của chính tôi.

Kí ức của tôi hàng ngày vẫn chạy về và quanh quẩn trong tâm trí. Tôi là thế, khó mà quên được điều gì. Mỗi ngày nhắn tin, gọi điện với Rôm như một thói quen, nên giờ, thói quen đó không còn khiến tôi hơi hụt hẫng. Tôi cũng không nhắn tin khoe với Rôm về việc tôi gặp Ngọc, dù tôi cũng muốn kể cho anh lắm chuyện chúng tôi đã từng yêu chung hai người đàn ông.

Trước ánh đèn cao áp vàng bên những cây xà cừ ở đường Hoàng Diệu, Rôm hứa rằng sẽ không chạy trốn và bắt tôi níu giữ. Vậy nên, dù anh biến mất, dù tình yêu của tôi còn chưa được đông đầy bởi những kỉ niệm, tôi vẫn để anh ra đi. Lại tặc lưỡi: “Ừ, họ không cần mình thì thôi, sao mình phải cần họ”. Dù lụy tình nhưng tôi cũng tỏ ra cao ngạo lắm. Tôi không muốn biến mình thành nô lệ của tình yêu. Tôi lại khoác cho mình một cái áo thật rộng, che chắn đi cái tâm hồn đang rất mỏng manh của tôi lúc này.

Để tự huyễn hoặc mình rằng mọi chuyện vẫn ổn, tôi vẫn có thể sống không cần một người đàn ông, tôi lao đầu vào những cuộc tụ tập thâu đêm với bạn bè. Vẫn là những người bạn thân chơi với nhau mười năm có lẽ, vẫn party, hát hò... những điều mà với tôi, trước đây, đó là động lực sống. Vậy nhưng, tôi vẫn thấy cô đơn. Thấy có điều gì đó chưa trọn vẹn. Hình như, tôi vẫn nhớ Rôm. Hình như, anh chưa từng để tôi có cơ hội khiến anh hiểu, tôi yêu anh thế nào...

- Mà vẫn nhớ về cái gã “đập chai” ấy hả?
- Đập chai hồi nào?
- Tức là đẹp trai ấy. Gã ấy cũng bảnh chọe mà. Con này cũng háo sắc nhỉ, yêu toàn anh đẹp trai.

Con bạn nói làm tôi giật mình. Ừ! Hình như những người đàn ông được

gọi là người yêu tôi đều tốt mã. Các cụ ngày xưa thường bảo “Tốt gỗ hơn tốt nước sơn”. Hay là vì thế mà những người ấy đều có những thói xấu mà tôi không thể chấp nhận. Thói lẳng nhăng cũng là một ví dụ chẳng hạn.

- Tóm lại là vẫn nhớ người yêu cũ chứ gì?

- Không. Không nhớ. Nhưng thấy bất an.

- Nằm thao? Nằm thao? Sao mà bất an. Ai làm gì mà?

- Chẳng ai làm gì cả. Nhưng tao cứ lo lắng không biết giờ này anh ấy thế nào. Không biết có chuyện gì với anh ấy không.

- Ôi, Bò Tát ơi Bò Tát. Bò Tát đặt cái lòng tốt ấy vào việc trả tiền cho con bát phở tái gầu này đi. Mà hoang phí lòng tốt quá đấy. Giờ có khi chàng của mày lại vì vụ tận bên Tây bên Tàu với em nào rồi cũng nên.

Đấy. Tôi cứ hay bị nghĩ vẩn vơ như thế đấy. Chỉ nghĩ thôi chứ biết rằng mình cũng chẳng thể làm gì. Đám bạn tôi thì luôn biết cách kéo tôi về thực tại như thế. Tôi phải cảm ơn chúng nó vì điều này.

Ngồi hàng giờ với màn hình máy tính. Chán ngắt. Không tập trung làm việc được. Sếp đi công tác, định bụng sẽ trốn làm để café hoặc kem cót gì đó với mấy con bạn luôn có tư tưởng trốn làm. Tôi có nhiều bạn. Chính thức là bạn chứ không phải là bè, bởi không chỉ vui, khi tôi khó khăn, họ vẫn luôn xuất hiện.

Ba đứa bạn thân gặp bị kịch gia đình. Ba cuộc hôn nhân của những đứa bạn thân tan vỡ chỉ trong một năm. Những điều đó phần nào làm lung lay trong tôi cái ý nghĩ về một gia đình hạnh phúc. Tôi hay được những đứa bạn đã thành công trong việc bỏ chồng “phủ đầu” thế này: “Mày đừng bao giờ lấy chồng. Vì cuộc sống độc thân bao giờ cũng tốt đẹp hơn là hôn nhân. Chẳng phải yêu thương ai, quan tâm ai hay nhận được sự bội bạc từ ai cả. Hãy cứ vui đi, cứ hẹn hò đi. Nhưng tuyệt đối đừng lấy chồng”.

Khi tôi bị phân tâm và bắt đầu mơ mộng về một đám cưới, đám đàn bà ấy sẽ lại có những lý do để tôi kiên định hơn trong việc sẽ làm một gái già. “Mày đừng sợ sự cô đơn, vì xung quanh mày vẫn luôn có những đám bạn không bao giờ có ý định lấy chồng thêm lần nữa. Mà nếu chúng tao có trót lỡ đưa chân để lên xe hoa thêm lần thứ hai. Thì cái đám bạn mới lấy chồng của mày bây giờ lúc đó đã kịp bỏ chồng rồi. Độc thân vẫn có cái sự sang trọng của nó. Chỉ ít, mày có thể lên giường với rất nhiều đàn ông nhưng lại không

bị mang tiếng và không bị ai đánh giá”.

Người khác nghĩ rằng đám bạn của tôi là những con đàn bà hư hỏng cũng được, lẳng lơ cũng được, mặc kệ, vì tôi thấy, chúng là liều thuốc doping cho tinh thần của tôi sau mỗi lần lòng tin vào tình yêu của tôi phôi pha đi một ít. Mới chỉ nghĩ đến đây, chuẩn bị nhấc chân ra khỏi ghế thì điện thoại tôi đổ chuông. Số lạ. Sau vài câu giới thiệu, tôi hiểu đó là người đàn bà của Rôm.

Tôi sốc. Vì những gì Rôm nói với tôi hoàn toàn khác với những gì người đàn bà kia đang nói. Không có trách móc, oán hận, mà chỉ có những sẻ chia từ hai kẻ đàn bà bất hạnh bị một thằng đàn ông lừa gạt tình yêu. Hóa ra, tôi là kẻ thứ ba xen vào mối quan hệ giữa hai người.

Theo những gì tôi nghe được, Rôm không đáng thương như những gì anh từng kể. Anh có một cuộc sống bình thường như bao người đàn ông khác. Và người đàn bà đang hiện hữu kia, cái người đang nói chuyện với tôi kia là người mà sẽ chỉ ít ngày nữa thôi sẽ được chính thức có danh phận là vợ.

Vợ sắp cưới của Rôm – Với cái bào thai đã gần 2 tháng.

Tôi quen Rôm 2 tháng. Và đồng nghĩa trong khoảng thời gian yêu đương với tôi anh cũng vẫn còn lừa dối người đàn bà kia nữa.

Cái đêm anh vượt cả trăm kilomet về với tôi chính là ngày anh nhận được tin anh sẽ làm bố. Sau những bàng hoàng, anh đòi chia tay và bắt đưa trẻ vào tội kia không bao giờ được nhìn thấy ánh nắng. Có lẽ, đó là lý do cả ngày hôm đó những tin nhắn yêu thương của tôi không được màng đến. Việc anh về nhà tôi ngay trong đêm ấy có lẽ cũng chỉ là một phút điên loạn của tinh thần

Thủy- người đàn bà của Rôm đã kiên quyết giữ đứa bé và thậm chí sẽ làm mẹ đơn thân. Không thể nào phủ nhận đứa con và cũng không thể chạy trốn. Bởi thế, sau những tháng ngày lặn mất tăm với tôi và cả với Thủy, Rôm đã đưa ra quyết định sẽ cho đứa trẻ ấy một gia đình bằng đám cưới của cha và mẹ nó.

Để đảm bảo rằng hạnh phúc của mình sẽ trọn vẹn, Thủy tìm tới tôi với hy vọng cắt hết những mối quan hệ tình cảm xung quanh Rôm. Có lẽ Thủy tin rằng như thế thì Rôm sẽ chỉ là sở hữu của Thủy, một suy nghĩ quá non nớt cho một kẻ đàn bà sắp 30.

- Chị biết em cũng yêu anh ấy. Nhưng em ơi, chị và con còn cần anh ấy

hơn em.

- Có cái thước đo nào để biết được điều này không chị? Chị nghĩ em sẽ tranh giành anh ấy với chị à?

- Chị mong là em sẽ không thế.

- Cũng có thể lắm đấy, nếu em đủ yêu. Nên chị đừng có chủ quan. Mà sao chị biết đến em?

- Chị đọc được tin nhắn của em và Rôm. Là phụ nữ với nhau, chắc em hiểu hoàn cảnh của chị bây giờ.

- Chị à, đừng lôi cả nửa cái thế giới này vào câu chuyện giữa 3 người như thế. Chị làm em thấy cái vấn đề này to tát quá đấy.

- Ừ thì...

- Chỉ đơn giản là chị và anh ấy sẽ kết hôn, còn em, em sẽ phải rời xa anh ấy. Đơn giản thế thôi.

- Ừ, nếu hiểu được như thế thì chắc chị không cần nói nhiều.

- Người đàn ông đấy không xứng đáng để em níu giữ đâu. Còn chị, nếu chị tự tin vào quyết định của mình, thì em chúc chị hạnh phúc.

Cái lời chúc hạnh phúc này có vẻ như không thật. Vì lòng dạ hẹp hòi và xấu xí của tôi vốn dĩ không muốn ai được phép hạnh phúc bên người đàn ông đã từng là của tôi. Và một khi người đấy đã từng ngỏ ý muốn tôi làm vợ.

Sau cuộc điện thoại ấy tôi thấy ghê tởm đàn ông, ghê tởm cả chính bản thân tôi khi đã yêu mù quáng. Thậm chí tôi còn chưa hiểu gì về anh mà đã kịp lên giường.

Đám đàn bà bạn tôi bảo “mày còn trong trẻo lắm”. Tuyệt nhiên, tôi thấy không phải là tôi trong trẻo, chỉ là đám đàn ông kia diễn quá giỏi trong vai người tốt. Và tôi là một khán giả dễ tính bị cuốn theo vở diễn của trò tình.

Tôi hẹn gặp con bạn thân. Kể hết cho nó về mối tình chớp nhoáng trong 15 ngày và cả cuộc điện thoại của người đàn bà bất hạnh kia nữa. Bạn tôi bảo : " Sự khốn nạn của thằng đàn ông là đã để một con đàn bà yêu mình đến ngu si. Sự ngu si của đàn bà là vẫn yêu điên cuồng dù biết thằng đàn ông khốn nạn". Trong câu chuyện này, có hai kẻ ngu si và một con người khốn nạn.

- Cái cốt lõi không phải là yêu nhiều hay ít, mà là cách hành xử với nhau

trong cái cuộc tình ấy - Con bạn tôi kiên quyết khẳng định điều này như một chân lý.

- Là sao?

- Là thằng đàn ông rất khôn, biết giữ chân người phụ nữ bằng lòng thương. Cái tiêu xảo ở đây là sự lập lờ các mối quan hệ. Dùng bi kịch để khơi gợi lòng thương giống như là dùng cái lưỡi móc xuyên đúng tim đen của người phụ nữ. Khiến người phụ nữ dù có ghét họ đến mấy cũng không nỡ bỏ họ. Để hiểu khi mà có cảm giác này thôi.

- Tức là tao đang hoang phí cảm xúc à ?

- Không hẳn, chỉ là mày đang bị cảm giác mình phải sống như một thiên thần hoặc đáng cứu rỗi. Mày không yên tâm về cuộc sống của người ta khi không có mình. Trong khi thật sự là cuộc sống ấy của người ta vẫn rất ổn. Mày bị cảm xúc đánh lừa rồi.

Nhớ hồi yêu Kan - mối tình màu trắng, tôi chia tay vì anh phản bội tôi trước ngày cưới. Hồi đó, tôi đau nhưng lạnh lùng và thờ ơ với chính nỗi đau. Không hoang phí cảm xúc, không hoang phí nước mắt. Người ta thường bảo " tột cùng của nỗi đau không phải là nước mắt mà là nụ cười lạnh ngắt đến vô hồn ". Lần này, vì Rôm, tôi vẫn khóc, vậy có nghĩa, tôi vẫn chưa hoàn toàn ở đáy của nỗi đau.

Lúc này đây, trong một câu chuyện khác. Tôi không phải là cô dâu hụt, mà lại là người thứ ba xe ngang vào một hạnh phúc chỉ cần có hai người. Ông trời vui tính thật. Tôi không nghĩ rằng kẻ luôn diễn vai chính, vai tốt như tôi lại có ngày chỉ được là vai phụ. Mà hình như, vai phụ này là một vai phản diện.

Phần 9: Trò đùa của số phận: Lên giường với cả hai tình cũ

Hà Nội cuối thu, gió mát. Thèm ăn kem. Vậy là lại một mình đi ăn kem vì biết rằng nếu hẹn hò với lũ bạn, chúng sẽ ríu rít hỏi tôi về cuộc tình mới. Tôi lại không biết nên kể thế nào. Thấy vui vui, vì biết mình thèm ăn có nghĩa là mình vẫn còn phàm tục lắm. Thèm ăn kem tức là chưa chết được. Những cảm giác này không thể giết chết tôi và giết chết những niềm tin của tôi được. Dù sao, trong sâu thẳm, tôi vẫn thấy Rôm đáng thương và tin rằng anh cũng là một người bất hạnh. Hình như Rôm là người đa nhân cách, chẳng biết nữa, vì tôi cũng vẫn mơ hồ về khái niệm người đa nhân cách.

Đường Thanh Niên hôm ấy không đông người. Gió đủ mát để tôi thấy tâm hồn mình nhẹ nhõm. Có ai đó từng bảo tôi nếu một đôi trai gái đưa được nhau đến con đường này thì họ sẽ không cần phải nói lời yêu nữa. Hai bên đường, trước mặt hồ lồng gió, nhiều đôi trai gái quần quýt lấy nhau và trao nhau những cái hôn. Tôi thấy lạc lõng ở cái xứ xở chỉ toàn những con người yêu nhau này.

Rồi một cái suy nghĩ về câu nói của con bạn khiến tôi phì cười : " Vẫn còn đưa nhau ra những chốn công cộng mà hôn hít tức là vẫn tình yêu trong sáng, nếu không, họ đã dẫn nhau đến chỗ chỉ có hai người và làm cái chuyện mà chỉ hai người biết ".

Bỗng một chiếc xe vượt qua trước mặt và ngoảnh lại cười. Tôi nhận ra đó là mối tình màu trắng. Kan cũng đi một mình. Sau hơn một năm không liên lạc, ở cái chốn xô bồ này, gặp nhau theo kiểu tình cờ này cũng thật là đáng quý. Kan mời cafe, tôi miễn cưỡng đồng ý.

- Mọi việc ổn chứ em ?

Kan vội vã hỏi tôi khi cả hai mới bước vào một quán cafe đầu đường Trúc Bạch. Trong lúc khá bối rối vì gặp lại người cũ, tôi vẫn không quên mình ra đây với mục đích ăn kem. Vì thế, chưa kịp trả lời câu hỏi của Kan, cũng không cần phục vụ đưa Menu, tôi gọi ngay một suất kem dừa. Sự phàm tục đôi khi vẫn lấn át cả những điều tưởng chừng là lãng mạn.

- Em ổn - Tôi đáp lại với thái độ dửng dưng.

- Từ hồi đó, em đã yêu ai chưa?

- Em vừa kịp chia tay người yêu.

- Chia tay rồi à? Em yêu người đó nhiều chứ?
- Chắc cũng không kém hồi yêu anh.
- Em buồn nhiều không?
- Nếu nói không thì chắc chắn em nói dối.
- Vậy sao lại chia tay?
- Vì em không muốn người đàn ông của mình trong khi đang yêu mình lại lên giường với bất kì một con đàn bà nào khác.

Chắc cuộc nói chuyện của chúng tôi không đến nỗi cộc lốc thế. Nhưng vì tôi mãi ăn kem mà kem dừa thì ngon tuyệt, thế nên tôi chỉ nhớ mang máng nội dung thông tin mà chúng tôi cung cấp cho nhau sau hơn một năm không liên lạc. Kan tủm tủm cười. Tôi có cảm giác như anh đang hả hê vì tôi không hạnh phúc. Đàn ông hay có cái suy nghĩ “Nếu không là anh, sẽ chẳng ai tốt với em hơn anh được”.

- Anh tán lại em từ đầu nhé.

Đấy. Những câu chuyện lãng mạn đôi khi vẫn có những tình tiết rất hài hước. Đề nghị vừa rồi của mối tình màu trắng là một ví dụ. Tôi hơi bất ngờ nhưng cũng tỏ ra thản nhiên hết mức. Tôi coi đó là một sự trêu đùa. Đưa một thìa kem dừa vào miệng, cái chất thơm ngọt tan từ từ trong đầu lưỡi. Tự nhiên thấy nhớ một cái hôn. Người đàn ông ngồi trước mặt tôi cũng có thể cùng tôi làm điều ấy, nhưng không, tôi nhớ nụ hôn dưới ánh đèn cao áp vàng bên những cây xà cừ trên đường Hoàng Diệu. Tình yêu 15 ngày có vẻ còn đậm đà cảm xúc hơn cả cái mối tình một năm.

- Em không còn cảm xúc gì với anh hết. Chúng ta chỉ là những mảnh tình vụn vặt trong bộ sưu tập tình trường của nhau. Em dành tình cảm của em cho một người khác rồi.

- Đó là người mà em mới chia tay à?
- Không, họ chia tay em. Đúng hơn là em bị chia tay. Mà không phải, em bị người ta phủ nhận.
- Anh không hiểu...
- Có những điều anh không nên hiểu thì tốt hơn.

Câu chuyện nhạt dần. Và chính trong thâm tâm, tôi thấy bất công cho cái

tình cảm của mình quá. Tình yêu hơn một năm lại không thể bằng tình yêu chỉ 15 ngày. Có vẻ tôi đang tự bao biện, bênh vực cho cuộc tình vừa qua. Ai đó có thể nghĩ, bên nhau ngắn như vậy không phải là yêu, nhưng với tôi, tôi thấy đó là một tình yêu đúng nghĩa. Vì ở cuộc tình này, tôi cũng đã trải đủ những cung bậc cảm xúc. Thời gian không phải là thước đo cho một tình yêu. Chỉ có những kỉ niệm mới cho ta biết tình yêu đây là như thế nào. Kỷ niệm đẹp thì tình yêu sẽ ngọt, kỷ niệm buồn thì tình yêu sẽ đắng. Mà kỷ niệm thì không lệ thuộc vào thời gian, kỷ niệm chỉ phụ thuộc vào hành động và xúc cảm của hai người.

Ra về, làm những vị khách cuối cùng ra khỏi quán. Xe của tôi chết máy, sau một hồi hí hoáy, mới tình màu trắng bảo “Chết Ấc quy”.

Đã khuya, chúng tôi đành gửi xe lại quán cafe. Hôm ấy, Kan chở tôi về trên chiếc xe mà trước đây mỗi chiều anh thường đưa tôi đi bơi, đi tập gym. Còn nhớ, hồi yêu Kan tôi gầy lắm, Kan bảo “Khi nào béo thêm được 5kg, mặc váy cô dâu xinh thì mới cưới”.

Kan chiều chuộng tôi với nhiều sở thích nhiều kê. Từ việc tôi không thích Kan gầy, chàng nhất định sẽ béo; tôi thích đi xem phim, dù bận đến mấy Kan cũng sẽ phải đưa đi xem phim. Những hôm phải làm việc khuya, tôi bảo thêm ăn xôi Yến, Kan sẽ lặn lội lên tận phố để mua bằng được xôi Yến đến cho tôi.

Lâu lắm rồi mới lại ngồi sau chiếc xe quen thuộc này. Những hàng xà cừ bên đường Thanh Niên xào xạc cùng gió, chỉ tiếc đó không phải là chiếc xe đạp, tôi và Kan cũng không còn ở thuở sinh viên. Nếu không thì kiểu gì cũng sẽ có vài bài thơ sên sên được ra đời.

Gió mùa thu hơi lạnh. Bất giác, tôi quờ tay vòng lên ôm Kan. Anh nắm chặt tay tôi và bảo “Giá như, mùa đông này lúc nào anh cũng sẽ có cái đai an toàn bên mình như thế này nhỉ”.

Kỉ niệm ủa về, hơn một năm yêu nhau được gió thu thổi lại rất nhẹ. Cả hai thấy như mình vẫn còn yêu nhau.

Về đến nhà tôi, Kan định quay xe thì tôi cất lời trước.

- Có muốn vào nhà em không?

- Có.

- Dắt xe vào đi.

Những người đã từng yêu nhau và khi chia tay không phải vì tình cảm đã hết mà bởi những tổn thương gây cho nhau quá nhiều thì khi gặp lại thường có những hành động điên rồ. Dù ít, dù nhiều, Tôi và Kan vẫn còn tình cảm với nhau. Vậy nên, tôi và Kan cũng đã điên rồ.

Không. Hình như tôi đang nguy hiểm cho những ham muốn thể xác tầm thường. Hình như, việc đó không xuất phát từ tình yêu mà chỉ là để thỏa mãn sự hiếu thắng.

Kan hả hê rằng suốt một năm xa nhau tôi vẫn chưa quên nỗi Kan. Còn tôi, tôi lại cười khẩy vì bây giờ Kan cũng chỉ như bao gã đàn ông khác: lên giường, làm tình rồi biến mất. Mỗi người chạy theo một hướng suy nghĩ để lý giải việc cả hai đã cuốn vào nhau và cuồng nhiệt như thế nào. Nghĩ ngợi chán chê, tôi và Kan ôm nhau ngủ.

Điện thoại tôi đổ chuông. Là Rôm.

Chui vào nhà vệ sinh nghe điện thoại. Rôm nói anh đang đứng trước cửa nhà. Hay thật, cuộc sống luôn có những tình huống tréo ngoe.

- Nay, em bảo – tôi nói với Kan- Chìa khóa nhà đây, sáng mai dậy thì nhớ khóa cửa cho em. Em qua nhà bạn có việc

- Việc gì mà đi nửa đêm thế em. Anh đưa em đi.

- Con bạn em đang thất tình. Đang rầu rĩ lắm, thôi, để em đi taxi cũng được. Ngủ đi.

Tôi vào nhà vệ sinh, đứng dưới vòi sen và xả nước. Lấy lượng sữa tắm nhiều gấp đôi bình thường kì cọ cơ thể. Vì tôi thấy, cơ thể mình hơi nhợt nhạt quá. Sau đấy, tôi ra khỏi nhà. Trên giường của tôi, một tình màu trắng vẫn còn đang ngủ.

Vừa gặp được tôi, Rôm ôm rồi hôn tôi rồi rút. Nhanh chóng, cái sự yêu thương ấy được tôi đáp trả bằng một câu hỏi khá sốc óc.

- Đồ khốn này hôm nay gặp em để làm gì thế. Cưới chưa?

- Em lên xe đi. Em không hiểu đâu. Anh có nhiều điều muốn nói lắm.

- Chờ đã.

Tôi ngửi ngửi, hít hít, dò xét xem Rôm đang đứng trước mặt tôi hay là rượu đang đứng trước mặt tôi. Không ngửi thấy hơi men tỏa ra từ con người

ấy, yên tâm rằng Rôm đến đây không phải là bởi đã nghe mấy lời xui dại của rượu, tôi vội trèo lên xe.

Chiếc xe lao thẳng đến một nhà nghỉ bên đường Hoàng Quốc Việt. Anh bảo có nhiều điều muốn nói. Nhưng rốt cục chúng tôi ngấu ngiến nhau bởi những cái hôn, ghì sát cơ thể nhau như chỉ cần thả lỏng một chút thôi là người kia sẽ biến mất. Chúng tôi làm tình.

Tôi ghê tởm chính tôi. Một kẻ đàn bà chung chạ với hai thằng đàn ông trong một đêm. Tôi không hèn hạ nguy biện rằng tôi làm những điều đó là vì tình yêu. Bởi cái cảm xúc tôi dành cho cả Kan và Rôm bây giờ không còn là tình yêu nữa.

Trong trái tim người phụ nữ, chỉ có số 0 và số 1. Tôi đã phá vỡ chính cái quy tắc này. Tôi – một kẻ đàn bà luôn khao khát được yêu thương đã biến thành một kẻ đàn bà dâm dăng. Đêm ấy, tôi thực sự là một kẻ dê hèn.

Sáng dậy, tôi và Rôm nằm nói chuyện với nhau được dăm ba điều. Rôm vẫn quanh co trước sự xuất hiện của Thủy và lập lờ mối quan hệ với tôi. Cả chặng đường hai đứa không nói một lời nào. Tôi không muốn hỏi. Vì tôi đã đoán trước câu trả lời. Còn Rôm, chắc vì cũng không nghĩ ra được lý do nào hợp lý hơn để giải thích cho tôi mọi chuyện đã xảy ra, vì thế cách tốt nhất anh im lặng.

- Quên chuyện xảy ra đêm qua đi nhé. Vớ vẩn thật.- Tôi nói với thái độ hằn học Rôm, hằn học mình và hối tiếc với những gì đã diễn ra.

- Anh sẽ không quên đâu. Em không được gạt anh ra khỏi cuộc sống của em.

- Em sẽ gạt bỏ anh hoàn toàn.

- Đó là việc của em. Còn anh, anh sẽ cứ lao vào em.

Rôm hôn tạm biệt tôi rồi phóng xe đi. Tôi đứng một mình. Cảm giác như vừa bị bỏ rơi. Gió mùa thu mà sao lạnh thế. Nó khiến tôi tê tái hết cả người. Lòng tôi đóng băng hay trái tim tôi đã giá lạnh? À, hóa ra tôi để quên chiếc áo len cardigan khoác ngoài ở nhà nghỉ. Lạnh thật.

***

- Mà là một con khốn nạn.

Người đàn bà ấy mắng tôi té tát khi tôi vừa mới nhấc máy. Tôi chưa kịp

định thần chuyện gì đang diễn ra.

- Chị nói thế là có ý gì ạ?

- Mà đã hứa sẽ không liên quan gì đến anh ấy. Thế mà mà vẫn ve vãn anh ấy. Đừng quanh co nữa, mà muốn gì?

- Chị thân yêu ơi, thế nào là ve vãn. Chị hỏi lại cái người mà chị sắp lấy làm chồng ý, xem anh ý ve vãn tôi hay tôi ve vãn anh ấy. Chị thật là đáng thương đây.

- Tao chả có gì đáng thương hết. Mà mới là kẻ đáng thương khi phải giành giật một thằng đàn ông với người khác.

- Làm ơn đi. Khổ thân chị. Có được thể xác nhưng không có được tinh thần. Cuộc hôn nhân của chị sẽ là năm mò chôn sống chị thôi.

- Hôm qua mà và anh ấy đã đi đâu?

- Đi vào nơi có thể làm tình

- Aaaaaaaa... Đồ trơ trẽn, đồ lẳng lơ...đồ bla...bla..

Vợ sắp cưới của Rôm gọi điện cho tôi, chắc chị ấy biết đêm qua tôi và Rôm ở cùng nhau. Tôi cũng không buồn nghe chị ấy nói gì nữa. Tôi cúp máy và cười vang. Ô, tôi thật là đức hạnh. Đóng vai một người đàn bà đức hạnh quen rồi, giờ được diễn thật vai là một con đà bà có lòng dạ nhỏ nhen, xấu xí. Tôi thấy mình có năng khiếu thật. Vai nào cũng diễn được. Mà ở đời ai mà chẳng phải diễn, tôi sẽ cố diễn cho tròn vai.

Buổi chiều Kan gọi điện, bảo chậu lan chàng tặng tôi ngày trước sáng nay đã nở hoa. Trước khi ra khỏi nhà, chàng đã kịp tưới cho những chậu hoa của tôi và giặt cho tôi cả một núi quần áo bẩn nữa. Thật là cảm động.

Cả ngày ngập đầu với công việc, điện thoại hết pin. Tan giờ làm tôi đi ăn phở cuốn một mình. Thấy cũng ngon. Ăn cái gì một mình với tôi cũng là ngon hết. Từ lâu rồi tôi quen làm mọi việc mà chỉ một mình.

Tan làm, trở về nhà, quên mất là không có chìa khóa. Điện thoại không gọi được. Đang định quay đi thì nhìn thấy đèn sáng. Kan lại quay trở lại, chàng chưa về.

- Anh vẫn chưa về à? Định làm trò gì ở đây nữa?

- Anh muốn gặp em.

Định nói ra vài lời những lời cay độc nhưng cuối cùng lại thôi. Nuốt cái hậm hực với cuộc đời, với tình yêu, tôi cười nhạt.

- Em à, cho anh thêm một cơ hội nhé. –Kan có vẻ vẫn chưa chấp nhận được cái sự thờ ơ của tôi.

- Để làm gì?

- Để được yêu thương em.

- Yêu thương là gì? Là hôm nay lên giường với một người, ngày mai lên giường với một người khác à.

Mặt Kan sầm xuống. Anh chưa ý thức được câu nói của tôi là ám chỉ chính bản thân tôi, với cái việc ghê tởm mà tôi đã làm đêm qua. Vậy nên, Kan vẫn kiên quyết và nhận lỗi về mình.

- Anh biết lỗi của anh rồi. Đó là sai lầm lớn nhất của anh. Anh đã tưởng mình quên được em. Nhưng hôm qua gặp lại, anh biết rằng chẳng có người phụ nữ nào tốt hơn em được. em à...

- Thôi đi, anh còn bài nào khác hay hơn không? Những cái bài như thế này quá cũ rồi anh ạ. Em không muốn nghe.

Kan lao vào tôi. ghì chặt tôi và lại định hôn tôi ngẫu nhiên. Tôi gạt anh ra và chống cự.

- Anh có muốn biết không qua em đi đâu không?

- Anh tưởng em sang nhà bạn.

- Không phải. Em đi nhà nghỉ đấy.

- Với ai?

- Với người yêu cũ vừa chia tay của em. Em và anh ấy, cũng làm những cái trò như anh và em làm ở trên giường của em đấy.

- Em điên rồi. Nhím... em....

Anh giằng lấy điện thoại của tôi. Lại là cái trò kiểm tra điện thoại.

- Điện thoại hết pin rồi còn đâu. – Tôi nói với thái độ đầy thách thức.

Kan chạy vội ra cái sạc đang cắm bên ổ điện đầu giường.

- Thôi đi, còn là gì nữa của nhau đâu mà cũng bày đặt ghen tuông. -Tôi

cười nhạo trước hành động quá đỗi trẻ con này của tình cũ.

- Em khác quá. Em không còn là em nữa.

- Em vẫn vậy. Chỉ có lòng tin vào con người trong em thì đã mất đi thôi.

Tôi mặc kệ cho Kan hì hụi với cái điện thoại. Trong đây thì có cái quái gì. Một vài tin nhắn yêu đương của tôi và Rôm còn lưu lại, một vài bức ảnh kỉ niệm chụp những thời khắc chúng tôi ở bên nhau. Chẳng sao cả. Cũng chẳng chối bỏ để làm gì. Những đau khổ và tan vỡ còn hơn thế tôi đã trải qua rồi, thêm một lần nữa cũng có làm sao. Dù sao thì tôi cũng có gì để mà mất.

- Ai đây?

Kan dừng lại với cái ảnh tôi và Rôm chụp cùng bó hoa màu tím. Trong ảnh là hai con người rạng ngời hạnh phúc.

- Người yêu cũ vừa bỏ đây.

Bốp. Kan ném mạnh điện thoại của tôi xuống đất. Mỗi mảnh văng tứ tung.

- Em có còn là em nữa không? Anh ghê tởm em.

Kan bỏ đi. Tôi cứ nghĩ chàng sẽ có những động thái mạnh hơn, nhưng thật may cho tôi là chàng lại bỏ đi trong im lặng. Nhìn xuống nền nhà, điện thoại của tôi mỗi mảnh một nơi, may mà đây chỉ là cái điện thoại rẻ tiền. Nếu không chắc tôi sẽ xót đứt ruột. Gì thế này? Trên bàn làm việc của tôi là bánh Gato, nến và hoa hồng trắng. Có lẽ, nếu không có sự thú nhận của tôi vừa rồi, hôm nay Kan sẽ lại tán tỉnh tôi và cầu hôn tôi lần nữa. Có thể lắm. Bụng tôi không đói, nhưng để hả hê. Tôi cắt bánh và ăn ngấu nghiến. Bánh kem dâu. Ngon đây.

Đang ăn bánh kem thì tôi phát hiện ra không thấy bóng dáng của ả mèo. Từ tối đến giờ không thấy con mèo xấu tính ấy đâu cả. Tôi luôn khóa cửa cẩn thận mỗi khi ra vào nhà, nhưng hôm nay Kan ở đây nên chắc anh không biết việc nhà tôi cần phải trông giữ cả một con mèo. Chắc nó lại đi chơi quên cả lối về rồi. Người đi mất, mèo cũng đi mất. Chán đời.

Nửa đêm, Kan vẫn nhắn cho tôi thêm một cái tin: “Ngày hôm nay tôi tệ thật, kẻ đàn bà ghê tởm ngủ đi nhé. Anh yêu em”. Tin nhắn này làm tôi giật mình. Rốt cục Kan đang muốn điều gì nhỉ.

Phản vì chán người, phản vì chán mèo, tôi điện thoại cho anh bạn già nói rằng đang buồn.

- Em vừa để người đàn ông thật sự yêu mình bị tổn thương vì một người đàn ông khác. - Tôi ghen ngào.

- Tình tay ba à?

- Không phải. Là tình tay trắng.

- Sao lại là tay trắng?

- Vì bên em bây giờ chẳng còn ai.

...

- Kẻ nào khiến em tôi phải buồn thế?

- Hai người yêu cũ anh ạ. Họ cũng đã có cuộc sống mới, nhưng hình như họ vẫn thích chạm vào cuộc sống em.

- Vì họ còn lưu luyến em đấy.

- Em gạt họ khỏi cuộc sống của em rồi. Theo cách lạnh lùng nhất. Liệu có phải họ vẫn còn yêu em không?

- Đàn ông đôi khi tìm đến bà không phải vì tình yêu mà là lòng tham em ạ.

- Vì lòng tham?

- Ừ. Có thể vì em chưa phải là lựa chọn tốt nhất cho họ nhưng em lại không quá tệ để họ bỏ qua.

- Vì thế họ vẫn tìm đến em và gieo vào lòng em lòng tin ở họ?

- Đúng vậy. Trước khi gặp được người mà họ muốn, họ sẽ không quên buộc vào chân em một sợi dây để đảm bảo rằng khi thất bại trong việc tìm kiếm con mồi mới, họ quay trở lại thì em vẫn còn đó. Em sẽ chỉ được quanh quẩn với sợi dây mà họ đã buộc vào chân thôi.

À, vậy là tôi đã hiểu. Để đọc vị một người đàn ông thật khó. Nếu không phải từ một người đàn ông – một người bạn chơi đã rất lâu, có đủ tuổi đời và sự trải để đưa ra những lời chia sẻ thì có lẽ tôi sẽ cứ loay hoay, bết tắc. Suýt nữa thì tôi đã ảo tưởng rằng tôi đang cùng một lúc được cả hai kẻ đàn ông yêu thương.

Kan và Rôm sau đó đều không liên lạc với tôi. Hình như tôi cũng thấy nhớ. Nếu lúc đó có cái bàn cân thì tốt quá. Tôi có thể cân đo đong đếm xem mình

thấy nhớ ai hơn. Và cũng tiện so sánh xem mình đã đáng tỏm thế nào với từng người. Rất cục tôi yêu ai. Tôi cần ai và muốn ai ở lại bên tôi. Hình như tôi chẳng thực sự cần ai cả. Hình như tôi hèn, tôi đã quá trơ lý để không dám mơ tưởng cho mình một hạnh phúc.

Mấy chậu lan nở hoa tung tóe. Nó khiến những chuỗi ngày ấy của tôi đỡ xám xịt hơn. Hàng ngày đi làm về tôi dành thời gian tưới nước cho những chậu lan và quan tâm xem những nụ lan mới hé kia bao giờ sẽ nở. Kan biết tôi thích lan nên ngày trước hay mua những chậu lan để tôi treo trước cửa sổ. Mà phải là những chậu lan đã nở hoa chứ không phải mấy chậu lan chỉ toàn lá, phải mất công chăm chút và chờ đợi thì mới biết hoa của nó như thế nào. Tính tôi vốn thế, thích hoa nhưng lười trồng và ngại chờ đợi. Nếu không có mấy con bạn thường đến chăm nom hộ, chắc những chậu lan này cũng đã được làm giổ đến mấy mùa rồi.

Phần 10: Chỉ đàn bà mới mang lại hạnh phúc cho nhau

Anh Sa đã trở về. Nếu nó không về kịp chắc mấy ngày tới tôi cũng sẽ cứ loay hoay với đồng kỉ niệm cũ kĩ ấy. Sẽ lại cứ ám ảnh bởi những suy nghĩ xuất hiện trong chuyến đi Mộc Châu và những điều về Rôm, về Kan rồi lại cứ lồi quá khứ ra mà ngấm vuốt. Nó xem đồng ảnh tôi chụp ở Mộc Châu, có cả những bức ảnh trùng với địa điểm mà trước đây tôi với Kan cùng chụp rồi lạnh lùng hỏi “Mấy hôm vừa rồi lại suy nghĩ đến thói óc chứ gì?”.

Anh Sa là đứa bạn hiểu tôi đến mức tôi không bao giờ cần nói với nó rằng tôi muốn gì và cảm giác thế nào. Vì nó tự hiểu điều đấy. Hai đứa chưa bao giờ giận nhau quá một giờ đồng hồ. Trước đây, nhà tôi ở gần nhà Anh Sa và công ty hai đứa cũng gần nhau nên tôi với Anh sa dính nhau như Sam. Tới mức ông lái xe ôm và bà bán nước mía đầu ngõ khi thấy tôi đi một mình thì lại hỏi thăm Anh Sa và khi Anh Sa đi một mình thì lại hỏi thăm tôi. Họ mặc nhiên rằng chúng tôi là một cặp không thể tách rời. Cũng tại vì hiểu nhau và thân nhau quá, nên có một dạo chúng tôi bị đồn là les. Ngay cả việc tôi có người yêu, người ta cũng đồn rằng đấy chỉ là hình thức để tôi bao bọc mối quan hệ với nó.

Có một dạo chúng tôi phải ít đi với nhau vì sợ người ta dị nghị. Nó làm cán bộ nhà nước, nên mấy vấn đề kiểu này khá là ảnh hưởng đến uy tín.

Anh Sa đã bảo vệ xong luận văn thạc sĩ và chuẩn bị làm nghiên cứu sinh. Nó quyết tâm sẽ làm một bà tiến sĩ không chồng “cho có giá”. Môm nói rằng không thích lấy chồng nhưng tôi lại thấy nó yêu đương cũng ra trò và tiêu chuẩn chọn người yêu thì kĩ không thể tả. Tôi dự là với đà này, nó sẽ lấy chồng trước khi nó có được học vị tiến sĩ.

Cái môm của nó luôn cãi nhai với tôi về tiêu chuẩn chọn chồng. Để cụ thể hơn, nó còn dẫn chứng về tiêu chuẩn chọn chồng của các mẹ chúng tôi ngày xưa là 3B. Bìa - Bà- Buồng. Tức là đàn ông phải có Bìa (tem phiếu thời bao cấp), Bà (mẹ chồng- để đảm bảo việc chăm sóc con cái khi cả hai vợ chồng đi làm), Buồng (Phải có một cái nhà, dù nhỏ thôi nhưng chính chủ).

Còn nay, để phù hợp xu thế, nó- tự xưng cho tầng lớp thanh niên hiện nay khẳng định với tôi, là với tỷ lệ 90% các cặp vợ chồng ly hôn do lệch pha nhau chuyện giường chiếu, thì nhất quyết, tiêu chuẩn đặt ra hiện nay để chọn được một người chồng ưng ý là: Phải có chỗ đứng và phải cứng “chỗ đó”.

Kinh nghiệm lẫn lộn bao nhiêu năm trên tình trường với biết bao đàn ông của tôi cũng phải chào thua nó. Ngẫm thấy, những lời nó nói thật ra thì cũng đúng với thực tế đấy.

Ngửi thấy mùi thất tình của tôi, Anh Sa tự động dọn đồ sang ở cùng. Quà cho tôi là một chậu mười giờ màu cam kèm theo cánh bánh ngọt hình trái tim có chữ I love you. Đồ đạc của nó chỉ có quần áo, ít đồ dùng sinh hoạt và một con chó Tây Ban Nha mới tậu đầu được có mấy ngày. Nó bảo vì con mèo đã đi mất nên nó mang chó đến, điều này sẽ giúp tôi chịu khó về nhà hơn khi nó đi công tác, thay vì việc lang thang ngơ ngẩn nhặt lá đá ống bơ suốt buổi chiều mỗi lúc tan sở. Chúng tôi đặt tên con chó là Chin. Xem ra Anh Sa cũng có tí trách nhiệm trong việc tạo dựng cho tôi một đời sống lành mạnh.

Tôi vẫn nhớ cái hôm Anh Sa chuyển đến đến, nó thu dọn đồ đạc trong phòng, xếp ngay ngắn những thứ đồ linh tinh và tìm thấy một chiếc vỏ bao cao su đã xé dưới đất. Nó ngơ ngác như mới khám phá ra điều gì đó.

- Ái chà, kỷ niệm của ai thế này?

Tôi giật mình. Chết thật, chẳng biết của nợ này ở đâu chui ra. À, hình như của Kan.

- Của Kan đấy. – Tôi cố trả lời nó thản nhiên hết mức để che giấu đi cái sự ngượng ngùng.

- Ó, gặp lại Kan khi nào thế. Thế còn Rôm?

- Thôi, mày đừng hỏi gì tao cả. Lúc khác.

- Thế mà tao tưởng đang thất tình với Rôm nên rầu rĩ chứ. Hóa ra mày đang vui phát ngất với Kan cơ mà. Cậu về với mợ rồi chứ gì.

Cái phát hiện mới mẻ của nó có vẻ làm nó buồn. Nó đã rất hăng hái dọn đồ sang ở với tôi vì nghĩ rằng tôi đang náo nức lắm, thế mà giờ lại thế này. Nó vui rất nhanh và buồn cũng rất nhanh.

Tôi nấu ăn khá ổn. Tôi và Anh Sa phân công nhau mỗi chiều đi làm về tôi sẽ đi chợ nấu cơm còn nó rửa bát. Kết quả là trong một tuần đầu tiên, hai cái bát ngọc và một cái cốc thủy tinh được nó cho đi châu Diêm Vương. Tôi mắng nó đoảng, nó bảo: “Không làm vỡ, dùng mãi thì người sản xuất mấy thứ ấy họ sống bằng cái gì. Phải đập đi mà mua mới chứ, mà như thế mình càng được ăn bát mới, ngon cơm hơn”.

Cũng có lần tôi về muộn, Anh Sa nấu cơm. Nó nấu canh ngao cùng đỗ đũa, xào rau mồng toi bằng lò vi sóng. Thế là chúng tôi được dịp dẫn nhau lên Trúc Bạch ăn phở cuốn vì không tài nào nuốt nổi những “sản phẩm” nó làm ra. Canh thì ngang còn rau thì nát, chúng tôi đổ cho con Chin ăn nhưng con chó chỉ ngửi rồi lại nằm im thít, không thèm thò lưỡi cái nào.

Tôi hậm hực lắm, còn nó thì cười toe. Anh Sa luôn tìm được niềm vui trong những điều nhỏ nhất nhất, kể cả đó là nỗi buồn, nó cũng bới móc bằng được cái để vui. Chủ nghĩa AQ muôn năm.

Mùa đông và mùa xuân đến rồi đi, tôi cũng không kịp thấy lạnh. Cũng chưa kịp bị ướt vì những hạt mưa xuân và cũng chẳng kịp nhìn xem hoa đào năm nay có tươi sắc. Có lẽ tôi đã học được thói tự lập để mà tự lo cho chính mình. Ra đường, tôi cuốn cho mình một núi khăn áo, về nhà thì bật ngay máy sưởi. Tôi ngủ cùng Anh Sa nên hai đứa cứ quấn lấy nhau ngủ ngoan như những con mèo nằm trong ổ. Đã có lúc chúng tôi bảo nhau giá mà cuộc sống cứ tươi đẹp như thế này thì hay biết mấy. Chẳng vui, chẳng buồn, tình cảm, tiền, công việc cứ đều đều và “đủ dùng” như thế.

Tết, tôi về nhà Anh Sa chơi. Nhà Anh Sa là một gia đình khá giả ở một vùng quê thuần nông, đất thì rộng mênh mông lại còn có cả ao cá. Dù rét mướt, tôi vẫn nhất quyết mặc thêm cái áo phao béo của bố cô nàng để ra ao ngồi câu. Đã từng có một chiến tích câu cá Địa ngoài biển không mấy vẻ vang nên tôi thù việc câu cá lắm. Lần này tôi quyết tâm sẽ kiếm được một vài con cá để làm món lẩu ăn cho ấm người.

Ngồi được 5 phút với mỗi câu là thính gạo, tôi giật liên tục được mấy con rô phi và cả một con cá chim đỏ. Tôi khoái chí lắm, Anh Sa thì có vẻ tiu nghỉu vì nó chẳng câu được con cá nào. Để tự an ủi bản thân trước việc tôi câu được nhiều cá, nó bảo “Câu người mới khó chứ câu cá thì khó gì”.

Ái chà. Nó lợi hại thật, động đúng đến cái nỗi đau của tôi. Thật ra thì đúng là vây quanh Anh Sa có rất nhiều các anh chàng với đủ ngành nghề, vị thế và tính cách, còn tôi, cái mặt bị “dị tật” cảm xúc khiến không phải gã đàn ông nào cũng dám tiếp cận. Cái sự so sánh của nó về hai vấn đề có vẻ rất liên quan. Đây, lòng dạ đàn bà có quảng đại bao nhiêu thì cũng có những lúc hẹp hòi thế đấy, ghen tị trước cả thành công của con bạn. Dầu thành công ấy chỉ là câu được vài con cá trong ao.

Mẹ Anh Sa vốn biết chúng tôi thân thiết như hai chị em nên cũng quý tôi

lắm. Mỗi lần lên Hà Nội bà đều mang cho chúng tôi cơ man nào là đồ ăn. Tôi thích nhất là món cá thính của bà, vì thế, không lần nào khăn gói quả mướp xuống thăm con mà bà lại quên mang cho tôi vài hộp cá thính. Biết tôi đến chơi bà mừng lắm, còn nấu nướng rất nhiều món ngon để thiết đãi tôi. Khi ba người phụ nữ đang nấu ăn, mẹ Anh Sa nói chuyện và giục hai đứa lấy chồng.

- Lấy chồng để làm gì hả mẹ? – Anh Sa cười tùm hỏì mẹ.

- Ở hay cái con bé này. Ai mà chả phải lấy chồng.

- Nhưng không lấy chồng con thấy cuộc sống của con vẫn tốt mà. Nghề nghiệp ổn định, kinh tế độc lập, thích ăn gì thì ăn, mặc gì thì mặc, đi đâu thì đi, ngủ nướng đến mấy giờ cũng được, chẳng phải lệ thuộc vào ai cả.

- Thì cần có người để chăm sóc và lo lắng cho mình chứ.

- Liệu họ sẽ lo lắng, chăm sóc cho mình hay chính họ sẽ là gánh nặng cho mình ạ.

- Cái con bé này chỉ giới cãi. Còn phải sinh con nữa chứ.

- Mẹ ơi, không có chồng mình vẫn có thể có con mà. Có thể xin con nuôi và thụ tinh nhân tạo ạ.

- Đến lễ sống chúng mày thôi con ơi. Thế thì chúng mày lấy nhau mà ở với nhau.

- Mẹ ơi, mà nếu như thế thật là mẹ có đồng ý không?

Mẹ Anh Sa đang rán bánh chưng và nói rất giao hoạt bỗng nhiên im ỉt. Rõ ràng một điều là bà rán bánh chưng cả tý lần rồi nên việc này không khó đến mức bà phải căng thẳng và tập trung đến thế. Chắc bà đang nghĩ con gái của bà nói thật, bà nghĩ rằng hai đứa chúng tôi muốn lấy nhau thật. Có vẻ như bà đang lo lắng cho giới tính con gái mình. Tôi và Anh Sa nhìn nhau cười khúc khích. Nó dọa mẹ nó kiêu này chắc bà cũng tổn thọ mất.

Sau lần ấy, mỗi lần tôi đến nhà Anh Sa chơi, mẹ nó cũng đều “phủ đầu” tôi bằng việc “Cuối năm sẽ bắt Anh Sa lấy chồng”. Như ngầm nói “Con yêu đứa khác đi, Anh Sa nhà này không thể cưới con đâu”. Ngoài ra, cách bà đối xử với tôi vẫn rất có tình như con ruột.

***

Hè rồi, lại đến mùa sen nở. Trong các loại hoa thì tôi thích nhất hoa sen,

đúng hơn là tôi mê một vẻ đẹp của sen. Tôi hay bị sống theo những cuốn sách. Chắc tôi mê sen cũng bởi hay đọc thơ văn ca ngợi vẻ đẹp dân dã và thuần khiết của nó. Chẳng thế mà người ta hay ví von cái sự trong sạch và đức hạnh của con người trước cuộc sống xô bồ như việc sen mọc trên bùn. “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”. Sự khác nhau giữa tôi và hoa sen thể hiện rõ rệt ở việc hoa sen gần bùn nhưng vẫn được sống cuộc sống riêng của nó, còn tôi là đứa khá a dua và hay bị phân tâm bởi lời suy nghĩ của bạn bè.

Sinh nhật tôi 3 năm trước, một con bạn thân dậy từ mờ sáng rồi ôm hai bó hoa sen một trắng một hồng đứng trước cửa. Nhà nó ở tận bên Lạc Long Quân, 6h sáng nó đã phải dậy để đi mua sen mãi bên hồ Tây rồi mang đến cho tôi ở Mai Dịch. Mở cửa đi làm, tôi đã thấy nó đứng lù lù ở đó, bất ngờ và vui không thể tả. Để đáp lễ, tôi mời nó đi ăn sáng. Cả hai đi ăn bún cá, tôi bạo miệng gọi hẳn hai suất đặc biệt. Cái sự đặc biệt ấy hơi có phần hậu hĩnh thái quá khi ăn gần hết bát bún cá, con bạn tôi phát hiện trong bát của nó có một con ruồi. Thật là lộc lá.

Tôi thích sen, con bạn ấy là người đầu tiên dạy cho tôi cách phân biệt hoa quỳ và hoa sen, vì có nhiều người nhìn dáng vẻ và màu sắc, hay bị nhầm lẫn hai loài hoa này. Quỳ ít thơm, mùi hơi hắc và nồng, dáng hoa nhọn; sen thơm chất, hoa múp và dày cánh hơn. Nó cũng thường xuyên mua cho tôi hạt sen để tôi nhấm nháp trong giờ làm việc, để rồi sau đấy cứ dịp cả mắt buồn ngủ vì ăn quá nhiều tâm sen.

Có con bạn còn nhắn tin cho tôi khi đầu mùa mà nó phát hiện ra rằng sen đã nở: “Nãy đi qua hồ sen, sen nở rồi đấy. Tự nhiên lại nghĩ đến mày”. Tôi và sen, hai thái cực chả có tí gì tương đồng, chả có tí gì liên quan mà cứ phải dính lấy nhau bất đắc dĩ thế đấy. Khổ thân những bông sen.

Mùa hè là tôi sẽ được sống trong sự yêu thương của lũ bạn. Sẽ có những đứa mời tôi đi ăn nộm ngó sen, cá nướng lá sen, hoặc tiện đường tạt qua đưa cho tôi bát chè hạt sen mới mua trên phố. Có con bạn còn bảo “Mày nên tạc đá ghi nhớ những công lao của chúng tao vì đã đối đãi tử tế với mày. Ít ra cũng phải là cái gì cụ thể để con cháu của mày sau này còn nhớ chứ”. Thay vì tạc đá, tôi tạc điều ấy vào cốc rồi tặng cho chúng nó mỗi người một cái. Dĩ nhiên là tôi không thể cầm dũa và dùi để đục đục, mài mài những điều ấy lên thân cốc được. Thời buổi công nghệ và máy móc hiện đại phát triển có khác, bỏ ra mấy trăm nghìn để thuê in hình lên cốc là tôi đã có cả tá cốc để tặng. Cốc của đứa nào cũng đòi hỏi phải có chữ này chữ kia: “Tao yêu mày nhất

trên đời”, “Yêu lắm, Linh xinh lung linh”, “Đội ơn mày với tất cả lòng mê”... Chỉ cần một tí quà nịnh nọt thế thôi là đám bạn ấy sẵn sàng ở bên tôi bất kể khi nào tôi cần tới.

Tôi hay có những đứa bạn thân sến sẩm và đầy ắp tình cảm như thế. Vậy nên, với tôi, việc có người yêu hay không không quan trọng, tôi chỉ sợ một ngày nào đó những kẻ đàn bà quanh tôi, những kẻ thường xuyên dành sự quan tâm cho tôi lấy chồng trước khi tôi kịp làm điều ấy. Tôi cũng ích kỷ ra trò.

Có một hôm, tôi chán đến độ ngồi nhẩn nhẩn những cái tin vu vơ cho những con bạn. Đại loại kiểu: “Đang thất tình. Muốn chết”. Sẽ có những tin nhắn đến cho tôi thế này:

- Chào người thất tình, tâm trạng của người thất tình hôm nay ra sao?

Hay theo kiểu:

- Còn sống hay đã chết?

- Vẫn sống.

- Nguy cơ là sống tiếp hay chết?

- Nguy cơ sống tiếp là rất cao.

- Tốt, vậy cố mà sống đi. Sống mới khó chứ chết dễ không.

Hoặc những lời an ủi rất chi là sến sẩm:

- Buồn nhiều ư? Chắc là nhiều đấy nhì. Thôi, thất tình thì cố mà bi lụy vào, để sau này còn có cái mà kể cho người yêu mới.

Đừng nghĩ rằng đám bạn tôi vô tình và thờ ơ với bạn bè. Chỉ đơn giản là chúng nó hiểu tôi đang nhàn rồi nên chọc ngoáy chúng nó, còn nếu tôi buồn thật, tôi sẽ lặng im chứ không nói gì. Lũ đàn bà ấy sao mà hiểu tôi thế, giá mà tất cả chúng nó có thể biến thành một người đàn ông. Tôi chấp nhận đánh đổi hết để có được người đàn ông ấy. (Cái này người ta hay bảo: Đừng bao giờ bán đứng bạn bè...khi chưa được giá).

Hè năm nay nóng thật, nhiệt độ ngoài trời có khi lên đến 42 độ. Tôi cũng mới chỉ mua được cho mình mấy bó sen để cắm trên bàn làm việc, chưa thấy ai rủ rê đi ăn những thứ liên quan đến sen và cũng chưa có đứa bạn nào tạt qua đưa cho tôi bát chè sen nào cả. Mẹ thường xuyên gọi điện nhắc nhở tôi

hạn chế ra ngoài đường vào ban ngày và phải ăn uống đầy đủ vì nóng nực rất dễ khiến con người ta chán ăn. Phòng không có điều hòa nên dạo này tôi rất lười về nhà. Cứ tan làm xong là tôi la cà cafe, ăn uống với bạn bè. Suốt một tháng như thế, tôi nhận ra nếu cứ sống kiểu này thì chẳng mấy chốc mà cái bệnh “viêm màng túi” của tôi càng trở lên nghiêm trọng. Nghe cô bạn đồng nghiệp khoe mới mua một cái bể bơi phao để trong nhà, tôi cũng đua đòi mua về một cái.

Nhấn Anh Sa về sớm để giúp tôi bơm cái bể phao lên mà chẳng thấy nó mò về. Tôi hí hụi ngồi bơm một mình cái bể phao có đường kính gần 1m7 và chiều cao nửa mét. Sau khi bơm được nó căng phồng thì tôi phát hiện ra nhà tôi không có vòi dẫn nước. Thế là thay vì cái ý định mở van nước và cho vòi dẫn nước vào đây, tôi phải xách mấy chục xô nước đổ vào. Cũng may, thành quả có được khá là xinh xắn. Cái bể bơi phao rất hữu ích cho việc ngâm mình trong nước để hạ nhiệt. Chỉ bất tiện ở việc tôi phải kê lại đồ đạc để cho cái bể bơi soán chỗ. Tự hào vì đã làm được một điều tốt đẹp, tôi đi uống nước dừa một mình.

Gần 10h về nhà thì thấy Anh Sa đang mặc bikini ngâm mình trong bể. Bộ Bikini xanh sọc trắng mới mua mà nó bảo để tháng sau đi Đà Nẵng đã được nó bóc tem. Trong bể nước là vài cánh hoa hồng đỏ. Tôi suýt ngất khi thấy trên tay nó là cốc rượu sữa Bailey và mắt nó thì lim dim nhâm nhi thưởng thức. Hình ảnh này thật lãng mạn, nhưng sẽ hợp lý hơn khi đây là một cái bể bơi rộng thênh thang trong một khách sạn cao cấp hoặc khu Resort nào đó chứ không phải là cái bể bơi phao 7 sắc cầu vồng lòe loẹt được tôi mua với giá chưa đến một triệu đồng. Tôi thì hí hụi bơm cái bể phao, xách nước, còn nó thì ngâm mình mát mẻ và thưởng thức rượu ngon mà chẳng mất công mất sức gì. Tôi muốn giết nó.

Vy – em gái Kan gọi điện mời tôi đi cafe. Trước đây, khi yêu Kan, tôi và Vy khá thân thiết. Khi tôi và Kan chia tay, con bé đã cố gắng hàn gắn tôi và Kan nhưng bất thành. Đứng trên cương vị một đứa em gái của Kan, Vy muốn tôi là chị dâu nó. Nhưng đứng trên cương vị một người bạn của tôi, con bé không muốn tôi sẽ khổ tâm khi suốt đời phải gắn với một kẻ đào hoa như anh nó. Vậy nên, chuyện giữa tôi và Kan trước đây nó đứng ngoài cuộc, như thế giữa nó và Kan không có bất kỳ sự liên quan về huyết thống nào.

Tính cách của Vy khá hay. Nó sống rõ ràng và cũng rất tình cảm. Bất ngờ vì thấy con bé hẹn gặp, tôi cũng tò mò không biết con bé dạo này sống thế

nào.

Vừa đến quán cafe, tôi thấy Vy và một anh bạn khá đẹp trai, có vẻ hơn nó nhiều tuổi đã ngồi ở đó. À, chắc con bé định ra mắt người yêu với tôi.

- Đây là chị Huyền My , người em vẫn hay kể cho anh nghe đấy. Còn đây là anh Tuấn, bạn em- Vy nhanh nhẩu giới thiệu khi tôi ngồi còn chưa ấm chỗ.

Tôi và Tuấn nhìn nhau cười. Anh chàng đẹp trai đấy. Con bé này có lựa chọn tốt thật.

Ba người chúng tôi nói chuyện với nhau đủ thứ trên đời. Có vẻ cả ba cùng rất hợp cạ. Tuấn là một anh bạn rất tốt của Vy – theo lời nó nói. Tôi thấy, ngoài sự đẹp trai, Tuấn có vẻ cũng là người tử tế. Tôi không dám đưa ra nhận xét gì, vì hình như từ trước tới nay tôi luôn đánh giá sai về đàn ông. Vậy nên, tôi cũng chưa vội vàng khẳng định anh ta là người tốt. Chỉ là anh ta có dáng vẻ giống một người tốt.

Lúc ra về, Vy nói nhỏ vào tai tôi “Chị thấy anh ấy được không? Trai Hà Nội, con một nhé. Em định giới thiệu chị với anh ấy đấy. Cho số điện thoại rồi, tôi về nhắn tin nhớ”.

Tôi tá hỏa. Em gái người yêu cũ lại giới thiệu người yêu mới cho tôi (???). Nếu tôi không phải người trong cuộc, sẽ thật khó để ai đó bắt tôi tin vào điều này. Đáng cười hay đáng khóc đây?

Tuấn là một người đàn ông sống khá chuẩn mực còn tôi thì là kẻ luôn muốn phá vỡ những chuẩn mực ấy. Vậy nên, sau một thời gian nhắn tin và điện thoại, tôi vẫn chưa tha thiết lắm việc hẹn hò với Tuấn. Chúng tôi chưa đi chơi riêng với nhau lần nào.

Tôi hay bị hấp dẫn bởi những kẻ đàn ông thuộc tuýp không an toàn. Tóm lại, hơi khó hiểu một tí, hơi đào hoa một tí và hơi đều đều một tí thì mới thu hút được tôi. Tôi thích người yêu của mình là kẻ có rất nhiều người chạy theo, khi tôi là người yêu của họ nghĩa là tôi là kẻ đánh bật được tất cả những đám đàn bà khác. Tôi không thích người yêu mình là kẻ mang ra ngoài đường, mặc quần áo thật đẹp, xức nước hoa thơm nức rồi gắn mác “Biểu không” mà cũng không ai thèm ngó. Tôi là kẻ hiếu thắng, hiếu thắng trong cả tình yêu.

Phần 11: Kẻ đàn bà xấu tính tự khoác thêm đôi cánh thiên thần

Linh Phương gọi điện bảo tôi sang lấy cái Tivi. Hai vợ chồng nó mua một loạt đồ mới nên muốn cho tôi cái Tivi cũ. Cái Tivi 21in còn khá tốt. Lười sang lấy nhưng tôi nghĩ có lẽ cũng nên cần một cái Tivi để khi Anh Sa đi vắng, khi về nhà một mình, bật Tivi lên cho có âm thanh cũng sẽ khiến tôi bớt có cảm giác cô quạnh.

Thấy con bạn mình khá tươi vui, tôi hỏi về cuộc sống sau khi kết hôn, Linh Phương bảo nó đang hạnh phúc. Chồng nó sau khi cưới thì có vẻ sống rất có trách nhiệm với gia đình. Hắn đã bớt đi tụ tập bạn bè để về nhà ăn cơm với vợ và cũng chăm chỉ đưa vợ đi xem phim.

Linh Phương mời tôi ở lại ăn cơm. Chồng nó mới đi công tác về và mua được mấy quả Sa kê. Chưa bao giờ nghe thấy tên loại quả này nên tôi cũng tò mò muốn ăn thử. Nhìn bên ngoài thì Sa kê trông rất giống quả mít tố nữ nhưng bên trong đặc ruột và không có hạt. Linh Phương làm món Sa kê chiên và canh sa kê nấu sườn. Hương vị quả là tuyệt vời, nhưng sẽ hoàn hảo hơn nếu chồng nó cũng về ăn cơm như lời nó khoe chứ không phải việc hắn đi nhậu với bạn không về thậm chí gọi điện cũng không thèm nghe máy. Linh Phương chắc có phần hơi xấu hổ với tôi vì điều ấy.

Linh Phương đã yên tâm phần nào trước thói trăng hoa của chồng. Nó tự tin rằng gã đàn ông ấy quyết định cưới nó làm vợ có nghĩa trong tim chồng, nó là số một. Đàn bà hay ảo tưởng rằng khi một thằng đàn ông làm một điều gì đó “bất bình thường” dành cho mình, tức là mình cực kỳ quan trọng. Tôi cố gắng ăn hết số canh sa kê để không phải nói gì nhiều với Linh Phương. Vì quan điểm của tôi trong chuyện này hoàn toàn trái ngược với nó. Tôi nghĩ, một thằng đàn ông dù có tệ và ấu trĩ đến mấy, thì họ cũng luôn ý thức được rằng mình cần một cô vợ và một cái chốn để đi về. Đàn ông có thích lang bạt đến đâu thì khi mỗi chân họ cũng muốn trở về cái nơi được gọi là mái nhà. Cái kẻ họ sẽ cưới làm vợ có thể không là người mà họ yêu nhất nhưng sẽ là người chịu đựng được nhiều thói xấu của họ nhất. Vậy nên, thay vì tự mãn rằng mình được đánh giá cao thì người phụ nữ nên cảnh giác với cái vị trí mình đang có trong trái tim của ông chồng. Nhiều khi đấy chỉ là lựa chọn cuối cùng sau tất cả những lựa chọn khác.

Với những cuộc tình đã đi qua, tôi cốp nhặt cho mình rất nhiều trải

nghiệm. Có thể tiêu cực, có thể tích cực, nhưng nó làm tôi thấy cuộc sống của mình ổn hơn. Tôi đã biết chấp nhận hơn và ý thức được rằng hạnh phúc không đơn giản được xây bằng tình yêu mà bằng cả lòng tin và sự tôn trọng.

Nhiều lúc tôi nghĩ, có thể do trước đây quá hoang phí tình yêu. Sử dụng tình yêu một cách không tiết kiệm nên giờ tình yêu trong tôi chỉ còn rất ít. Đủ dùng để tôi yêu bản thân tôi và để dành thêm một chút cho một người xứng đáng. Cái “người xứng đáng” này tôi chưa gặp và cũng có thể không bao giờ gặp. Tóm lại là tình cảm trong tôi không còn nhiều để tôi có thể “yêu phát ngát” một ai đó. Ở thời điểm hiện tại, tôi hài lòng hoặc đúng hơn là chấp nhận một cách khá lạc quan cái cuộc sống mà mình đang có.

Từ nhà Linh Phương về, tôi vẫn ngơ ngẩn với những gì đang vây quanh cuộc sống của Linh Phương. Tôi không tin lắm về cái vỏ bọc hạnh phúc mà nó đang gây dựng. Ừ, dù sao đây cũng là lựa chọn và cuộc sống của mỗi người, chẳng ai sống hộ ai được. Tôi không đưa ra cho Linh Phương những lời khuyên vì tôi thấy chúng rất lý thuyết. Tôi bị ám ảnh bởi cái suy nghĩ “Có rất nhiều người sống rất tệ cho cuộc sống của chính mình nhưng lại luôn tỏ ra nguy hiểm trước cuộc sống của người khác”. Tôi không muốn mình trở nên nguy hiểm. Vì cuộc sống của tôi hiện giờ, tôi không dám chắc nó có được gọi là ổn hay không.

Kan và tôi vẫn giữ liên lạc với nhau như những người bạn. thỉnh thoảng hỏi thăm về cuộc sống của nhau nhưng cũng có lần Kan khoe rằng đã yêu một cô gái gần nhà. Tôi không muốn hỏi thăm, đúng hơn là không có nhu cầu hỏi thăm. Vì cái cuộc đời ấy đâu còn liên quan gì đến cuộc đời tôi mà tôi phải xoắn xuýt. Nên biết in ít thôi, biết nhiều quá về nhau khéo lại thành hại não.

Sinh nhật con bạn thân cấp 3, nó mời tôi đến một quán đồ nướng trên đường Nghĩa Tân. Đến đó thì đã thấy cả một hội bạn rồi. Đang ngấu nghiến với mực ống và mấy miếng thịt thăn bò nướng thì Kan xuất hiện. Tình huống này tôi không hề lường trước. Tôi quên bém mất việc tôi và Kan là bạn học cùng cấp ba nên chúng tôi có khá nhiều bạn chung. Kan đi cùng một cô gái, cả hai nắm tay nhau đi vào, chỉ nhìn thế thôi đã biết họ là những người yêu nhau.

Gặp tôi, Kan cũng bất ngờ lắm. Sau vài phút bối rối thì anh cũng yên vị với chiếc ghế trống bên cạnh tôi và bỏ mặc cô người yêu xinh xắn ngồi ở phía khác. Mấy đứa bạn tôi đã từng gặp người yêu Kan trước đó, vậy nên họ nói chuyện và hòa nhập với nhau nhanh chóng. Cô bé không biết tôi và nghiêm

nhien cũng không biết mối quan hệ của tôi và Kan trước đây. Kan nhìn tôi chằm chằm và nhận xét về mái tóc tôi để thế này thì đẹp, cái áo hôm nay không hợp lắm với cái quần, Kan phát hiện ra là tôi đã bắt đầu tập đi guốc cao chứ không loẹt quẹt giày bệt như trước nữa.

Bỗng nhiên, cô bạn gái Kan ùng ùng đứng dậy và ra về, Kan chạy đuổi theo với tâm trạng có vẻ hoang mang. Hóa ra, khi đã yên vị được một lúc, có ai đó đã nói nhỏ với cô bé rằng tôi với Kan là người yêu cũ. Chuyện sẽ chẳng có gì to tát nếu cái ghế bên cạnh Kan là của người khác chứ không phải là tôi. Ghen là đúng thôi, nếu là tôi thì tôi đã đập luôn cái chai bia vào đầu Kan chứ không thể nhẹ nhàng như thế. À, cũng không hẳn, nếu là tôi của những năm trước đây thì tôi cũng sẽ âm thầm như thế đây. Tôi cũng sẽ cam chịu như thế đây. Giờ thì tôi đã khác, sống lì lợm hơn, gai góc hơn và ích kỷ hơn. Tôi quan tâm đến cảm xúc của tôi nhiều hơn trước khi nghĩ đến cảm xúc của người khác.

- Èo ôi khiếp. Nãy cô bé lườm lườm Nhím đến nóng cả mắt – Một đứa bạn cổ tình nói với cái giọng dài ượt và chua hơn cả dấm.

- Ô thế à, tớ làm gì mà lườm?

- Gớm, biết rồi còn hỏi. Nhưng mà sợ thật, lườm Nhím nhưng có mấy quả lườm trượt sang tớ, làm tớ suýt cháy cả lông mi.

- Ha ha, thế không biết lườm lại à?

- Ui ui sợ lắm, nhớ lại có vụ xô xát vì tình thì tôi chết chứ chả sống được.

Đám bạn cười hả hê, tôi cũng hả hê. Nhưng rồi chợt dạ, hình như mọi người đang lấy câu chuyện cuộc đời của người khác ra để làm trò vui. Mà cái “người khác” này có tí liên quan đến tôi nên tôi không thể đành lòng được. Thấy hơi thương thương cái sự lóng ngóng của Kan trong việc dỗ dành cô người yêu bé nhỏ. Tôi nhắn tin cho Kan:

- Bảo là em chủ động bắt chuyện với anh chứ anh không muốn thế. Mua đến cho cô bé một suất cháo tim đi. Nãy hình như chưa kịp ăn gì đâu. Đàn bà dễ giận nhưng cũng dễ mũi lòng lắm, yên tâm.

Có vẻ lúng túng và bất ngờ với tin nhắn của tôi, Kan nhắn lại:

- Nên thế hả em? Sao lại cháo tim, con gái thích ăn cháo tim à?

- Ăn tim cho bồ tim, ăn gì bồ nấy mà. Yêu anh thì phải ăn thật nhiều tim,

có thể mới trụ được, không thì dễ vỡ tim lắm đấy - Tôi cố tình mỉa móc Kan.

- Haha. Em chỉ giỏi bêu xấu anh thôi. Ghét.

Đêm hôm ấy Kan nhắn tin cho tôi, anh cũng đã làm lành được với cô người yêu và cô lẽ cũng cảm kích trước cái sự quan tâm có phần đường đột của tôi. Kan bảo không còn nhiều cảm xúc để yêu đương nữa nhưng vẫn cần có một người phụ nữ quan tâm đến mình. Đàn ông thường ích kỷ vậy đấy, không muốn cho đi nhưng lại luôn muốn được nhận. Tôi chấp nhận tôi với Kan làm bạn, nhưng tôi không nghĩ Kan lại có thể chia sẻ với tôi nhiều chuyện riêng tư đến mức ấy. Cũng có vài lần tôi định ngắt lời Kan, nhưng tôi lại sợ Kan nghĩ rằng tôi đang ghen. Nên dù không muốn, tôi vẫn phải tỏ ra mình rất bình thường. Lúc tôi đã mách nước cho Kan trong việc giải thích và lấy lòng với cô người yêu mới, tự nhiên tôi tốt đột xuất, vậy nên trong cuộc nói chuyện này tôi vẫn lại phải diễn tiếp cái vai một người đàn bà thánh thiện và đức hạnh. Nên diễn cho tròn vai.

Kan chia sẻ việc gia đình anh không ưng thuận khi anh yêu cô gái này. Vì cô gái khá đồng đánh tiểu thư và cũng có đôi chút tiếng tăm trong trường. Tình yêu này khiến Kan gặp khá nhiều phiền thoái và sự bức bối trong gia đình, đỉnh điểm là việc xung khắc với cô em gái đến mức mấy tháng liền hai anh không nói một lời với nhau. Cô gái này là bạn học cùng đại học với Vy nên con bé biết khá rõ, vì thế chắc cũng có những lý do nào đó mà Vy nhất quyết phản đối chuyện yêu đương của anh trai nó. (Cái này thì tôi chưa từng nghe Vy kể, nếu Kan không nói thì tôi cũng chẳng biết, chắc nó cũng muốn giữ cho Kan một chút sĩ diện).

Tôi khuyên Kan hãy yêu chân thành (Lại là những lời khuyên???). Nếu đủ yêu, đủ thương và cảm thấy hạnh phúc với cô người yêu này thì hãy là một người đàn ông bản lĩnh để che chở cho cô ấy. Phải quyết đoán lên, đàn ông lên, vì chỉ người trong cuộc mới cảm nhận được những điều thiêng liêng và sâu sắc mà tình yêu mang lại. Trong tình yêu, dĩ nhiên là vẫn cần lý trí, nhưng hãy cứ để con tim phát biểu trước, khối óc phát biểu sau. Làm chủ đời mình chứ đừng để người khác quyết định. Mỗi người có một cuộc đời, chẳng ai sống hộ ai được.

Thế nhưng, tôi cũng bảo Kan rằng nếu cảm thấy người con gái đó không phù hợp với gia đình mình, tình yêu chưa đủ lớn để anh đánh đổi nhiều thứ thì nên dừng lại đã. Đừng để việc yêu đương vớ vẩn làm ảnh hưởng đến gia đình. Vì mỗi người chỉ có một mái nhà thôi, còn người yêu thì nếu muốn anh

có thể có hàng tá.

- Thế tại sao anh lại yêu cô ấy nhỉ? – Tôi tò mò hỏi Kan sau khi đã đưa ra đây rầy những triết lý rất sách vở.

- Anh không biết nữa. Từ trước đến nay chỉ toàn là phụ nữ phải chạy theo anh. Anh chưa bao giờ phải chạy theo ai cả. Còn cô ấy lại khác...

- Anh tán tỉnh chỉ vì cô ấy không thèm đoái hoài tới anh à. Càng khó tán thì càng ham à? Hay vì gì khác?

- Ủ, Đây là lý do chính. Thêm nữa là cô ấy uống rượu khá tốt và hát cũng hay.

- Những thứ đó để làm gì?

- À, thì...

- Thì cũng mát mắt với hội bạn bè khi có dịp tụ tập vì mình có em người yêu sôi nổi đúng không?

- Ủ thì... gần như thế.

- Vậy thì thêm khoản bốc lửa nữa nhỉ. Chắc hẳn cô ấy phải xinh hoặc có thân hình gợi cảm.

- Đàn ông mà, ai mà chẳng thích người phụ nữ của mình như thế hả em.

Vậy đây. Không biết trước đây khi yêu tôi Kan có đi kể lể về tình yêu cho bạn bè như thế này không. Nhưng rõ ràng là với mỗi quan hệ này, anh đang coi người yêu mình như một món đồ trang trí. Yêu được một em thuộc hàng hot girl cũng đâu phải dễ, nên tội gì mà phải giải tán cho sớm chợ. Lựa chọn của Kan là cứ yêu vậy thôi, được tới đâu hay tới đấy. Cũng đúng thôi, cái gì mà chẳng được quy là đồ vật, đến tình yêu cũng còn như thế. Tình yêu cũng có hạn sử dụng như đồ vật mà...

***

Con Chín hôm nay bị ốm. Chắc tại do nóng quá mà nhà tôi đang ở lại rất bí. Tôi bế Chín đi ra công viên gần nhà để hóng gió. Công viên toàn người với người. Ngồi trên một cái ghế đá hướng ra hồ, tôi thấy nhiều hình ảnh khiến mình chạnh lòng. Những đôi trẻ tíu tít dắt tay nhau đi dạo, cười đùa, nhõng nhẽo; những cặp vợ chồng đưa con nhỏ ra trượt patin hoặc lái xe ô tô đồ chơi bấm còi bim bim... Hình như, ở cái đất Hà thành xô bồ này, công

việc bận bịu và những lo toan cuộc sống vẫn không làm họ quên mất đi niềm vui, thậm chí đó chỉ là niềm vui nhỏ nhất. Những tiếng reo vui, những nụ cười kia là thật, họ sống với những hạnh phúc còn con chứ chẳng phải diễn cho bất khán giả nào xem cả. Lâu lắm rồi, từ hồi kết thúc mọi thứ với Rôm, tôi đã không còn tìm được những niềm vui như thế.

Có mấy chàng trai quần đùi áo phông rất mát mẻ chạy thể dục qua cái ghế đang tôi ngồi, vài người chạy chậm lại nhìn con chó của tôi một cách thích thú. Con Chin rất dạn, nó có thể quán quít lấy những người lạ mà nó mới gặp lần đầu tiên. Nếu để mua một con chó với mục đích giữ nhà thì con Chin quả thật là một lựa chọn tồi tệ. Bởi nếu nhà có trộm, chỉ cần tên trộm vuốt ve nó là kiểu gì con chó cũng vẫy đuôi nghoe nguẩy rồi quán quít như người nhà. Tôi không muốn vì con chó mà mình trở thành tâm điểm của sự chú ý, gương mặt vốn dĩ “dị tật” cảm xúc bẩm sinh của tôi đã cứu nguy cho tôi trong việc này. Có vài người xem chừng như định hỏi thăm và muốn vuốt ve con chó nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh te, lăm lăm của chủ nhân thì đã không buồn hỏi nữa. Con Chin thì vẫn ra sức vẫy đuôi với bất kì ai đi ngang qua, giả như lúc ấy có một cái kéo thật to thì tôi sẽ cắt đứt cái đuôi của nó. Tôi không muốn những người xung quanh nhận ra bất kỳ một dấu hiệu nào để họ nghĩ rằng mình đang được yêu quý. Dù thực sự, tôi thấy tất cả những con người trong công viên này đều đáng yêu và bản thân tôi thì đang ghen tị với những nụ cười và hạnh phúc bình dị của họ. Tôi là một kẻ xấu tính.

Về đến nhà, Anh Sa đã ngủ. Con bé trông có vẻ khá mệt mỏi, đồng quần áo thay ra cũng không buồn cất đi. Trên bàn có một hộp trứng vịt rang me và cốc nước sâm dưa, chắc con bé đi ăn và nhớ ra mình còn một đĩa bạn lúc nào cũng phát thêm cái món này đang ở nhà. Tôi ngồi xuống và chén hết suất ăn mà Anh Sa mua về, thế rồi nhớ ra là từ tối đến giờ mình chưa ăn gì cả. Đầu óc tôi dạo này lẩn thẩn quá, ngay cả đến việc ăn uống của bản thân mà còn không nhớ nổi. Những lúc thế này tôi rất cảm kích con bạn vì đã nhớ tới mình. Người ta không thể chết vì quên một bữa ăn nhưng nếu quên nhiều thì biết đâu được đấy. Tôi sợ chết, và sẽ càng hối hận nếu cái chết của mình được các nhà chức trách sau khi khám nghiệm tử thi kết luận với lý do lãng xẹt: Nạn nhân chết vì quên mất việc phải ăn.

Thu dọn xong đồng quần áo ngổn ngang của Anh Sa, tôi ngồi bên cái máy tính và mở những bản nhạc không lời. Đã từ lâu rồi tôi không dám nghe nhạc với những ca từ lãng mạn. Đảm bảo rằng cứ 10 bài hát thì kiểu gì cũng 9 bài nói về tình yêu, mà tôi thì đang né tránh cái chủ đề hơi viễn vông này trong

cuộc sống của mình.

Tôi từng cảm thấy các mối quan hệ của mình như cái mạng nhện. Những kẻ đàn ông và những gì xung quanh họ luôn muốn buộc chân tôi vào đấy và không cho tôi xổng ra. Đang chuẩn bị đi ngủ thì Kan nhảy vào chat. Câu chuyện giữa tôi với Kan lại xoay quanh cô người yêu mới bé nhỏ. Chính bản thân tôi cũng không hiểu sao mình lại “thánh thiện” đến thế khi luôn lắng nghe và đưa ra những lời khuyên theo chiều hướng có lợi cho cuộc sống của Kan. Khá là mệt mỏi với những chuyện tương tự như thế này, nhưng tôi không thoát ra được.

Đừng nghĩ rằng tôi đang muốn mình trở nên quan trọng, vì tôi thấy mình cũng thật dở hơi khi đã gặt đầu cái rụp để mặc họ kéo tôi vào những chuyện thế này. Có ai bắt tôi phải thế đâu mà tôi lại cứ ngoác cái mồm ra ca thán rằng quá khứ chẳng bao giờ để tôi yên. Tôi thật là mâu thuẫn.

Có lần ngồi cạnh tôi và đọc được những câu chuyện giữa tôi và Kan, Anh Sa bảo “Mày không phải là đáng cứu thế. Mày tốt, nhưng mày phải đặt lòng tốt ấy đúng nơi, đúng chỗ và đúng người. Đừng tốt với những kẻ không tốt với mình, như thế là không công bằng cho chính bản thân mày”. Tôi cũng thấm thía. Nhưng rồi cũng lại quên nhanh, vì mỗi lần nói chuyện với Kan, tôi lại thấy mình cần phải làm gì đó, vì tôi là phụ nữ, tôi dễ đọc vị phụ nữ hơn anh.

Kan đang bế tắc, khi Kan tìm đến tôi, có nghĩa là ngoài tôi, anh không biết chia sẻ điều này với ai cả. Vì mấy ai lại lôi chuyện tình mới để tâm sự với tình cũ bao giờ.

- Em rất buồn cười khi anh lại mang chuyện trục trặc của anh với tình mới để nói với em, một người yêu cũ của anh. Vì những lời khuyên em nói với anh sẽ không khách quan đâu.

- Nhưng anh chỉ tin vào lời nói của em, tin vào cảm nhận của em.

- Dựa vào cái gì để tin em chứ? Anh có quá lời không?

- Chừng ấy thời gian là bạn bè... Và chừng ấy thời gian yêu nhau.

- Nếu anh lôi cả tình yêu của em và anh ngày xưa vào đây, thì câu chuyện lại rẽ sang một hướng khác đấy

- Là sao em?

- Nếu anh muốn nghe một lời khuyên từ em với tư cách một người bạn, em sẽ khuyên anh nên chia tay cô bạn kia. Vì những thông tin em nghe được từ phía bạn bè anh, những người đã tiếp xúc với cô ấy, đều là những thông tin tiêu cực. Ngoài vẻ ngoài xinh xắn ra, tính cách của cô ấy không ổn chút nào,

- Ủ, anh hiểu. Chính anh cũng nhận thấy điều này.

- Còn nếu anh muốn nghe từ em với tư cách là người yêu cũ, thì em sẽ khuyên anh tiếp tục yêu cô ấy nhiều và nhiều hơn nữa, bất chấp cả gia đình.

- Em đứng trên cương vị của một người từng yêu anh, và mong anh sẽ chờ cho người yêu của anh hả? Đàn ông cần có trách nhiệm đúng không em?

- Ha ha. Không hề. Em không thánh thiện đến mức ấy đâu.

- Anh không hiểu?

- Chỉ là với những tổn thương anh gây ra cho em, em muốn anh sẽ không hạnh phúc. Lời nói chân thành đấy. Em muốn anh gặp bất hạnh với tình yêu của mình. Để anh sẽ hối hận vì trước đây đã làm thế với em. Ha ha.

Kan im lặng. Chắc cũng không biết nói thêm điều gì nữa. Tôi vẫn luyện thuyên những chuyện Kan đã gây ra với tôi trước đây. Việc anh gieo lòng tin cho tôi thế nào và cướp đi nó ra sao.

- Em à. Anh biết kể ra cho em những điều này là không hay nhưng chỉ có em là người hiểu anh nhất.

- Đây chỉ là cái mà anh nghĩ thôi anh ạ. Vì em không hiểu anh đâu. Nếu em hiểu anh, thì em đã không quá sốc khi biết anh đã lên giường với một người phụ nữ khác khi em vắng nhà. Nếu hiểu anh, em đã đọc ra được ở anh tất cả những sự dối lừa. Thêm nữa, em cũng không muốn hiểu gì về anh, vì càng hiểu, em sẽ càng hối hận vì trước đây đã đặt lòng tin sai người

Tôi gõ phím đến mỗi cả tay, chúng tôi chat như không cần suy nghĩ. Tất cả theo một phản xạ của bản năng. Tôi hả hê khi thấy mình đang dành ưu thế. Đó là con người thật của tôi, chứ không phải tôi đang cố tình biến mình thành một thiên thần hay một con ác quỷ. Chỉ là tôi với cả những suy nghĩ tốt và xấu. Tôi bộc lộ cả hai tính cách ấy cùng một lúc. Vậy thôi.

Chấp ghép lại những câu chuyện, tôi nhận ra Kan đang thăm dò tình cảm của tôi dành cho anh. Vì đã chứng kiến những mối tình của tôi trước đó, khi tôi với Kan vẫn chỉ đang là bạn, Kan hiểu rằng tôi sẽ không bao giờ yêu lại

người yêu cũ. Và sẽ không bao giờ nói rằng hối hận hay tiếc nuối, mặc dù trong sâu thẳm, tôi vẫn hoài niệm những gì đã qua. Kan đang muốn thăm dò để biết liệu Kan có rơi vào trường hợp... ngoại lệ.

Có thể Kan vẫn nghĩ dù không còn yêu nhau nhưng Kan vẫn phải luôn có một vị trí nào đó quan trọng trong cái quả tim bề bộn rất nhiều thứ của tôi. Rồi khi nhận ra cái vị trí ấy không đặc biệt như mong muốn thì Kan có vẻ buồn. Chắc cũng chẳng buồn nhiều, nhưng cũng đủ để đâm dứt. Đàn ông ai mà chẳng có lòng tham. Dù là thức ăn thừa mình đã ăn no và bỏ đi rồi, nhưng khi thấy thằng khác nhặt lên và ăn ngấu nghiến thì mình cũng tiếc. Tôi là thức ăn mà trước đây Kan đang ăn dở, không phải của thừa, nên chắc hẳn chàng còn vẫn ngẩn ngơ lắm.

Tôi cũng suy đoán thế thôi, chứ điều ấy tôi chỉ cảm nhận một cách chủ quan chứ cũng chẳng nghe từ miệng Kan nói bao giờ. Thỉnh thoảng ảo tưởng một tí cũng tốt. Tôi thích tự cầm bút màu và vẽ cho cuộc sống của mình những màu mà mình thích.

Hình như Kan đang cần đến tôi và sự quan tâm của tôi trong khi tôi không hề mảy may đoái hoài đến những gì xoay quanh đến con người ấy và cái cuộc sống ấy. Tình yêu cũng giống một cuộc chơi, khi kết thúc sẽ có người thua kẻ thắng. Tôi đã từng đọc được ở đâu đó điều này: “Ta có thể thua trong một trận đánh, nhưng toàn cuộc ta là người chiến thắng”. Trong tình yêu với Kan, tôi là người thua cuộc, nhưng trong cuộc đời, có lẽ tôi đang ở tâm thế ngạo nghễ hơn Kan.

Đang ở đà thắng thế, tôi kể cho Kan việc Vy em gái Kan, giới thiệu bạn trai mới cho tôi. Kan khá bất ngờ và tỏ ra chạnh lòng. Tình yêu mới của Kan không được cô em vun vào ủng hộ, thay vào đó, nó lại muốn tìm cho tôi một bến bờ hạnh phúc. Hạnh phúc ấy không gắn với cái tên của anh nó.

Thế mới biết đàn bà có thể ghen ghét và đố kị nhau bởi những thứ vụn vặt như cái váy, cái túi, thỏi son... nhưng lại luôn biết thông cảm cho nhau khi có ai đó gặp chuyện đáng thương. Nói rằng lòng dạ đàn bà hẹp hòi và nhỏ nhen cũng đúng. Nói rằng đàn bà bao dung và vị tha cũng đúng. Nhưng tôi nghĩ, cái cốt lõi ở bản chất của một người đàn bà là sự yếu mềm. Có người đàn bà nào không đau xót khi thấy những số phận đáng thương và dừng dừng bỏ qua khi mà họ có thể làm một vài trò gì đó để thay đổi cái mảnh đời ấy. Ai cũng muốn mình trở thành người đàn bà vĩ đại và thánh thiện. Đàn bà muôn năm.

Trước đây, Kan bảo tôi tính tình như thời tiết, lúc nóng ẩm, lúc lại như đá lạnh. Nếu yêu, tôi sẵn sàng cháy bỏng vì tình, còn nếu không yêu, tôi sẽ thờ ơ như chưa từng dính líu. Tuyệt nhiên, tình cảm tôi dành cho người yêu cũ vẫn còn, nhưng không bao giờ tôi đào bới và lôi chúng ra để nhìn ngắm rồi trầm trồ và thốt lên rằng mình si tình và chung tình đến thế. Tôi chôn nó vào một góc nơi con tim, khóa lại và vứt chìa khóa đi, có như vậy, tôi sẽ không bao giờ khơi lại những nỗi đau mà tôi từng gánh chịu. Tôi cao ngạo khẳng định rằng tôi coi mối quan hệ giữa tôi và Kan bây giờ chỉ đơn giản là quan hệ giữa hai người bạn. Tôi không mảy may buồn bã hay hụt hẫng khi Kan có tình mới còn tôi thì vẫn chỉ một mình.

Phần 12: Đàn bà không tin đàn ông, đàn ông cũng chẳng tin đàn bà

- Chiều nay đi ăn nem nướng nhé, rồi lượn lờ đi chơi luôn.
- Tính đi đâu?
- Chưa biết, chiều Huyền Mắm đánh xế của nhà đến đón. Nó mới lấy được bằng rồi.
- Huyền Mắm lái á? Có an toàn không?
- Không biết. Hên xui.

Con bạn tôi gọi điện thông báo chúng tôi sẽ đi chơi. Cũng tốt, lâu rồi tôi không gặp gỡ bạn bè. Ngoài những người bạn thân thiết tôi có được khi học đại học và từ các mối quan hệ công việc, xã hội, tôi còn chơi với bốn cô bạn khác từ thuở cấp 3.

Nhóm chơi của chúng tôi có năm người. Hồi cấp ba, nhóm khá nổi tiếng ở trường vì ngoại hình cả năm đều ưa nhìn (Cũng giống như tôi, không đứa nào đến nỗi xúc phạm nhân quang của người đối diện). Thêm nữa là năm đứa đều học hành khá ổn. Năm nào cả nhóm cũng đạt những giải thưởng học sinh giỏi cấp tỉnh, cấp quốc gia. Nếu để lẻ một đứa ra thì chắc cũng không có gì xuất sắc lắm, nhưng lại là một tập hợp gồm năm con người như vậy, thế nên, ít nhiều nhóm chúng tôi vẫn được thầy cô và bạn bè nhắc tới. Nhiều đứa bạn đoán già đoán non rằng chúng tôi chơi với nhau cốt để “đánh bóng tên tuổi” chứ không hẳn là thật lòng. Nhưng 10 năm chơi với nhau, đến giờ, có lẽ chẳng còn ai có cái tư tưởng ấy. Vì suốt thời gian đây, nhóm bạn chúng tôi gắn bó với nhau và đã cùng nhau vượt qua bao cơn nguy khó. Mỗi đứa một công việc, mỗi đứa một số phận, nhưng tình cảm dành cho nhau vẫn nguyên vẹn như cái thuở ô mai.

Năm đứa con gái leo lên chiếc xe Fortuner 7 chỗ, đưa nhau đi ăn nem nướng rồi phóng ra ngoại thành chơi. Tiện đường, chúng tôi ghé qua nhà anh bạn già để thăm thằng bé con trai anh vì nghe bảo nó bị sốt. Đến nhà anh bạn già, tôi bất ngờ với cái hình ảnh gà trống nuôi con của hai bố con nhà họ. Bà giúp việc xin về quê mấy ngày lo việc gia đình, với cương vị của mình, anh bạn già hoàn toàn có thể bảo nhân viên của anh đến nhà chăm sóc thằng con quý tử. Nhưng anh không làm thế, anh một mình đưa con đi khám, một mình

lo nấu nướng thuộc thang cho thằng con. Chúng tôi đến chơi, cả hai bố con vui lắm. Thấy thằng bé xanh rớt mòng tôi, tôi hỏi:

- Máy hôm nay con ăn gì?
- Ba cho con ăn cháo thịt.
- Máy hôm đều ăn cháo thịt á?
- Vâng. Con thèm cơm lắm nhưng ba không biết nấu. Ba cho gạo, thịt xay vào cái nồi áp suất rồi ninh nhừ lên. Không ngon đâu nhưng dễ nuốt cô ạ.
- Trời đất, ăn uống thế này thì sao khỏi ốm được.

Tôi vội vàng mở tủ lạnh lục lọi thực phẩm. Có một ít rau, cá và thịt bò, vậy cũng đủ để tôi nấu cho hai bố con một bữa cơm. Thực phẩm không tươi lắm, cách tôi chế biến đồ ăn cũng đơn giản. Thế nhưng thằng bé cứ tấm tắc khen ngon và ăn liền ba bát. Khổ thân thằng nhỏ, sốt liền ba ngày mà ông bố đại gia của nó bắt nó ăn hơn chục bữa cháo thịt, mà bữa nào cũng y như nhau, bảo sao thằng bé đã ốm lại càng ốm thêm. Cái này chuyển từ việc ốm về thể chất sang ốm về tinh thần.

Anh bạn già buồn bã nói với chúng tôi rằng cuộc sống gia đình thật sự rất cần bàn tay của người phụ nữ. Khi một ai đó trong gia đình bị ốm thì điều này càng dễ nhận thấy hơn. Tôi hỏi anh sao không kết hôn lần nữa, cảnh gà trống nuôi con này khiến không ít người xót xa. Anh ngậm ngùi bảo:

- Đàn ông nếu có lỡ ăn phở mà quen mùi thì vẫn luôn nhớ về cơm, không thiếu được cơm em ạ. Còn phụ nữ, khi họ dứt tình là họ bạc lắm.

- Bất kì người phụ nữ nào cũng mong có một gia đình hạnh phúc mà. Chỉ đến khi họ không đủ sức để níu giữ cái hạnh phúc ấy thì họ mới buông xuôi thôi. Dù sao trong mọi chuyện, phụ nữ vẫn luôn là người chịu thiệt thòi.

- Chỉ trong chừng mực nào đó thôi em. Đó là em vẫn còn để lý trí chi phối tình cảm ấy. Có những người phụ nữ sống thiên về cảm xúc. Họ chạy theo cảm xúc để thỏa mãn chính họ chứ không nghĩ thêm được bất kì điều gì đâu.

- Ha ha, ý anh nói là bỏ chồng theo giai ấy hả. Cơ mà đàn ông cũng thế mà. Đàn ông còn khiếp hơn ấy chứ.

- Anh thấy thế này, với cả hai giới, một khi đã hết yêu thì khó lòng mà ở bên nhau được. Nhưng đàn ông thường biết quay trở về khi đã mài miết đi trên đường lạ chán chê, còn phụ nữ thì không.

- Đó là vì đàn ông không cho phụ nữ được quay trở lại. Phụ nữ có lòng vị tha, còn đàn ông thì không. Anh không thấy thế à?

- Phụ nữ chỉ quay trở lại khi nhận thấy những gì họ theo đuổi không có nhiều giá trị như họ nghĩ. Tất cả chỉ vì lòng tham, không có được những gì mình theo đuổi nhưng cũng không muốn mất đi cái mình từng có, thế nên họ mới hèn mạt để quay về. Mà đã hèn mạt để quay về thì tốt nhất là đóng cửa. Biên.

Cuộc nói chuyện của tôi và anh bạn già khiến tôi dần hiểu lý do hai cuộc hôn nhân của anh tan vỡ. Có thể hai người phụ nữ từng gắn với cuộc đời anh không phải tuýp người chung thủy. Một điều nữa cũng khá rõ ràng, anh bạn tôi rất bảo thủ trong việc “đổi gió” của phụ nữ. Sự tin tưởng vào vị thế quan trọng của một người phụ nữ trong gia đình với anh không còn như xưa. Đàn bà không tin đàn ông và đàn ông mất lòng tin ở đàn bà. Đúng là bi kịch.

Tự nhiên tôi liên tưởng đến một sự ví von rất hay về tình yêu. Tình yêu phải được vun đắp từ hai phía chứ không nên giống như trò chơi kéo co, ai cũng muốn mình có nhiều hơn và cố gắng hết sức để mình ở thế chủ động. Nhưng khi một bên có tất cả và một bên chẳng còn gì cả thì nghiêm nhiên trò chơi kết thúc. Kết thúc thì hết vui. Cả hai bên đều có lòng tham, vì thế không thể phán xét xem phần thắng nên nghiêng về bên nào mới công bằng. Bởi tùy giác độ, tùy hoàn cảnh mới thấy rằng như thế nào là hợp lý.

Chuyến đi chơi của mấy đứa con gái cùng tôi thành công tốt đẹp. Từ nhà anh bạn già về chúng tôi có ghé qua một quán nổi tiếng chuyên làm thạch dừa và caramen hoa quả, là món khoái khẩu nên tôi ăn từ từ hai suất thạch dừa nguyên quả. Về đến nhà, người ngọm dừa nào cũng vẫn còn nguyên một mảnh, ngoại trừ việc hàng xóm nhà anh bạn già được dịp mua chậu hoa mới ở trước cửa nhà- kết quả của cú lùì xe không thành công thì mọi thứ cũng không đến nỗi tệ như chúng tôi lo sợ. Đi xe Huyền Mắm xé - Đúng là hên xui.

***

Tôi thích uống nước. Không hẳn là đọc trong những cuốn tạp chí làm đẹp rằng uống nhiều nước sẽ giúp da tôi láng mịn mà chỉ là tôi thích cảm giác nước chui tọt vào cổ họng. Cảm giác ấy giống như tôi vừa chiếm đoạt dễ dàng được thứ mà tôi thích. Ngay cả ăn thì vẫn cần phải nhai, uống nước thì tôi chỉ cần một cái ực.

Ở cơ quan, tôi được tôn xưng là “Thiên hạ đệ nhất cốc” vì cái cốc to gấp ba bình thường . Cái cốc này đã theo tôi chuyển nhiều công ty, đây là một kỉ niệm đáng quý của cô nàng đồng nghiệp. Tôi có nhiều bạn, may mắn là tôi luôn nhận được sự quan tâm từ những người bạn ấy. Nhiều lúc tôi hình dung, chắc hẳn việc tôi được sống trong sự yêu thương của bạn bè là một sự sắp đặt của số phận. Số phận đưa tôi lên một chiếc máy bay, bịt mắt tôi lại và cho tôi nhảy dù. Khi ấy tôi đã nhảy xuống đúng cái nơi mà xung quanh là những người bạn còn trên cả tuyệt vời. Còn mảnh đất chất ngập tràn tình yêu thì tôi đã bỏ qua, hoặc tôi đã nhảy dù sai chỗ.

Cái cốc của tôi được mua nhân dịp cô bạn đồng nghiệp đi Bát Tràng. Nhớ rằng tôi hay than phiền vì cái cốc nhỏ khiến tôi phải đứng dậy đi lấy nước quá thường xuyên. Cô bạn mua cho tôi một cái cốc to như một cái bình hoa. Trước đây ở công ty cũ, cái cốc đã nhiều lần bị tưởng nhầm là bình hoa vì trông nó vĩ đại quá.

Công việc buổi sáng bận bịu nên tôi quên mất rằng mình cần uống nước. Mãi đến khi nhớ ra tôi cần pha cho mình một cốc trà Atiso thì tôi không thấy cái cốc của mình ở trên kệ. Tìm mãi thì tôi cũng thấy nó được một em nhân viên mới vì không biết đó là cốc uống nước nên đã hồn nhiên cắm hoa. Em ấy đã cắm bình hoa đẹp đến nỗi tôi không nỡ đòi cốc lại. Thế là khỏi uống nước. Thế là khát. Thế là cáu kỉnh.

Buổi chiều đi làm về, tôi ghé vào siêu thị mua ít cua xay sẵn. Định bụng về nhà sẽ nấu bún riêu, món mà Anh Sa thích. Thì chí ít, để đáp lại cái sự quan tâm của nó, tôi cũng phải đối xử với nó một cách tử tế chứ. Đang loay hoay với đồng rau củ quả thì tôi có điện thoại.

- Alo

- Chị gặp em được không?

- Ai ạ?

- Chị Thủy, vợ anh Rôm.

- Có chuyện gì không chị, em không rảnh để tiếp tục nói về cái mối quan hệ 3 người này đâu – Tôi gay gắt nói với Thủy. Hai người Rôm và Thủy , họ thật là phiền phức.

- Em à... Chị mất đứa bé rồi....

Tiếng khóc bật ra. Tim tôi như thắt lại. Tôi chưa làm mẹ, cũng chưa bao

giờ có cảm giác mang thai như thế nào, nhưng là phụ nữ, tôi hiểu nỗi đau của Thủy. Ít ra, đây là lý do và cũng là tấm bùa hộ mệnh duy nhất chị ấy để giữ Rôm ở bên. Giờ nó không còn nữa, tôi đoán là chị đang rất hoang mang và trông chờ ở tôi một điều gì đó. Hơn nửa năm trôi qua, tôi cứ nghĩ mối quan hệ giữa họ đã được khẳng định bằng một đám cưới, vậy nhưng, cái công cuộc để có một danh phận làm vợ đây của Thủy cũng không hề dễ dàng. Chưa có một đám cưới nào diễn ra cả. Thủy mời tôi café vào tối nay lúc 8h.

Nấu xong bún riêu, đợi mãi không thấy Anh Sa. Con bé bảo tôi sẽ về muộn vì phải tiếp đoàn kiểm tra cấp trên. Ăn một mình, thấy ảm ức vì con bạn bỏ rơi mình. Nhưng cảm giác đấy cũng qua nhanh, vì đã khá lâu rồi tôi quen làm mọi thứ một mình.

Tôi và Thủy ngồi café trên đường chùa Hà. Quán café mới mở ở gần hồ, dù vẫn đang là mùa hè với những ngày nắng nóng cực độ mà tôi vẫn cảm thấy lòng mình hơi se sắt lạnh. Câu chuyện giữa hai con đàn bà và một thằng đàn ông diễn ra nhanh chóng và rất đúng trọng tâm.

- Em yêu Rôm chứ?

- Có lẽ, nếu gọi cảm giác nhớ, muốn gặp, muốn ở bên là yêu thì em nghĩ em khá là yêu anh ấy đấy

- Nhưng Rôm không yêu em.

- Anh ý nói vậy với chị à?

- Rôm bảo giữa em và anh ấy chỉ là một cơn gió thoảng qua. Anh ý cũng chưa bao giờ nói lời yêu em cả. Tất cả chỉ là sự ngộ nhận giữa hai người. Nhưng em thì có vẻ không nghĩ thế.

Tôi giật mình. Có một tòa lâu đài mang tên niềm tin đang được xây ở trong lòng tôi bỗng sụp đổ. Tôi đã khá cảnh giác với người đàn bà này, nhưng lại không lường trước được chuyện tôi bị úp ngược như thế. Kịch bản được thay đổi chỉ trong phút chốc.

- Rôm từng cho chị đọc cả những tin nhắn của em. Anh ấy nói em là một phụ nữ cá tính, hiểu biết và thông minh. Anh ấy rất mến em.

Chỉ mến thôi ư? Tôi cười khẩy. Người ta đã từng thề non hẹn biển với tôi và ngỏ ý cưới tôi làm vợ, vậy mà bảo chỉ là cái sự mến. Còn cho nhau đọc tin nhắn nữa cơ đấy, chiều nhau quá rồi. Tôi khá tức giận nhưng tuyệt nhiên cố gắng không nói bất cứ lời nào mặc dù trong lòng tôi đang sục sôi rất nhiều

suy nghĩ.

- Thật ra, tình cảm giữa chị và anh ấy giờ không còn nhiều như trước nữa. Chị cũng không có quyền yêu cầu em rời xa anh ý. Nhưng em ạ, chị nghĩ em nên hiểu ra vấn đề ở đây. Vì nếu em tiếp tục ở bên anh ý, em cũng sẽ không có cái kết đẹp.

Thủy đọc thoại trong khoảng mười phút. Dễ hiểu thôi, khi đã quyết định chọn Thủy là vợ, điều đầu tiên là Rôm phải phải sạch những gì về tôi. Hạnh phúc thì cũng cần một cái sự ích kỷ mà.

- Chị à. Em nghĩ là trước khi lo cho người khác, chị nên lo cho chính mình cái đã – Tôi bắt đầu khó chịu với cái lòng tốt hơi khiên cưỡng này.

Thủy cúi mặt, nước mắt ngân ngấn. Cái thai của Thủy ở những tháng cuối cùng mới được phát hiện bị mắc hội chứng down. Thủy vẫn sinh đứa bé ra nhưng không thể giữ lại. Sự việc xảy ra mới được gần hai tuần, đáng ra Thủy vẫn phải kiêng khem và giữ gìn như phụ nữ ở cũ khác chứ không phải việc ngồi cafe với tôi như thế này. Thủy bảo thời gian này, Thủy không hề được Rôm quan tâm, chăm sóc. Có thể với cái gã đàn ông đấy, đó là việc thật đáng mừng, vì sẽ chẳng ai có cơ gì để buộc chân được gã. Không, chắc gã không tồi đến mức ấy.

Hỏi lý do hai người chưa làm đám cưới, tôi mới biết rằng Rôm muốn Thủy sinh con xong và đi giám định ADN để chắc chắn rằng đứa con ấy là của hai người chứ không phải Rôm chỉ là người đổ vỏ. Thủy rất yêu Rôm, cái này ai cũng rõ, vậy mà Rôm vẫn không hề đặt lòng tin tuyệt đối với Thủy. Con người ta sống với nhau, yêu thương nhau mà luôn ngờ vực vào nhau như thế. Đáng buồn chưa?

Thủy và tôi tiếp tục nói với nhau nhiều điều hơn nữa, tôi dần hiểu mục đích của cuộc gặp này. Thủy mong tôi sẽ từ chối tình cảm của Rôm nếu anh tìm đến. Vì giữ Rôm ở lại bên mình đã khó, sẽ còn khó hơn nếu chị ấy có thêm một đối thủ đáng gờm.

Gió lạnh. Thủy tái mặt rồi gục mặt xuống bàn. Có lẽ cơ thể chị chưa hoàn toàn bình phục.

- Anh đang ở đâu đấy, qua với em.

Cuộc gọi đầu tiên tôi chủ động gọi cho Rôm sau những tháng ngày cắt đứt liên lạc với gã trai ấy.

- Anh đang ngồi nhậu với bạn. Có việc gì thế em?
- Anh qua đây đi. Có người đang cần anh lắm. Rất rất cần.

Mười phút sau Rôm xuất hiện. Vài giây bất ngờ vì thấy tôi và Thủy ngồi cùng nhau, Rôm trấn tĩnh rất nhanh và đi vào.

- Thủy đang mệt đấy, có vẻ nặng. Em thấy anh nên đưa chị ấy về.

Tôi đứng dậy, quay đi, Rôm níu lấy tay tôi và bảo: “Anh sẽ không để em về một mình”.

Thủy lập tức gỡ lấy hai cánh tay chúng tôi đang bám víu vào nhau ra và khóc như con nít. Thủy hơn tôi hai tuổi, vậy mà hành động có lẽ như kém tôi cả mười hai tuổi.

Tôi vẫn giữ chất lạnh. Thủy vẫn làm mọi thứ lu loa lên, còn Rôm thì loay hoay với hai người phụ nữ.

Cuối cùng, tôi và Rôm cùng đưa Thủy về.

Ba người vẫy một chiếc taxi. Tôi ngồi trước, Thủy gục vào Rôm ngồi phía sau. Tôi sao thế nhỉ? Đau đấy. Cảm giác thật tệ. Nhưng không sao, tôi vẫn thành công trong việc giữ gìn hành động của mình để cái chất điên của tôi không phát tiết. Dù sao thì Thủy cũng đáng thương hơn tôi. Cứ AQ như vậy có lẽ sẽ dễ chịu.

Về đến nhà Thủy, Rôm đưa Thủy và hẹn tôi chờ. Tôi định bảo anh taxi chở mình đi luôn nhưng lại nghĩ: “Ừ thì chờ xem họ sẽ làm gì. Diễn được đến đây rồi thì cố mà diễn nốt”.

Hai mươi phút sau, Rôm quay ra. Gương mặt rất thảm hại, tôi đoán là đã có cuộc đôi co níu kéo hay lóc lóc gì đó giữa hai người. Rôm kéo tôi xuống ngồi ghế sau, ghì đầu tôi vào ngực. Hai đứa cứ ôm nhau như thế đi tiếp quãng đường về mà không nói với nhau một lời. Hình như tôi thắng, vì Rôm không ở lại với Thủy mà lại đi về cùng tôi. Thủy thất bại rồi. Cảm giác này cũng hả hê đấy.

Anh tài xế taxi có vẻ ngơ ngác trước ba nhân vật. Mặc kệ. Diễn viên diễn giỏi đến mấy thì cũng cần có khán giả để xem họ làm trò chứ.

- Anh sẽ cưới Thủy chứ? – Tôi ngược mắt lên nhìn Rôm. Hai tay không quên ôm chặt lấy Rôm như thể sợ Rôm sẽ chạy khỏi tôi mất.

- Anh không biết.
- Sao lại không biết? Anh coi hôn nhân như một trò đùa à?
- Anh không yêu Thủy.
- Rồi với người này anh nói thế này, với người khác lại nói thế khác hả? Đây là cách anh chạy trốn hôn nhân à?
- Sao em lại nghĩ vậy?
- Vì anh cũng từng nói với Thủy rằng anh không yêu em.
- Anh...
- Ừ, thôi. Yêu cũng được, không yêu cũng được. Không sao cả đâu. Cái em cần ở anh không phải là tình yêu mà là bản lĩnh của một người đàn ông có thể che chở cho em. Anh không có những điều đó đâu.

Rôm im lặng. Anh cũng là kẻ cao ngạo, sẽ chẳng bao giờ Rôm đi cầu xin tình cảm hay phải chạy theo một người phụ nữ. À, nói vậy cũng không đúng. Rôm chỉ chạy theo phụ nữ khi anh coi đó là con mồi mà mình cần săn đuổi. Tôi cũng đã từng là con mồi, nhưng con mồi này đã bị tiêu diệt. Vì thế, có lẽ trong mối quan hệ này, tôi không còn giá trị. Về đến cửa nhà, Rôm quyền luyến không cho tôi xuống xe và bảo muốn ở cùng tôi nhưng tôi lắc đầu.

Anh Sa đã về và lại đi đâu rồi không biết. Máy tính bật lên rồi bỏ đấy mà không thèm tắt đi. Ở với nhau cùng một nhà mà tôi với nó như mặt trăng mặt trời. Đang định gọi điện cho nó thì thấy tin nhắn: “Ngủ ngoan đi nhé, tớ không về”. Thế là lại thở dài ngao ngán. Lại phải gặm nhấm cái cảm giác này một mình.

Con Chin bị buộc dưới chân bàn. Trông nó hôm nay có vẻ u ê. Tôi lại gần và xoa xoa đầu, con chó rụt đầu lại. Trời đất, Anh Sa đã bấm lỗ tai cho con chó từ lúc nào không biết. Khổ thân con Chin, chắc đau quá nên nó mới rụt rè như thế. Tuần trước nghe Anh Sa bảo sẽ bấm lỗ tai để con Chin trông thật oách, nó tính dùng kim bản to chọc một cái lỗ trên tai con chó. Không biết hôm nay nó có làm như thế không, chỉ biết là con chó của chúng tôi đã vỡ mật vì sợ. Tôi cá là với cái tính bốc đồng và nghịch ngợm của Anh Sa, chỉ ít lâu nữa thôi là con Chin sẽ bị lôi ra cạo trọc lông hoặc sẽ nhuộm lông màu đỏ choét. Tôi cá thế.

Nằm ườn trên giường với cảm giác chán chường vì những chuyện vừa xảy

ra ban tối. Tôi không buồn thay đồ mặc ở nhà. Rôm gọi điện vài chục lần. Tôi không nghe. Tôi đoán trước được những lời Rôm sẽ nói ra. Sẽ lại là cái bài tình yêu nửa vời với tôi, thanh minh về mối tình với Thủy, rồi sẽ lại nói rằng nhớ tôi và cần tôi. Thế rồi tôi sẽ lại yếu lòng mà gặp gỡ, rồi chúng tôi lại lao vào nhau, cuốn lấy nhau ở trên giường. Sự đau khổ về tinh thần lại được vỗ về bởi sự thăng hoa về thân xác. Và rồi mọi thứ vẫn quay đều như thế. Tôi vẫn sẽ cứ sống một cuộc đời bất mãn và mất lòng tin vào tình yêu. Vì thế, dù nhớ lắm những cái ôm chặt tay, những cái hôn nóng bỏng của Rôm tôi vẫn kiên quyết không gặp lại. Tôi muốn lao ra khỏi mối quan hệ này ngay lập tức.

Mấy câu nói của Thủy lúc tối cứ quay cuồng trong đầu tôi. Thủy bảo Rôm chưa bao giờ nói yêu tôi. À thì đúng thôi, vì Rôm bảo anh chỉ muốn dùng từ nhớ. Với anh, nhớ tức là yêu. Chưa khi nào Rôm nói “Anh yêu em”, Rôm bảo anh chỉ thích nói “Anh nhớ em”. Nghĩ đến đây, tôi cười chua chát.

Thủy bảo Rôm muốn thoát khỏi tôi. À thì đúng thôi, vì trước đây anh đã cả trăm lần nói rằng: “Em trong treo lắm, anh là một người xấu, em đừng ở bên anh”. Con cừu tôi ngây thơ và cho rằng mình vĩ đại, vậy nên cứ nhất quyết ở bên con sói anh. Với một giấc mơ huyền mộng là mình sẽ làm anh ấy thay đổi. Hài kịch.

Rôm đã về đến nhà, nhắn tin bảo rằng đang bối rối không biết làm thế nào. Rôm hết tình cảm với Thủy, nhất là lại là con người sợ hôn nhân, vì thế để nói đến chuyện cưới xin là một điều gì khủng khiếp lắm. Dù muốn dứt khoát khỏi những mối quan hệ chỉ mang lại cho tôi phiền thoái này, nhưng thêm một lần nữa tôi được đóng vai người tốt. Tôi lại dùng những lý thuyết mình chép nhặt được ở trong sách vở khuyên nhủ Rôm rằng anh hãy sống cho chính cuộc đời mình đi, đừng bay bổng và để tâm hồn lang thang nữa. Tôi đã vẽ ra cho Rôm một cái cách sống là thà sống một mình, không ai làm mình vui, không ai làm mình hạnh phúc, còn hơn là để người khác vì mình mà không vui, vì mình mà không hạnh phúc. Đôi khi, có một thứ hạnh phúc gọi là đơn thân. Hạnh phúc, là việc không bị dấn vấp vì bản thân đã làm tổn thương người khác.

- Sao em lại hiểu anh thế? Nhím à, chỉ em mới là người thật sự hiểu anh.
- Anh nói thế với bao nhiêu em Nhím phẩy rồi?
- Anh...
- Em không muốn tiếp tục một mối quan hệ đã gây cho em quá nhiều phiền

phức đầu. Chúng mình gạch bỏ tên nhau ra khỏi cuộc đời đi.

- Anh cảm em đấy. Anh cảm.

Để thanh minh cho cái cách hành xử tàn nhẫn của mình với Thủy, Rôm kể cho tôi Thủy đã làm khổ anh không biết bao nhiêu lần vì dọa tử tự, rồi bị ngất, bị đâm xe... Lần nào Thủy cũng cần Rôm xuất hiện. Ban đầu, khi lòng thương ở một gã đàn ông vẫn còn, Rôm luôn vội vàng đến với Thủy. Dần dần, cái kịch bản tội nghiệp ấy được diễn đi diễn lại đến mức có thể đoán trước được cả những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Rôm sợ những người phụ nữ lụy tình, sợ những người phụ nữ tôn thờ tình yêu và sẵn sàng chết vì tình yêu. Tôi cười thâm. Đây là Rôm chưa hiểu về tôi, chưa hiểu về cái chất đàn bà cực kỳ yếu đuối trong con người tôi mà chỉ nhìn vào tôi với cái vẻ bề ngoài sắc lẹm. Nếu không, có lẽ anh cũng đã cao chạy xa bay chứ không quanh quẩn ở lại bên tôi như thế này.

Đàn bà thường mắc phải sai lầm là thích tỏ ra mình đáng thương và yếu đuối. Đó là cách giữ chân một người đàn ông ở lại bên mình theo kiểu “không có anh em không thể sống”. Tôi cũng là một con đà bà, cũng từng yêu và thất tình, cũng từng bị bỏ rơi và phản bội, nhưng tôi vẫn giữ lại cho mình một chút lòng kiêu hãnh. Dùng tình thương để níu kéo một người đàn ông ở bên là cách hèn hạ nhất và ngu xuẩn nhất. Thế nhưng, tiếc thay, nhiều kẻ đàn bà vẫn thường dùng cách ấy.

Tôi vẫn ngoan cố gạt Rôm ra khỏi cuộc đời. Dù tôi biết mình vẫn còn tình cảm nhưng những gì anh làm trong thời gian qua khiến tôi không thể nhìn Rôm với ánh mắt như xưa nữa. Khi người ta không còn tôn trọng nhau, cách tốt nhất để không gây ra cho nhau những tổn thương là bỏ nhau đi mà sống. Tôi và Rôm sẽ làm cách ấy.

Dĩ nhiên, Rôm không đồng ý. Mặc kệ. Đàn ông thường tham lam, họ sẽ không bao giờ đưa ra những quyết định mang tính “sát thương”. Vì thế Rôm một mực khẳng định dù tôi gạt bỏ anh ra khỏi cuộc sống, anh vẫn sẽ “không tha” cho tôi. Còn nhớ, thằng bạn Chip của tôi trước khi đi du học từng bảo, với đàn ông, trong tình yêu và phụ nữ, phương châm của họ luôn là “Không phá cũ, không xây mới, chỉ coi nói”.

***

Tâm trạng khá buồn, tôi rủ Anh Sa lang thang bờ Hồ. Mùa này sen nở, đi dọc những con đường ra Phủ Tây Hồ, nơi mà giới trẻ hay ví là Bến Hàn

Quốc, đường Nhật Bản, tôi thấy nơi đây chỉ toàn gập muỗi và đỉn. Tôi bị đỉn chích cho ba nốt, vừa ngồi dọc lan can hồ ngắm menh mông nước vừa gãi sồn sột. Thấy mình thật kệch cỡm trong cái khung cảnh lãng mạn thế này.

Giữa Hà Nội xô bồ mà cũng có những nơi nên thơ đến thế. Sống ở Hà Nội ngót 10 năm, nhưng tôi chưa bao giờ khám phá hết sự thú vị của nơi đây. Những người tôi đã yêu mỗi người đều mang đến cho tôi những kỷ niệm đẹp, những kỷ niệm ấy đều gắn với những con đường. Mỗi tình đầu gắn với đường Mỹ Đình đầy cỏ dại, mỗi tình thứ hai gắn với đường Nguyễn Trãi đầy khói bụi và những cái ổ gà... Mỗi tình với Kan gắn với con đường Trần Thái Tông ngập tràn sắc bằng lăng tím, chiều mùa hè nào Kan cũng đón tôi đi trên con đường này. Mỗi tình mới chia tay là Rôm gắn với đường Hoàng Diệu, nơi có những cây xà cừ cổ thụ xào xạc lá.

Hình như, khi những giọt nước mắt và nỗi đau qua đi. Cái còn lại trong tận sâu thẳm mỗi người là kỷ niệm. Khi chia tay, người ta sẽ chỉ nghĩ đến những điều tồi tệ để thấy rằng người kia không xứng đáng, nhưng chia tay thành công, dám chắc rằng ai cũng thấy hoài niệm những điều ngọt ngào. Vì nó ngọt, nên tôi hay tiếc nuối những tháng ngày mình đã đi qua.

Lịch sử lại lặp lại khi những kẻ đàn bà bị phụ tình tìm đến nhau. Lần này, Thủy nhắn tin cho tôi rất buồn bã, thông báo việc Rôm đã chính thức chia tay. Thay vì tìm đến tôi như Thủy nghĩ thì Rôm lại đang hẹn hò với một cô bé 9x. Lại thêm một người phụ nữ có số phận buồn.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Bọn bạn tôi nói đúng. Rõ ràng rằng một là tôi là đáng cứu thế hoặc là tôi là kẻ tâm thần. Vì phải là một trong hai người ấy, tôi mới có thể dành sự quan tâm và đối xử tốt với những người đã từng sống tệ với mình. Thủy không hẳn là tệ, nhưng trong một bối cảnh nào đó tôi với Thủy đã từng coi nhau là tình địch. Tôi thiên về phương án hai: Tôi bị tâm thần.

Vì chưa ai nhìn thấy đáng cứu thế bao giờ, nhân vật này khả năng cao là không có thực. Còn người tâm thần, có hẳn những trại chữa trị riêng để dành cho họ cơ mà. Tôi sẽ cố gắng để mình không phải vào trại.

Rôm từng nói “không cho em chạy khỏi anh” , giờ thì Rôm đang hẹn hò với một cô gái khác. Chắc hẳn câu nói này anh đã dùng với tất cả những người con gái là đối tượng chinh phục của mình. Đàn bà hay chết vì mật ngọt rót vào tai. Rôm biết cách rót mật, và cũng biết cách tạo cho mình những sự

thú vị rất riêng. Bằng chứng là tôi đã từng mê gã chàng như điều đó.

Tôi nhấn tin đáp trả Thủy bằng sự thương cảm và động viên. Tình cảm này là thật, sự thương hại này là thật, tình cảm tôi dành cho Rôm đã thực sự kết thúc là thật. Vì thế, tôi cũng không sợ ai đó nói rằng tôi đang diễn. Tôi tin rằng Thủy hiểu điều đó.

***

Linh Phương đang mang bầu. Nó bảo chồng nó đi công tác nên muốn tôi đến ở cùng. Tốt quá, Anh Sa cũng chuẩn bị đi Vũng Tàu mấy ngày nên tôi có thể đến ở với Linh Phương mà không sợ Anh Sa giận dữ. Anh Sa là thế, hay đổi vật nhưng để nịnh nó cũng rất dễ. Chỉ cần mua cho nó vài thứ ngon ngon hay mấy cái dây buộc tóc màu mè là nó sẵn sàng bỏ qua cho tôi mọi chuyện. Không phải Anh Sa ích kỷ chỉ muốn tôi ở cùng nó, mà nó muốn tôi mở lòng và mở rộng các mối quan hệ, đi chơi với đàn ông chứ đừng suốt ngày ru rú với những con bạn đàn bà. Nhất là đám bạn tôi lại là những kẻ bất hạnh trong hôn nhân nên nó sợ tôi sẽ bị ảnh hưởng tư tưởng. Đây cũng là một ý tốt. Thậm chí rất tốt.

Ở cùng Linh Phương, tôi và nó sẽ chia với nhau được khá nhiều chuyện. Linh Phương bảo đang chuẩn bị tư tưởng làm mẹ đơn thân. Chồng của nó vẫn thói nào tật ấy. Dù đã cố gắng giả vờ ngu si nhưng sự nhạy cảm vốn có vẫn bắt nó phải biết rằng có một người đàn bà khác tồn tại song song với nó.

- Tớ đã biết sống cho tớ chứ không còn sợ dư luận nữa – Linh Phương tỏ ra rần rỏi.

- Biết thật hay lại mạnh mẽ?

- Thật đấy. Giờ cân nhắc xem tài chính thế nào để hai mẹ con tớ thuê nhà ra ở riêng. Phải ly thân đã mới mong ly hôn được.

- Ở một mình mà bầu bí thế thì làm sao?

- Cứ tạm thời thế đã. Lúc nào sắp sinh thì nhờ bà ngoại lên chăm.

- Thế à. Ừ... Ừm... Cậu còn yêu chồng không?

- Còn yêu đấy. Nhưng tình yêu không phải là tất cả. Anh ấy dối lừa tớ, có lẽ cả đời tớ sẽ phải sống trong cái sự dối lừa ấy.

- Đã bắt tận tay day tận mặt chưa mà dám chắc thế?

- Cậu nghĩ nên làm chuyện đó à. Như thế khác nào cầm dao tự đâm vào tim mình thêm vài nhát.

Tôi phân tích cho Linh Phương theo cả hai cách. Cho nó hiểu nếu ly hôn hoặc sống tiếp với chồng nó sẽ được gì và mất gì. Vì đôi khi, có những thứ chỉ khi mất rồi ta mới hiểu nó có ý nghĩa thế nào. Linh Phương có vẻ quyết tâm lắm. Vậy nên chắc không lâu nữa đâu nó sẽ chuyển đi và ký vào tờ đơn ly dị.

Hai đứa nằm nói chuyện khá lâu vì Linh Phương có nhiều tâm trạng. Đang lim dim ngủ thì điện thoại đổ chuông. Là chuông nhắc nhở. Mắt nhắm mắt mở, tôi cố căng mắt để đọc được những dòng chữ trên màn hình. 2h sáng, với lời cảnh báo “Nhím ơi, dậy đi tè”. Quỷ tha ma bắt. Anh Sa lại làm trò với cái điện thoại của tôi trước khi đi công tác đây mà. Con giặc giời.

Phần 13: Cuộc sống độc thân thật là sang chảnh

Đã 6 tháng từ lúc Linh Phương nói với tôi việc sẽ ly hôn, đến giờ, nó sắp sinh con và tôi vẫn chưa thấy nó chuyển ra ngoài ngày nào cả. Đàn bà là thế, có thể mạnh mẽ lắm trong những lúc tinh thần không yên nhưng để thực hiện những điều đã từng phát ngôn thì ít ai làm được. Có lẽ nó vẫn tiếc nuối và muốn duy trì cuộc hôn nhân này, vì nó yêu chồng. Cũng có thể anh chồng của nó đã cai được cái thói lẳng nhăng và yêu vợ hơn trước đây. Suy đoán thế nào tôi cũng thấy không hợp lý. Chắc chuyện này chỉ có Linh Phương và chồng nó mới hiểu. Dù sao thì tôi cũng mong con bạn tôi đang sống trong hạnh phúc thực sự chứ không phải tự khoác một tấm áo rộng thùng thình. Thôi, cứ nhìn vào việc các bạn hạnh phúc và tin rằng là thế đi. Chúc mừng hạnh phúc.

Tôi và Anh Sa sống cùng nhau, ăn cùng nhau và vui buồn cùng nhau. Thỉnh thoảng tôi cũng được đi cafe và xem phim với nó và người yêu nó. Thiên hạ thì vẫn dị nghị về mối quan hệ của hai đứa. Nó vẫn tiếp tục yêu, những mối tình kem bông và “tình đồng chí” cho cái tuổi cập kê 30. Tôi vẫn miệt mài xây dựng tượng đài “Người đàn bà lạnh”. Đàn ông ở cái thế giới này vẫn lao vào những cuộc chinh chiến yêu đương..

Anh Sa dạo này đã biết “nấu nướng”. Mỗi sáng đi làm nó đều chuẩn bị cho tôi đồ ăn sáng. Có khi là củ khoai luộc, có khi là bát mì tôm nấu lẫn rau ngót hoặc sang hơn là cơm nguội rang với thức ăn thừa hôm trước. Đây là bước tiến bộ vượt bậc của nó. Với đà ăn uống kiểu này, cộng thêm việc mua một con lợn đất để nhét tiền tiết kiệm thì chả mấy chốc mà chúng tôi mua được ô tô. Một tuần ăn đồ Anh Sa chuẩn bị, tôi nghĩ chúng tôi đã tiết kiệm được tiền đủ để mua hai cái ốc vít, nếu mở lời vay mượn thêm từ bạn bè, chắc cũng đủ mua hẳn bốn cái lốp. Chẳng mấy chốc mà mua được nguyên cả một chiếc xe. Cuộc sống độc thân thật là sang chảnh.

Có hôm đi làm về, Anh sa bảo đi cafe với bạn rồi nhìn thấy một người giống Rôm lắm. Nó không dám chắc, chưa gặp Rôm nhưng nó được nhìn những bức ảnh mà tôi cho xem. Anh Sa bảo thấy Rôm ngồi uống cafe một mình trên đường Nguyễn Khang, hình như rất tâm trạng.

Tự nhiên tôi thấy nhớ Rôm và bó hoa màu tím. Tình yêu 15 ngày mà cũng khó phai thật. Chắc chàng lại chia tay em 9x kia rồi. Con sói ấy lại đi hoang. Suýt nữa định cầm điện thoại nhắn tin cho Rôm thì Anh Sa gào ầm lên vì

ngửi thấy mùi cá cháy. Thế là tát hỏa chạy vào, thế rồi ăn cơm xong thì cũng quên bém luôn chuyện nhẩn tin.

Ai bảo rằng đàn ông thật ích kỷ, khi chia tay chỉ người đàn bà là khổ thì oan cho đàn ông quá. Mỗi quan hệ yêu đương nào kết thúc, cả hai cùng buồn. Nhưng đàn ông đề cao cảm giác của họ lên trên hết. Họ tự thấy cách chia tay nào ổn nhất và gọn lẹ nhất cho người phụ nữ thì họ mới làm. Không phải tự nhiên mà chia tay. Để có một cái kết, họ cũng đã kỳ công, tâm huyết suy nghĩ rồi mới đưa ra một lý do chính đáng. Có người đàn ông chấp nhận mình mang tiếng xấu, nhưng cũng có người lại không. Cái đáng trách ở những người đàn ông ấy là việc kết thúc cuộc tình chứ không phải việc họ đã làm khi đang ở trong cuộc tình ấy. Bản chất vấn đề vẫn chỉ là kết thúc, là chia tay. Nhưng phương thức người ta làm gì để có được kết quả ấy thì lại là một phạm trù quá rộng lớn. Người ta hay bảo đó là văn hóa hậu chia tay. Tôi nghĩ, chàng trai Rôm của tôi cũng cần học qua cái thứ văn hóa ấy, bởi giữa tôi và anh chưa hề có một sự chia tay rõ ràng.

Có một buổi tối, Rôm gọi điện cho tôi nói rằng đang buồn và muốn gặp. Hôm đó tôi phải làm xong cái kịch bản truyền thông để sáng hôm sau giao cho đối tác, vì thế, tôi có lý do chính đáng để từ chối. Nếu không thực sự bận, có thể lắm, tôi lại vì thói tò mò mà mon men đến gặp chàng để hiểu xem con sói của tôi đang có chuyện gì. Đàn bà thường tự giết mình vì cái thói tò mò ấy.

Thỉnh thoảng Rôm cũng nhắn cho tôi những cái tin vu vơ theo kiểu “Anh nhớ em”. Cũng định xao xuyên một tí nhưng rồi tôi lại nghĩ, có lẽ đây cũng chỉ lại là một phút yếu lòng khi Rôm đã thất bại trong việc tìm kiếm con mới. Cái sự nhớ nhung này cũng chỉ là cảm giác nhất thời. Chắc hẳn rằng tin nhắn này không dành cho riêng tôi.

Mỗi người có một cuộc đời. Rôm đang sống ở cuộc đời của Rôm và tôi thì đang cố gắng để sống nốt cái cuộc đời của tôi theo cách êm đềm nhất.

Hai đường thẳng song song vẫn chạy và thẳng tắp.

Mỗi con người có kiếp sống như bè trôi, gió đẩy va vào nhau rồi chính gió lại đẩy đi xa mất.

***

Chip- thằng bạn thân của tôi vẫn email rồi chat chit với tôi đều đặn mỗi tuần. Nó khoe mới đá cô người yêu có chiều cao 1m68 mà tôi luôn luôn xuýt

xoa. Hỏi lý do thì nó bảo giờ nó đã chán kiểu yêu đương chỉ nhìn vào hình thức, nó cần yêu đương về tâm hồn. Thằng bạn ấy đã từng yêu những cô nàng xinh như búp bê mà bất kì ai nhìn vào cũng thèm muốn. Giờ nó lại chỉ cần một cô gái không đến nỗi xấu xí, răng không vâu, mặt không nhiều mụn, béo cũng được, gầy cũng được, nhưng nhất thiết là phải “có não”. Đại loại là nắng mưa biết chạy vào nhà.

Hóa ra đàn ông thường có suy nghĩ giống nhau là yêu một cô gái có một chút tâm hồn sau khi đã yêu chán chê những em chân dài đến nách, nhan sắc đáng nể nhưng não lại phẳng. Tuy thế, để làm được những điều như thế hay không thì lại là một câu chuyện khác. Quyết tâm và làm như thế thật hay cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời. Đàn ông mà, ai chả mê cái đẹp và thích tìm tòi cái mới.

Lý do Chip đưa ra với tôi khi kết thúc tình yêu này tương tự những gì Rôm từng nói. Tôi cũng đã từng tin rằng mình chính là cái cô gái có não mà Rôm đang tìm kiếm. Đây, cứ tự huỷ hoại hoặc mình rồi lại tự làm mình tổn thương rồi lại trách rằng cuộc đời bất công quá. Đà bà ai cũng như nhau, ai cũng nghĩ chỉ mình là tốt đẹp và xứng đáng có được tình yêu thực sự, duy chỉ có cách hành xử là khác nhau. Có người cười chua chát khi nhận ra mình cũng chỉ là một kẻ đáng thương trong tình yêu rồi cười khẩy nhưng cũng có người khóc ướt gối hoặc thậm chí làm những điều dại dột là quyên sinh. Cả tôi và những kẻ đàn bà khác đã không nhận ra rằng khi yêu một ai đó tuyệt đối không được coi người đó là cả thế giới, để rồi khi người ấy ra đi là mình sẽ mất cả thế giới. Bởi thực sự, nếu biết yêu bằng con tim và biết yêu bằng cả lý trí sẽ thấy khi hai người chia tay, ngoài việc không còn người ấy ở bên thì bạn vẫn còn tất cả.

Theo lời Chip và Rôm nói, chỉ cần đáp ứng được yêu cầu là “có não” thì tôi tự tin rằng mình không quá thông minh và sâu sắc, nhưng cái não của tôi cũng xinh xắn ra trò. Ấy thế mà tôi cũng có giữ chân được ai đâu, tôi vẫn bị bỏ như thường.

Tôi cho rằng với phụ nữ, xinh hay xấu, thông minh hay ngu ngốc không quan trọng. Những thứ ấy không quyết định được số phận của tình yêu và hạnh phúc. Quan trọng là phải biết hài lòng với cuộc sống và chấp nhận một cách thoải mái những gì sẽ xảy đến với mình. Đừng bao giờ ảo tưởng vào bản thân.

Những cuộc nói chuyện của tôi và Chip diễn ra đều đặn và thỉnh thoảng

cũng phát sinh mâu thuẫn nho nhỏ. Dù sao thì tôi cũng nhìn nhận và đánh giá mọi câu chuyện tình cảm trên cương vị mình là một phụ nữ còn nó lại là đàn ông. Thế nên dù có cố gắng dung hòa và điều chỉnh được suy nghĩ của nhau thì tôi và nó cũng vẫn thất bại trong việc thống nhất đưa ra khái niệm thế nào là một tình yêu đẹp và chia tay thế nào mới là an toàn và có đạo đức.

Để xoa dịu những cơn thịnh nộ của tôi khi hai đứa ngày càng bất đồng quan điểm, Chip gửi về cho tôi mấy lọ nước hoa Kenzo và mấy thỏi son Dior. Không phải mùi và màu tôi thích, thế nên tôi mang cho hết đám bạn đàn bà giặc giời của tôi. Thấy chúng nó tíu tít và vui tươi, tôi nghĩ, giá mà trên đời này chỉ cần có một giới, rồi tất cả sẽ sống với nhau hòa thuận và đầm ấm như thế. Sao cứ phải sinh ra cả đàn ông và đàn bà rồi nhất thiết cả hai bên cứ phải làm khổ nhau mãi.

Thỉnh thoảng tôi cũng vẫn nghe những bài hát về tình yêu, có bài vui, có bài sầu não, nhưng chủ yếu là sầu não. Cũng có đôi lúc đọc những câu chuyện tình cảm suýt chút có cái kết vui hoặc có cái kết buồn, nhưng chủ yếu là buồn. Tất cả là để tôi nhận thấy trên đời này có nhiều người có hoàn cảnh còn bi kịch hơn mình, những nỗi niềm của tôi thì đã thấm vào đâu. Thế nên tôi không được ngoác mồm ra ca thán rằng đời tôi buồn quá. Đây, cứ suy nghĩ kiểu đây để tôi động viên tinh thần mỗi khi bản thân mình không xác định được những gì mình muốn.

Cũng thấy rằng cuộc sống của mình như thế này là tốt, nhưng thật sự tôi cũng không biết ngoài công việc, bạn bè, thì những chuỗi ngày khi tôi không còn trẻ nữa tôi sẽ sống thế nào. Tuổi trẻ là thời gian để cống hiến, để trải nghiệm và để yêu đương. Tôi không bị bệnh nan y khó chữa, vì thế có lẽ tôi sẽ còn sống khá lâu. Thời gian của tôi cho cái cuộc sống này có nhiều nhưng còn dùng được chắc chắn còn bao nhiêu. Khi bước sang tuổi trung niên và cao niên thì người ta sẽ tặc lưỡi hài lòng với những gì mình có chứ không còn can đảm mạo hiểm với những điều mới mẻ và cũng chẳng còn hơi sức đâu để mà yêu đương. Tôi còn trẻ, vậy mà đã có suy nghĩ hài lòng với cuộc sống của mình rồi, điều này là không tốt. Hình như, tôi đang để những tháng ngày tuổi trẻ của tôi trôi đi vô ích, hình như tôi quên mất vị ngọt của tình yêu...

Tôi là đàn bà. Đàn bà thì vẫn luôn cần đàn ông.

Phần 14: Chạy trốn thất bại. Đối mặt với yêu thương.

Kan thông báo chuẩn bị làm đám cưới. Vậy là mối tình màu trắng của tôi sắp kết hôn. Đã kịp yêu và cưới.

Bất ngờ là vợ của Kan lại chẳng phải là cái cô nàng tôi đã từng gặp. Cô gái này tôi chưa bao giờ nghe Kan nhắc đến. Có một chút hụt hẫng vì Kan luôn nói vẫn yêu tôi và dành tình cảm cho tôi. Dù chẳng bao giờ nung nấu ý định sẽ yêu lại Kan nhưng tôi cũng khá bức mình bởi lời nói của anh không nhất quán. Không sao cả, Rôm cũng từng bảo sẽ “không tha” cho tôi nhưng rốt cục chàng lại mãi miết phiêu lưu với rất nhiều cô gái khác. Những lời nói kiểu này của đàn ông chắc đã được đào tạo rất bài bản ở cùng một lò luyện kỹ năng yêu.

Kan bảo rằng chưa thực sự sẵn sàng nhưng vì đây là một cô gái tốt, vì hai gia đình môn đăng hộ đối, vì cô ấy chu đáo, biết chăm lo... Kan đưa ra quá nhiều lý do để có thể đi đến một đám cưới, nhưng Vy em gái Kan lại chỉ đưa ra cho tôi một lý do đơn giản: “Bác sĩ bảo cưới”.

Đàn ông luôn tìm ra cơ để ra đi một cách hoàng hoàng. Lỗi luôn ở đàn bà, hoặc sẽ là một lý do khách quan nào đó. Mối quan hệ lập lờ của tôi và Kan cũng đã được kết thúc hoàng hoàng bằng một đám cưới. Tôi không là cô dâu mà Kan thì lại là chú rể. Ừ thì về dự đám cưới.

May mắn cho tôi là Kan quen cả Anh Sa và cũng mời nó. Thế là hai con ton tốt về. Anh Sa và tôi vất vả cả tuần đi tìm mua bằng được một cái váy thật đẹp để diện hôm đó. Dĩ nhiên rồi, tôi cũng có quyền xinh cho gã chú rể ấy tiếc rẻ lắm chứ.

Nhà Kan cách nhà tôi chỉ hơn 1km nên tôi ghé về nhà luôn. Mẹ tôi lại dặn dò tôi với Anh Sa mau chóng lấy chồng. Cái bài ca quen thuộc mà lần nào nó về với tôi cũng được nghe, nếu tôi chỉ về một mình, mẹ chẳng bao giờ nói điều ấy với tôi cả. Vì mẹ biết kiểu gì tôi cũng đối đáp để tự vệ, rồi mẹ lại đau đầu trước những lập luận sắc mùi cô độc và bất cần của tôi.

Tôi thay chiếc váy đỏ, cái váy khiến tôi tự tin nhất ra ngắm vuốt trước gương. Mẹ tôi và Anh Sa nhất định bắt tôi mặc cái váy mới vì cái váy ấy mới khoe được những đường cong trên cơ thể. Tôi là đứa ăn mặc khá đơn giản nên dù đã bỏ tiền ra mua nhưng tôi vẫn hơi ngượng ngịu khi diện chiếc váy ôm sát lộ nguyên cả ba vòng. Mẹ tôi bảo: “Con của mẹ có quyền xinh lắm

chứ. Mẹ duyệt. Cứ mặc đi con”.

Thế là con bé mặc cái váy đính kim sa màu vàng lấp lánh và trang điểm nhẹ, tự tin phơi phới lên đường.

Đến nhà Kan. Đám cưới được trang hoàng khá lộng lẫy bởi sắc trắng và tím. Xem ảnh cưới, cô dâu cũng xinh và hiền, rất hợp lý để cưới làm vợ. Bố mẹ và em gái Kan thấy tôi thì mừng lắm, xuýt xoa là con dâu hột. Lúc ăn tiệc, mẹ Kan còn ra giới thiệu với các bạn bè đồng nghiệp “Đây là Huyền My, con dâu hột” làm tôi sém chút nữa vỡ tim. May mà có Anh Sa ngồi cạnh. Cái sự tham ăn của nó giúp tôi tập trung ăn uống hơn để khỏi bị phân tâm bởi ngoại cảnh. Có vẻ gia đình ấy đang tiếc rẻ tôi. Có vẻ như cái váy đính kim sa tôi đang mặc đã phát huy tác dụng.

Thấy tôi có vẻ man mác, Anh Sa hiểu tôi đang khó ngửi ngoại cảnh cái cảm giác được dự thêm một đám cưới không phải là của mình. Nhất là khi chú rể lại là người cũ. Anh Sa đọc tặng tôi mấy câu thơ mà tôi chắc nó ăn cắp được ở đâu đây:

“Nếu một ngày Nhím mặc áo cô dâu

Kan đứng cạnh nhưng không làm chú rể

Đề sau này con lớn Nhím sẽ kể

Bố của con là chú chụp ảnh cùng”

May mà chỉ có tôi nghe thấy nó đọc thơ. Nếu không thì tất cả mọi người ở cái đám cưới này sẽ chạy vào đánh tôi và nó vì cái tội “ném đá hội nghị” mất. Cái váy này mới mua, tôi không muốn nó bị xé rách tí nào.

Ăn tiệc xong, hai con đi dạo quanh các khu phố của cái thị xã bé teo. Thật ra là vì tôi không muốn chứng kiến cảnh lễ thành hôn với việc trao nhẫn cưới và thề thốt giữa đôi trẻ. Vị trí của cô dâu hôm nay đáng ra là cái vị trí của tôi hơn hai năm về trước.

Gió mùa đông lạnh quá. Cuối đông rồi mà đến giờ tôi mới cảm nhận được cái lạnh thật sự. Mặt hồ Bán Nguyệt gợn sóng lăn tăn, dát một lớp mỏng và long lanh của nắng. Giữa quá khứ và ngày mai, chặng nghỉ của tôi là hiện tại. Mùa đông năm nay cuộc sống của mọi người nhiều biến động nhưng với tôi thì vẫn chẳng có gì mới. Nếu có, thì cũng chỉ là lòng tin vào con người của tôi đã phơi pha đi một ít và đuôi mắt tôi bắt đầu xuất hiện những vết chân chim.

Đi bên cạnh tôi bây giờ không phải Kan, không phải Rôm cũng chẳng phải người đàn ông nào cả. Chỉ là một con bạn vẫn đang mãi mê tíu tít yêu đương và vẫn nuôi giấc mộng lấy chồng. Còn tôi, tôi vẫn lặng lẽ với cuộc sống của mình như thế.

Đêm ấy, tôi và Anh Sa không ngủ được. Hai đứa nằm trên phòng, mắt thao láo nhìn ra cửa sổ. Màn đêm u ám, gió vẫn rít liên hồi. Mãi mê nằm kể chuyện cuộc đời và những bộn bề vướng mắc, tôi và nó không hay cả hai đã thức trắng đêm. Mặt trời lên, những tia sáng yếu ớt như đang cố xua đi sự ảm đạm mùa đông. Vẻ đẹp của bình minh chính là ở chỗ nó lột xác khỏi bóng đen u ám nhất. Tôi cũng sẽ cố gắng để thoát khỏi những quá khứ chỉ toàn nỗi đau. Tôi muốn có một bình minh cho cuộc đời mình.

Anh Sa bảo tôi có một trái tim đẹp. Vì chưa khi nào yêu tôi không yêu hết mình và khi chia tay tôi chưa bao giờ nguyên rửa đàn ông. Nó còn thấy tôi phung phí sự bao dung và vị tha cho nhiều người quá. Tôi chỉ nghĩ thế này, mỗi người xuất hiện trong cuộc đời mình đều mang một thông điệp hoặc ý nghĩa nào đó, khi họ ra đi, có nghĩa là họ đã hoàn thành sứ mệnh. Đừng níu kéo hay tiếc nuối, vì họ đã làm tất cả những gì họ có thể làm cho cuộc sống của mình rồi.

Thật ra, khách quan mà nói, tôi cũng thấy trái tim mình thật đẹp. Nhưng không đẹp theo nghĩa chứa đựng sự bao dung mà là một trái tim chẳng chịt những vết sẹo. Loài người nghịch ngợm phết, không bao giờ để trái tim thực hiện đúng chức năng của nó mà thỉnh thoảng cứ lôi nó ra để vật lộn nó với cảm xúc. Tôi cũng nghịch phết. Những vết sẹo đó được hình thành sau những lần tôi dám yêu thương và chấp nhận đau thương.

Buổi sáng thức giấc, Anh Sa cầm điện thoại và đọc oang oang tin nhắn của Tuấn, anh bạn mà Vy giới thiệu mời tôi ăn tối. Chưa kịp nghe tôi phản hồi thì nó đã tự ý trả lời rằng tôi đồng ý. Thôi chết rồi, tối nay tôi sẽ mặc gì nhỉ? Cái váy đỏ hay cái váy ren trắng, sẽ cuốn lô để có những lọn tóc xoắn hay kẹp tóc cho thẳng, dùng son màu cam hay son màu đỏ... Tôi bắt đầu thấy rối bời. Con bạn thân nhất đang cố tình đẩy tôi bước chân vào công cuộc hò hẹn. Nó chơi khó tôi thật. Ừ, sợ gì. Đã thế thì tôi sẽ hò hẹn, đã thế thì tôi sẽ lại yêu đương. Đã lâu rồi tôi bị cuốn vào những xô bồ của cuộc sống và vướng chân vào những kỉ niệm mà quên đi rằng mình cũng cần thêm những sự ngọt ngào.

Hạnh phúc chạy nhanh lắm, mà tôi thì chỉ có thể chạy chậm thôi. Thay vì cứ mãi miết chạy theo rồi thất bại, tôi sẽ để nó phải chạy theo mình. Cả hai sẽ

nhANH chóng bắt kịp nhau thôi, tôi tin là thế. Tôi đã trải qua những sóng gió và đang sống trong những tháng ngày quá êm đềm và chẳng nhiều cảm xúc. Giờ đây, tôi sẵn sàng chờ đợi những đau thương sẽ đến, vì tôi biết đau thương chỉ xuất hiện khi tôi được sống trong sự yêu thương... Cuộc đời nhiều điều đáng buồn quá, hãy cứ vịn vào những niềm vui để sống, yêu đời còn không hết, sao cứ phải chao chác với đời.

Cất hết những kí ức buồn vào một ngăn nhỏ trong trái tim và khóa chặt lại. Tôi sẽ không bao giờ để mình luẩn quẩn với những nỗi buồn cũ kĩ nữa. Đẹp hết đi, vứt bỏ hết đi. Tôi sẽ sống, sẽ yêu và sẽ hy vọng. Thật hèn nhát khi tôi cứ trốn chạy mà không dám đối mặt với chính cuộc đời mình. Tôi và Anh Sa ngay chiều nay sẽ trở lại Hà Nội, trở về nơi đã gắn với nhiều kỉ niệm suốt thời gian qua. Tối nay, tôi sẽ mặc thật đẹp, sẽ trang điểm thật xinh, sẽ mang theo những xúc cảm mới và lòng tin của mình để bắt đầu một hành trình mới. Trên hành trình đó có thể tôi vẫn sẽ còn vấp ngã, nhưng tôi đã biết cách để mình bớt đau và biết cách để tự mình đứng dậy.

Tôi - một kẻ đàn bà 26 tuổi. Không còn chạy trốn những yêu thương.